

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

MIRIAM
SPITZER
FRANKLIN

5
GENÇ
T
LİMAS

GENÇ TİMAŞ

Gümüş Romanlar | 24

Editör | Merve Okçu

Çeviri | Aylin Çolak

Kapak Tasarım | Barış Şehri

İç Tasarım | Tamer Turp

5. Baskı | Ekim 2020

Raf | 10+ Roman Öykü

Yayın No | 4546

Uluslararası Seri No

ISBN: 978-605-08-2899-3

TİMAŞ YAYINLARI

**Adres | Cağaloğlu, Alemdar Mah. Alayköşkü Cd. No:5
Fatih/İstanbul**

Tel | (0212) 511 24 24 | Sertifika No | 45587

E-posta | bilgi@genctimas.com

 genctimas.com [genctimas](https://twitter.com/genctimas)
  [genctimas](https://www.instagram.com/genctimas)

Baskı ve Cilt | Mega Basım

**Adres | Cihangir Mah. Güvercin Cad. No:3 Baha İş Merkezi
Avcılar/İstanbul**

Tel | (0212) 412 17 00 / Sertifika No | 44452

© 2015 Miriam Spitzer Franklin

© 2015 Extraordinary orijinal adıyla Skyhorse Publishing tarafından yayımlanan bu eserin Türkiye'deki yayın hakları anlaşmalı olarak AnatoliaLit Ajans aracılığıyla Timaş Basım Ticaret ve Sanayi Anonim Şirketi'ne aittir. Tanıtım amacıyla yapılacak alıntılar dışında hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz, yayımlanamaz.

SIRA DIŞI

MIRIAM SPITZER FRANKLIN

Miriam Spitzer Franklin

Miriam Spitzer Franklin, Kuzey Karolina’da ev okulu öğrencilerine eğitim veren bir öğretmen ve Charlotte Mecklenburg okullarında misafir eğitmendir. Franklin, *Sıra Dışı’nı*, yüksek ateş sonucu menenjit ve beyin zedelenmesi geçiren yeğeninden ilham alarak kaleme almıştır.

Babam için...

On Dört Hafta, Dört Gün

Beşinci sınıfın ilk günüydü ve benim tutmam gereken bir söz vardı. Bahar tatilinden beri sanki gece boyunca taş yutmuş gibi bir ağrıyla uyanıyordum. Ancak bugün yüz kat hafiflemiş hissettim. Karnımdaki taşların yerinde bugün bir kelebeğin kanat çırpışları vardı.

Boynumdaki kolyeye göz attım, üzerinde EN İYİ DOSTLAR yazan yarım bir kalpti. Yatağımdan sıçrayıp şifonyerin üzerindeki makası kaptım. Çoğu insan delirdiğimi düşünbilirdi ama ben ne yapmam gerektiğini biliyordum. Tüm saçımı atkuyruğu yapıp makası açtım ve kesmeye başladım.

Geçen martta *Sihirli Makas* kuaföründe Anna'nın saç tek makas darbesiyle yere düşmüştü. Fakat bende öyle olmadı. *Amerikan Kızı* dergisi yığının testereyle kesiliyormuş gibi hissettim ama devam ettim. Sonunda saçım elimden yere güm diye yere düştü.

Yerdeki saç yığınınına baktım. Gözlerimi kapatıp tekrar açtım. Atkuyruğu hâlâ yerdeydi.

Gözlerim aynaya doğru hareket etti. Uzun saçım gitmişti. Aynadan bana bakan kız çok daha kısa saçlı, büyük gözlü ve uzun boyunluydu. Farklı görünüyordum ve içten de farklı bir insana dönüştüğümü biliyordum.

Aynaya sırtımı dönüp şifonyerin en alt çekmecesinden özel kutumu çıkarttım. Kutuyu pembe kâğıt üzerine kalplerle süslemiş ve en üste ANNA adını yaldızlı kalemle yazmıştım. Geçen bahar Anna'nın bensiz gittiği kamptan birkaç hafta önce çekilmiş fotoğrafı elime aldım. Hemen öncesinde saçlarımızı "Sevgi Lüleleri" için keseceğimize dair birbirimize söz vermiştik. Kısa saçları, parlayan gözleri ve yüzünde kocaman gülümsemesiyle Anna, bana fotoğraftan baktı. Sihirli Makas kuaförünün önündeydik ve Anna'nın kolu boynumda, sırtımın ortasına kadar uzanan saçlarımın altında saklı kalmıştı.

Diğer fotoğraflara göz gezdirdim. Anna ve ben yıl sonu şenliği için tuzluk ve biberlik kılığına girmiştik. Tırmanma merdiveninde baş aşağı sarmıştık. Etrafımızda dalgalar yükselirken ikimiz aynı yüzme tahtasına tutunmuştuk. En sevdiğime gelince -geçen yaz 4 Temmuz- duraksadım. Tepelerinden parıltılı püsküller sarkan kırmızı, beyaz ve mavi renk şapkalar takmıştık. Kollarımızı birbirimize dolamış, gülünç yüz ifadeleri takınmıştık.

Gözlerimi fotoğraflardan aynaya yönelttim ve nasıl sihirli bir şekilde istediğim türden bir insana dönüşebileceğimi düşündüm. Bu sene daha önce olmadığım her şey olmak zorundaydım: Cesur yürekli, akıllı ve yetenekli. Her açıdan sıra dışı; tıpkı Anna gibi.

Sıra dışı olmak zorundaydım çünkü dün harika haberler aldım. Anna birkaç ay içinde, beyni onarılıp onu eskiden tanıdığım insana dönüştürebilecek bir ameliyat geçirecekti. Hastanede gözlerini açıp beni gördüğünde hayatta sahip olabileceği en iyi arkadaşı ben olacaktım.

Sıra dışı bir insana dönüşürsem Anna tutmadığım tüm sözler için beni affetmek zorunda kalacaktı. Dahası bahar tatilinde kampa gitmesinden hemen önce ettiğimiz büyük kavgayı (benden gitmemi isteyip ardından kapıyı çarpmasıyla biten) da unutmak zorunda kalacaktı.

Onu tekrar gördüğümde hastanedeydi. Anna konuşamıyor, insanların ne dediğini anlayamıyor ve beni de tanımıyor gibi davranıyordu. Kavgayı hatırlayıp hatırlamadığını söylemek imkânsızdı.

“Pansy! Kahvaltı zamanı!” dedi annem. Hastanedeki Anna’yla ilgili düşüncelerimden sıyrılıp basamakları ikişer ikişer inerek aşağı koştum.

“Merhaba anne, baba,” deyip mutfak masasındaki sandalyelerden birine oturdum.

“Merhaba canım. Kahvaltı için ne...” Annemin sesi bana bakınca kısıldı. Ağzı bir karış açılıp gözleri kocaman oldu. “Pansy Louisa Smith! Saçına ne yaptın sen öyle?”

Babam gazetesinin üstünden bana baktı ve yediği tost boğazında kaldı.

Ellerimi boynumda gezdirdim. Saçımın eski ağırlığı olmadan bunu yapmak hoş bir histi. “Kanser yüzünden saçını kaybeden kızlara yardım olarak saçımı Sevgi Lüleleri’ne bağışlayacağım.”

Sessizlik. Babam ağzının kenarındaki kırıntıları silip boğazını temizledi. Annem sanki saçımı gökkuşağı rengine boyamış ya da kazımışım gibi bana bakmaya devam etti. Halbuki tek yaptığım atkuyruğumu kesmekti.

Kendime bir bardak portakal suyu koydum. “Hatırlarsanız geçen mart ayında saçımı kesecektim.”

“Tabii tatlım,” dedi annem daha yumuşak bir sesle. “Anna ve sen bunu birlikte planlamıştınız.”

“En sonunda da yaptım,” dedim. “Anna’ya söz vermiştim ve sözünden dönmek güzel bir şey değil.”

Annem başını sallayıp tost makinesine bir simit koydu. Babamla birbirlerine tüm yaz attıkları o bakışı attılar. Anlamı: “Pansy'miz için endişeleniyorum. Belki de bir psikiyatrist ile konuşmalıyız.” Annem bana birkaç kere, *durum hakkında konuşmak için* bir doktorla görüşüp görüşmek istemediğimi sordu. Ona hayır dedim, bir yabancıyla konuşmayı istemediğimi belirttim. Yine de onları ikna edemedim. Koridorun bir ucundan onları duyamadığımı düşünse de tüm gece kısıksesle benden bahsettiklerini anlamak o kadar da zor değildi.

Simit ısınırken annem saçımı eliyle düzeltip bana sarıldı. “İyi misin?”

“Çok iyiyim. Bugün beşinci sınıfın ilk günü. Her zaman saçımı Sevgi Lüleleri’ne bağışlamak istiyordum ve bugünün bunu yapmak için uygun olduğunu düşündüm.”

“Ama neden bana bunu söylemedin?” Annem simiti masaya koydu. “Seni kuaföre götürürdüm. Saç kesmek onların işi biliyorsun.”

Bir tutam saç kulağımın arkasına attım. “Saçımdan gayet memnunum. Yalnız boynum garip görünüyor. Sence boynum çok mu uzun?”

Babam güldü.

“Boynun çok güzel,” dedi annem gülümseyerek. Her gün yaptığı gibi telefonunu alıp o günkü programına baktı. “Sabahdan müşterilere iki ev gezdirmem gerekiyor ama öğleden sonra boşum. Kuaförümü arayıp okuldan sonra sana zaman ayırıp ayıramayacağını soracağım.”

Kuaför ne yapabilirdi ki, saçımı kafama geri mi yapıştıracaktı? “Anneee... Dediğim gibi, bence gayet güzel görünüyor.”

“Ellen, neden bunu daha sonra konuşmuyoruz?” dedi babam anneme. “Gerçek bir birey olmak cesaret ister.”

“Teşekkürler,” dedim. Sandalyemde daha dik oturdum. *Gerçek bir birey*. Sıra dışı olma yolundaysam olmam gereken şey buydu.

Babam bana göz kırptı. Annem iç geçirip telefonunu masaya koydu.

“Düşünüyorduk da,” dedi babam saate bakarak. “Okulun ilk günü seni bırakmamı ister misin?”

“Bırakmak mı?” Simitten gözlerimi kaldırıp babama baktım. “Okula mı?”

“Tabii,” dedi babam, ama gözünü benden kaçırıp gazetesini katladı. “Bugün beşinci sınıfta ilk günün olduğu için.”

Aha! Demek istediği Anna’sız yeni bir yılın ilk günüydü. Eski Pansy olsa ona bunu söylerdi. Bunun yerine, “Andy’ye her zamanki gibi onunla buluşacağımı söyledim,” dedim.

“Ah, tamam,” dedi babam. “Biz sadece seni merak...”

“Hayır, demek istediğim evet, iyiyim ben.” Saate göz attım. Saçımı kesmek beklediğimden uzun sürmüştü.

Kahvaltımın son lokmasını ağzıma atıp kapının yanındaki ayakkabılığa koştum.

Ayakkabılarımı giyerken anne ve babamın konuşmasını duyabilmek için kulak kabarttım ama ne dediklerini duyamadım. Benim hakkımda konuştuklarından emindim.

“Görüşürüz anne! Görüşürüz baba!” Çantamı kapıp dışarı çıktım. Neyse ki Greenview İlköğretim Okulu sadece birkaç sokak ötedeydi. Anna’nın ikiz kardeşi Andy’nin bensiz gitmediğini umarak, koşarak yola koyuldum.

Köşeyi dönerken onu gördüm. Evlerinin önündeki verandada saatine bakarak volta atıyordu.

“Selam!” Soluklanmak için durdum. “Geç kaldığım için özür dilerim.”

Bayan Liddel kafasını kapıdan çıkardı. “Merhaba, Pansy!”

“Merhaba, Bayan Liddel! Anna bugün nasıl?”

Bayan Liddel gülümsedi. “Harika. Kocaman bir kahvaltı etti bile ve bu sabah terapi randevusu var... Ah, yeni saç kesimine bayıldım!”

“Teşekkürler. Bu sabah kestim.”

“Bu sabah?” Gözleri kocaman açıldı. “Kendin mi kestin?”

“Anne, gitmemiz gerek,” dedi Andy. Bayan Liddel Andy’ye sarıldı, o da olabildiğince hızlıca kurtulmaya çalıştı. “Hadi Pansy,” dedi ve verandadan aşağı zıpladı.

“İyi günler!” Bayan Liddel arkamızdan seslendi.

Sokağın başına gelince elimi kısa saçlarımda gezdirip Andy’ye gülümseyerek, “Eee, ne düşünüyorsun, beğendin mi?” diye sordum.

Bir dakika boyunca beni süzdü. Sonra başını salladı. “Hayır. Garip görünüyorsun.”

Gözlerimi devirip daha hızlı yürümeye başladım. “Aynı annem gibisin. Öğleden sonrası için kuaförden randevu almaya çalıştı.”

“Öyle değil,” dedi Andy. “Neden kestiğini anlamıyorum, hepsi bu.”

“Sevgi Lüleleri için!” dedim. “Biliyorsun ya Anna’nın yaptığı gibi.”

Andy derin bir nefes aldı ve kafasını çevirdi. Saçımı neden kesmek zorunda olduğumu, annemin onun annesiyle telefonda konuşmasını duyduğumu ve Anna’nın beyin ameliyatı hakkında her şeyi bildiğimi söylemek istedim. Ona Anna’nın beni affetmesi için sıra dışı olma planlarımdan söz etmek istedim. Ancak kelimeler boğazımda düğümlendi.

Yolun geri kalanını sessizce yürüdük.

“Umarım bu sene fazla ödevimiz olmaz,” dedi Andy, en sonunda okul kapısına yaklaşırken. “Umarım Bayan Quetzel diğer beşinci sınıf öğretmenleri kadar kötü değildir. Bayan Sandora’nın geçen sene okulun ilk gününde beş sayfalık bir ödev verdiğini duydum.”

Kaşımı kaldırıp ona baktım. “Beş sayfa? Okulun ilk günü? Eminim biri seni korkutmak için bunu uydurmuştur.”

“Hayır, doğru. Geçen sene Jacob Lambuca’nın dersine girmişti. Herkes yazı nasıl geçirdiğini yazmak zorunda kalmıştı.”

Ben olsam tatilim hakkında beş sayfayı nasıl doldururum diye düşünerek başımı salladım. *Salıncakta Anna’yı salladım. Anna’ya oyuncak uzattım. Anna’yla hiçbir şey anlamamasına*

rağmen konuştum. Andy'yle onun ağaç evinde oynadım. Eve dönüp Anna hakkında düşündüm... “Ayrıca Bayan Quetzel yeni bir öğretmen. Muhtemelen Bayan Sandora’dan çok daha iyidir.”

“Belki de. Pansy?”

“Ne?”

“Neden birbirinden farklı renkte ayakkabılar giyiyorsun?”

Okulun önünde durup ayaklarıma baktım. Pembe bir spor ayakkabı... Diğeri de mavi!

Ahh.

Midem ayaklarıma düştü sanki. İnsanlar babamın dediği gibi *gerçek bir birey* olduğumu mu yoksa sadece garip olduğumu mu düşünecekti?

Anna olsa güler, sonra da kendi ayakkabılarından bir tanesini verirdi. Böylece insanlar özellikle ayakkabıları değişik giydiğimizi düşünürdü.

Andy sadece omuz silkip başka bir şey demeden kapıları açtı.

Bayan Quetzel 5/A sınıfının kapısı önünde duruyordu. Kızıl saçları omuzlarından aşağı dalga dalga dökülüyor, yeşil gözleri de bana gülümserken parlıyordu. Şimdiden onun Bayan Sandora’dan çok daha iyi olduğunu anlamıştım.

“Beşinci sınıfa hoş geldiniz!” diyerek bizi selamladı. “İsim kartınızı bulun, sonra da sıralarınızın üzerindeki eğlenceli etkinliklerin olduğu sayfayı yapmaya başlayabilirsiniz.”

Ona gülümseyip sınıfa girdim. Belki ayakkabılarımı fark etmemiş gibi davranırsam insanlar da fark etmezdi.

İsim kartımı sıraların arasında ararken omzuma bir yumruk indi. Dönünce arkamda beşinci sınıfın en çekilmez çocuğu olan Zach Turansky'yi buldum. Tam benim şansıma. Yüzünde bir sırıtışla yamuk saç kesimimi işaret etti. "Sana n'oldu? Kafan çim biçme makinesinin altında mı kaldı?"

İki çocuk güldü. Yanaklarım kızardı. Asıl istediğim ona yumruğunu iade etmektir. Hak ettiği için değil, geçen sene Andy'ye söylediği tüm o acımasız ve iğrenç şeyler için.

Onun yerine derin bir nefes alıp Zach'ın gözünün içine baktım. "Saçımı Sevgi Lüleleri için kestim," dedim. İçimde cesareti hissettim. "Seni ilgilendirmez ama..." Sonra da başımı dik tutarak uzaklaştım.

Zach ve çocuklar hâlâ arkamdan gülüyor olsalar da yüzümde bir tebessüm hissettim. Her zaman güzel bir hazır cevabı olan Anna yanımda olmamasına rağmen Zach'e karşı durabilmişim. Yamuk saç kesimi ve farklı renkte ayakkabılarla bile bunu yapabiliştim. Anna için sıra dışı olabilirdim. O da ameliyattan çıkıp iyileşince, tekrar olması gerektiği, gibi en yakın arkadaş olabilirdik.

On Dört Hafta, Dört Gün

Andy yanındaki boş sırayı işaret ediyordu. Ben de o tarafa gittim. Adım, isim kartı üzerine düzgünce yazılmıştı. Yerime otururken Andy bana zafer işareti yaptı. Birkaç dakika sonra Bayan Quetzel, üzerinde SINIF DİSİPLİNİ İLKELERİ yazılı bir sayfayı elden ele dolaştırırken etkinlik kâğıtlarını bir tarafa bırakmamızı istedi.

İlkokulun son sınıfına geldiğinde böyle bir kağıtta yazabilecek neredeyse her şeyi biliyor olursun. Bu yüzden dikkatin dağılması uzun sürmedi.

Okul bazı yeni kurallarla çok daha ilginç olurdu. Kalem açacağını her kullanman gerektiğinde “Dikenli salatalık!” diye bağırarak zorunda olsaydın ne olurdu? Ya da sınıf görevlerinden bir tanesi amigo kız olmak olsaydı? Biri doğru cevap verdiği her sefer amigo kız alkışlar, tezahürat eder ya da takla atardı.

Yeni kuralları düşünmekle o kadar meşguldüm ki Bayan Quetzel’in dediği bir şeyi kaçırdım. Güzel bir şey olmalıydı çünkü sessiz sınıf birden bire heyecanla hareketlendi.

Bayan Quetzel ellerini çırttı. Herkes sakinleşince, “Çocuklar, herkesin aralık ayındaki İyi Öğrenciler Partisi’nde harika zaman geçireceğine eminim. Sorun şu ki...” Birden

duraksayıp dramatik bir şekilde hepimize baktı. “Partiyi sınıfça hak etmeniz gerekiyor. İyi davranışlar için puan kazanmanızı sağlayacak fırsatlar olacak, ama bu puanlar saygısız ve rahatsız edici davranışlar sergilemeniz durumunda geri alınacak. Bundan dolayı hepimizin birlikte çalışıp birbirimize gün boyu iyi öğrenciler gibi davranmayı hatırlatmamız çok önemli. Ayrıca benim hakkımda bilmediğinize emin olduğum bir şey var: Hayatımın büyük kısmında artistik patinaj yaptım. Yani buz pateni dersi isteyen olursa seve seve yardım ederim. Ayrıca Buz Şatosu’ndaki parti odasını rezerve edeceğim. Böylece patlamış mısır, pasta ve kola ile gerçek bir partimiz olacak!”

Herkes tekrar tezahüratlara başladı. Yani benim dışımda herkes. İyi Öğrenciler Partisi *buz pateni pistinde* mi olacaktı? Neden Bayan Quetzel kriket şampiyonu ya da pastacı değildi ki? Bir partinin yapılabileceği tüm eğlenceli mekânlar arasında Buz Şatosu benim listemin sonuncu sırasındaydı.

Geçen kış, Anna beni buz pateni dersine yazılmak için ikna etti. Ben çoğu zaman buzun üzerinde oturarak beklerken o hemen kayabilmişti. Ayak parmaklarım donmuş, ayak bileklerim nasır tutmuş, burnum da tüm saat akmıştı. O öğleden sonranın en güzel yanı –aslında *tek* güzel yanı– patenlerimi çıkarıp sıcak çikolata içmek için lobiye geçtiğimiz zamandı.

“Bırakıyorum,” dedim Anna’ya. “Bir şeyi ondan nefret ettiğimi anlamak için bir kere yapmam yeterli.” Çok da ciddiydim. En azından o zaman.

Ancak... Bu parti bu olayı telafi etmem için fırsatım olabiliirdi. Ona, zor olsa da, benim sözlerinin gerekliliklerini yerine getiren tarzda bir insan olduğumu göstermem gerekiyordu.

Anna'nın ameliyatı aralık başında olursa, İyi Öğrenciler Partisi zamanına kadar tamamen iyileşmiş olacaktı. Anna, ayağıma patenlerimi giyip onun yanında kayarken, benim ne kadar değişmiş olduğumu görecekti.

Sabahın geri kalanını parti hakkında düşünerek geçirdim. Ayaklarımı masanın altında düzleştirerek televizyonda izlemekten hoşlandığım o güzel patenci kızlardan biri olduğumu hayal ettim. Şimdi geriye kalan tek şey, ailemi beni kursa yazdırması için ikna etmektir. Ancak bu, geçen sefer buz pateni derslerini yarıda bıraktığım için çok kolay olmayacaktı.

Öğle yemeği zamanına kadar Bayan Quetzel'in şimdiye dek sahip olduğum en iyi öğretmen olduğuna karar verdim. Onun da beni sevdiğini düşündüm. Bana ismimle hitap etmiş, bana gülümsemiş ve sıramın yanından geçerken eliyle omzuma dokunmuştu.

"Bayan Quetzel harika," dedim Andy'ye kafeteryada oturduğumuzda. Bayan Quetzel bize uzun masadaki sandalyelere geçmemizi söylemişti, biz de kendimizi Madison Poplin ve onun bir grup arkadaşıyla yan yana otururken bulduk. Madison, Anna ve benim pek aldırış etmediğimiz o popüler kızlardan biriydi.

Andy beslenme çantasını açıp içinden tatlı bir şeyler çıkardı. Asla sandviç yemezdi. "Sence Bayan Quetzel gerçekten patinaj yapıyor mu?" diye bana sordu.

"Tabii ki yapabiliyor, sence böyle bir şey uydurur mu?"

Andy gözlüklerini düzeltti. "Ne kadar iyi olduğunu merak ettim, hepsi bu."

“Dönem sonunda merakını giderebilirsin,” Madison sohbetimize dâhil olmuştu. “Sınıfımız hak ederse tabii.”

Omuzlarımı dikleştirip geriye yaslandım. “Edeceğimizden eminim,” dedim. “Sabırsızlıkla bekliyorum!”

Madison bana, “Nasıl buz pateni yapılacağını biliyor musun?” diye sordu.

“Tabii.” Boğazımı temizleyip Andy’ye baktım. Geçen sene dersleri nasıl yarıda bıraktığımı çok iyi biliyordu. “Yani biraz kayabiliyorum.”

Madison omuz silkip ayaklarıma baktı. “İki farklı ayakkabı giydiğini biliyor musun?”

Bir an için dondum. Sabah her şey o kadar yolunda gitmişti ki alakasız ayakkabılarımı tamamen unutmuştum. Ama şimdi masadaki diğer kızlar da masanın altına, ayaklarıma bakıyordu. Hannah kıkırdadı. En azından Emma, elini ağzının üstüne koyma nezaketini gösterdi.

Ayaklarıma baktım, sonra da Madison’ınkilere göz attım. Üzerinde ayçiçekleri olan beyaz sandaletler giymişti ki bunlar hem birbiriyle hem de kıyafetiyle uyumluydu.

“Şey...” Duraksadım, iyi bir cevap bulmaya çalıştım. Madison Poplin farklı ayakkabılar giyecek türden bir insan değildi. Aslında uyumsuz herhangi bir şey giyecek bir insan değildi. Mesela bugün, üzerinde büyük sarı çiçekler olan uzun pembe bir gömlek, pembe tayt giymiş, kıyafetine uyan bir saç bandı ve ayçiçekli küpeler takmıştı.

Madison güzellik yarışmalarına katılan kızlardandı. Geçen sene yarışmalardan birini kazanmıştı. Fotoğrafını gazetenin

ön sayfasında görmüştüm. Geçit töreninde kalabalıkla birlikte yürürken kafasındaki gümüş taçla bir prensese benziyordu.

Saçımın bir tutamını kulağımın arkasına atarken ona ne diyeceğimi düşündüm. Prensesler asla ilgimi çekmemişti, küçükken bile. Anna'yla birlikte periymişiz gibi davranmış bir dönem oldu. Prensesvari kıyafetler giyip kanat takıyorduk. Periler çok daha ilgi çekiciydi, çünkü en azından uçabiliyor ve maceradan maceraya koşuyorlardı. Prenseslerin tek yaptığıysa oturup güzel görünmekti.

“Demek istediğim,” diye devam etti Madison, “iki farklı ayakkabı giymenin sebebi her iki çiftin tekini kaybetmemi yoksa karanlıkta giyinip farklı ayakkabılar giydiğini anlamaman mı?”

“Hayır.” Derin bir nefes aldım. Anna'nın yerimde olsa ne diyeceğini düşündüm. “Farklı ayakkabılar giyiyorum çünkü bu sabah uyandığımda canım bir pembe bir de mavi ayakkabı giymek istedi. Öyle de yaptım.”

“Ah.” Madison sandviçini ısırp yavaşça çiğnemeye başladı. En sonunda da lokmasını yuttu. “Benim annem okula gelirken farklı ayakkabılar giymeme asla izin vermezdi.”

“Annemin fark ettiğini sanmıyorum,” dedim ona. Gerçek de buydu. Eğer kasten bunu yapsaydım yamuk saçımla okula gitmem gibi annem bundan da hoşlanmayacaktı. Yine de muhtemelen beni durdurmazdı. Babamsa gülüp, bireyselliğimi dışa vurduğumu söylerdi.

Madison beni biraz daha inceledi. “Yeni saç kesimini beğendim.”

“Teşekkürler,” dedim omuzlarından aşağı dökülen altın rengi parlak saçlarına bakarken. “Kendim kestim.”

“Anladım,” dedi Madison.

“Ben de,” dedi Hannah. “Gerçekten yamuk.”

Hannah’ya kötü bir bakış attım. İçimden ona, “Model gibi görünmemem kimin umurunda? Tipimi beğenmiyorsan git başka yerde otur!” diye bağırarak geldi.

Ama insanlara bağırmanın, özellikle de popüler olanlara, beşinci sınıfa başlamak için iyi bir yol olmadığına karar verdim. Başka biri saçım ya da ayakkabılarım hakkında yorum yapmadan Madison, Andy’ye döndü.

“Anna nasıl?”

Andy elindeki tarta gömüldü. “İyi,” dedi sessizce, ben bile zor duydum.

Biri sanki içimde bir balon patlatmış gibi hissettim. “Anna beyin ameliyatı geçirecek ve aralık ayında iyileşmiş olacak!” dememek için dilimi ısırarak zorunda kaldım.

“Tahmin et n’oldu?” dedim onun yerine. “Anna bu yaz trampleden zıpladı.”

“Gerçekten mi?” dedi Madison. “Hâlâ yüzebiliyor mu?”

“Tabii ki, Anna’yı sudan uzak tutamazsın.” Panosu üzerindeki mavi yüzme takımı kurdelelerini düşündüm. Batmamak için can yeleği giydiğini onlara söylemedim.

“Biri onu tramplene kadar çıkardı mı?” diye sordu Emma.

“Sanırım. Ama hiç sıkıntısız atlayabiliyor.” Güldüm. “Hâlâ benden daha iyi bir yüzücü.”

“Benim annem olsa Anna’nın havuza girmesine asla izin vermezdi,” dedi Hannah. “Fazla tehlikeli. Ya boğulursa?”

“Can yeleği giyiyor,” dedi Andy. “Annem güvenli olmayan bir şey yapmasına izin vermez.”

“Yine de...” dedi Hannah.

“Hannah!” dedi Madison sabırsızca. “Eminim ki Anna nasıl yüzeceğini hatırlıyordur.”

“Birçok şeyi hatırlıyor,” dedim. “Beyninin dinlenmek için zamana ihtiyacı var sadece.”

“Okula geri dönebilecek mi?” diye sordu Hannah.

“Artık yeni bir okula gidiyor,” dedi Andy. Bahsettiği yer Camden Akademisi’ydi, normal okula gidemeyen çocukların gittiği bir yerdi.

“Eminim ki bir an önce bizim okulumuza geri dönecek,” dedim Andy’ye bakarak. O da gözlerini hızlıca ögle yemeğine çevirdi.

Emma gülümsedi. “Anna’nın tekrar bizim sınıfa gelmesi harika olur.”

Andy omuz silkip elindeki turtanın son parçasını da ağzına attı. “Ee,” dedi, “sizce Bayan Quetzel üçlü salto atabilir mi?”

Masaya sessizlik çöktü. Andy’nin kardeşi hakkında konuşurken konuyu bu şekilde değiştirmesi garip olmuştu. Onunla göz göze gelmeye çalıştım ama gözlerini benden kaçırdı.

“Eminim ki Bayan Quetzel gerçeği söylüyordur,” dedim sonunda. “Neden artistik patinajcı olma konusunda yalan söylesin ki?”

“Geriye salto atabilir mi merak ediyorum,” dedi Andy. “Annem beni sporcuların geriye salto attıkları bir gösteriye götürmüştü. Eğer zıpladıktan sonra düzgün bir şekilde yere inmezlerse ne olur biliyor musunuz?”

“Kimsenin geri saltoda düştüğünü görmedim,” dedim.

“Gayet olası. Havalanır, vücudunu açar ve sonrasında GÜM diye yüzüstü düşebilirsin! Tıpkı kaldırımda kırılan bir yumurta gibi.”

“İnsanlar yumurta gibi çıt diye kırılmazlar!” dedim. “Ayrıca biz buza düşmekten bahsediyoruz, kaldırıma değil.”

“Daha da kötü işte,” dedi Andy. “Önce iç organların buzun üzerine dağılacak, sonra da donup buza yapışacak.”

“İğrenç!” diye bağırdım. Masadaki herkes kıkırdamaya başladı, Madison bile. Andy insanları daima güldürürdü, özellikle de Anna’yı. Birkaç ay içinde o da burada yanımda, ait olduğu yerde oturabilecekti.

O gece akşam yemeğinde aileme gün içinde olanları anlattım. Sonra da büyük soruyu patlattım: “Buz pateni dersi alabilir miyim?”

Annem suratını buruşturdu. “Gaipen sesler mi duyuyorum yoksa kızım az önce buz pateni dersi almak istediğini mi söyledi?”

“Doğru duydun anne.” Çatalımla bir bezelyeyi deldim. “Bayan Quetzel artistik patinajcı ve hepimizi İyi Öğrenciler Partisi’ne gitmeye hak kazanırsak, dönem sonunda Buz Şatosu’na götürecek. Yani pratik yapmak için yılbaşına kadar zamanım var.”

“O zamana kadar birkaç salto atabilir misin sence?” diye dalga geçti babam.

“Babaaaaa...”

Annem başını salladı. “Pansy kendine, bir kez daha şans vermek istediğin için memnunum. Ancak doğru hatırlıyor-

şam bize, ‘Tüylü bir tarantulayla gürleşmeyi tercih ederim!’ demiştin.”

İrkildim. “Böyle bir şey söylemedim. Bir tarantulağa asla dokunmam; milyon, trilyon yıl geçse bile!”

“Ben de bunu söylüyorum işte,” dedi annem. “Eğlenmediğin bir şeyin dersini alacaksın diye paramızı çöpe atamayız. Geçen sefer yaptığın gibi ilk dersten sonra bırakmayacağını nereden bileceğim? Para iadesi yapmayı reddetmişlerdi, hatırlıyor musun?”

Kafamı salladım. Bunu haftalarca dinlemiştim. “İkinci bir şansa ihtiyacım var,” dedim. “Söz veriyorum bu sefer bırakmayacağım.”

“Buz pateni herkes için değil Pansy,” dedi babam. “Mesela bana bak, paten giyeceğimi düşünemezsin.”

İnledim. Hiç anlamıyorlardı. Tabii ki onlara neden paten dersi almak zorunda olduğumu söyleyemezdim. Benim sıra dışı olmaya çalışma planımı anlayamazdı onlar.

Annem ve babam birbirine baktı. Sanırım sessizce iletişim kuruyorlardı çünkü annem en sonunda, “Neden geçen yıl sana aldığımız patenleri bulup çıkarmıyorsun? O patenlerle kaymaya başla ve eğer bu konuda tutarlı olursan seni buz pateni dersine yazdırırız.”

Bunu bir süre düşündüm. Başkaları bana bakmadan pratik yapabilir ve donmuş parmak ve ayaklar konusunda endişelenmem gerekmezdi. Aileme ciddi olduğumu kanıtlayabilirdim. Partiden önce derslere yazılmak için de zamanım kalırdı.

“Tamam. Her gün çalışacağım, göreceksiniz.”

“İşte benim kızım!” dedi babam gülümseyerek.

On Dört Hafta

Bayan Quetzel cuma sabahı “Bugün hedef oluşturma üzerine çalışacağız,” diye bilgi verdi. “Eminim ki aklınıza koyduğunuz her şeyi yapabilirsiniz. Bunun için de üç tane hedef ve o amaçlara ulaşmak için yapacağınız çalışmaları yazmanızı istiyorum.”

Bayan Quetzel tahtaya bir örnek yazdı:

HEDEFLERİM:

1. Onur Listesi’ne girmek için; ev ödevlerimi yapacağım, sınavlara çalışacağım ve elimden geleni yapacağım.
- 2.
- 3.

Bayan Quetzel örneğin üstünden geçince tek başımıza kalmıştık. Diğer öğrenciler boş kâğıtlara bakıp tahtadaki örneği kâğıda geçirirken ben, düzgün bir el yazısıyla yazmaya koyuldum.

HEDEFİM: Her açıdan sıra dışı olmak!

Ancak bu tam olarak ne anlama geliyordu? Aklıma, *Bir Çocuğun Şiir Kitabı* adlı kitabın kapak resmi geldi. Bir kız

gökkuşağının üzerinde oturup elinde bir ağ ile yıldızları yakalamaya çalışıyordu. Ben o yıldızlardan bir tanesini nasıl yakalayacaktım?

Dakikalar geçerken aşağıdakileri yazdım:

1. Tüm sınavlarımdan A almak.
2. Bayan Quetzel'in en sevdiği öğrencisi olmak.
3. Korkusuz olmak.
4. İyi bir buz patencisi olmak. Her gün paten kaymak, böylece partide Anna ile birlikte kayabilmek.
5. Kız izci grubuna katılmak. Bu defa ormanda kamp yapmayı öğren; tuvaletlerde korkunç böcekler olsa bile.
6. Sözlerinden geri dönme.

Geriye yaslanıp listeme bir göz attım. Kalemimi kemirip biraz daha düşündüm. En sonunda sıra dışı olmakla hiçbir alakası olmayan bir madde ekledim. Kazara başlattığım ama nedenini bilmeden bütün hafta boyunca devam ettirdiğim bir şeydi:

7. Her gün birbirinden farklı ayakkabılar giy.

Bayan Quetzel'in sesi düşüncelerimden sıyrılmama neden oldu. "Tamam çocuklar. Lütfen kâğıtlarınızı öne doğru uzatın. Hedeflerinizi bir dosya içinde tutacağım ve dönem sonunda bunları çıkarıp kaç tanesini başardığınıza göz atacağız."

Yüzümdeki gülümseme kayboldu. Kesinlikle bu listeyi öne doğru uzatamazdım. Üç yerine sadece bir asıl hedef

yazmıştım. Kalanlar okulla alakalı hedefler değildi ki. Daha da kötüsü öğretmene onun favori öğrencisi olmak istediğimi yazmak geri tepebilirdi. Bu nedenle hızlıca defterimi kapattım ve bunu fark etmemiş olmasını umdum.

“Hedeflerinizi yazmayı bitiremediyseniz ev ödevi olarak yapmak zorunda kalacaksınız,” dedi Bayan Quetzel bana manalı bakışlar fırlatarak. “Şimdi günlük hız quizimizle başlayalım.”

Bazı çocuklar sızlandı. Ben de onlardan biriydim. Ancak Bayan Quetzel’in favori öğrencisi olmak istediğimi hatırladım ve yüzünde gülümsemeyle sırasının üstünü boşaltan Madison Poplin gibi olmam gerektiğini anladım.

Bayan Quetzel, temel bilgileri tekrar etmenin önemini vurgulayarak quizlere hafta başında başlamıştı. “Tüm sınavlarımdan A almak istiyorum” diye yazarken hız quizlerini tamamen unutmuştum. Beynim hızlı düşünmek için yaratılmamış ve görünüşe göre hayatım boyunca çarpım tablosunun iki rakamında takılıp kalacaktım.

Bayan Quetzel sınav kâğıdını sıramın üstüne koydu. “Herkes hazır mı? Tamam, üç, iki, bir, başlayın!”

Kâğıt çevirme seslerinden sonra, sınıf kalem sesleri ile doldu. Kâğıdımı çevirdim ve uçup yere düştü. Almak için uzandım ve bu sefer de kalemim düştü.

Tik, tak. Kafamda saniyeleri sayan hayali bir saat duyuyordum. Kalbimin atışını kulaklarımda hissettim. Kalemimi kapıp masaya kâğıdı vurdum ve çarpma işlemlerine olabildiğince hızlı giriştim.

Ding!

Bayan Quetzel gereğinden fazla bir neşeyle, "Süreniz doldu!" diye haber verdi. "Kalemlerinizi bırakıp kâğıtlarınızı öne doğru uzatın."

Çarpım quizime baktım. Dört tane problem kalmıştı. Önceki günden bir az. Bayan Quetzel kâğıtlara şöyle bir göz attı. "Görünüşe göre birçoğunuz pazartesi günü altılara geçecek," dedi gülümseyerek.

"Bazı insanların hâlâ ikide olduğuna inanamıyorum," dedi Hannah öğle yemeğinde. Bütün hafta boyunca kafeteryada Madison ve arkadaşları ile oturmak zorunda kalmıştık, çünkü onlar da yemeklerini evden getiriyorlardı. "İkişer ikişer çarpmayı anaokulunda öğrenmişim ben!"

"Herkes matematikte iyi değil," dedi Madison. Pazartesi günü altılara geçecek olanlardan bir tanesinin o olduğuna emindim.

"Hız quizlerini yapmak için matematiğinin iyi olması şart değil," dedi Hannah. "Tek yapman gereken ezber yapmak. Bunu herkes yapabilir. Özellikle de beşinci sınıflar."

Yanaklarımın yandığını hissettim. Peynirli makarnamı Hannah'nın kucağına boşaltmak istedim. Onun yerine Andy'ye dönüp, "Dün Discovery Channel'daki programı izledin mi? Yavru hayvanlar hakkında olan?" dedim.

"Ne programı?" diye sordu Andy. "Discovery Channel'da dün gece olan tek şey *Dünya Gezegeni Kurtarmak*'tı."

"Başka bir kanalla karıştırıyorsun herhalde." Yerimde kıvrandım. Hannah ve Madison hâlâ beni izleyip konuşmamızı dinliyorlardı. Ben de konuşmayı daha heyecanlı hale

getirdim. “Annelerinin sırtında taşıdığı hayvanlar hakkındaydı; keseli sıçanlar, tembel hayvanlar ve denizayıları gibi.”

“Denizayıları? Onlar fazlaca kaygan. Nasıl yavrularını sırtında taşıyabiliyorlar?”

“Taşıyorlar işte. Bebekler annelerine ayak tırnaklarıyla tutunuyorlar.”

“Yavru denizayılarının ayak tırnağı olmaz!” diye bağırdı Andy, sesi tüm sıradaki kızların gülmesini sağlayacak kadar yüksek çıkmıştı.

“Var işte. İzlemeliydin.”

“İzleyemezdim Pansy. Sana söyledim Discovery Channel’de *Dünya Gezegenini Kurtarmak* vardı.”

“Belki başka bir kanaldaydı tamam mı, unut gitsin artık.” Andy’ye olabildiğince *bırak artık* bakışını atmaya çalıştım. Hayvanlar hakkında televizyon programı uydurmanın iyi bir fikir olmadığını bilmeliydim. Andy bu konularda uzmandı. Ayrıca kızlar neden bizim sohbetimizle bu kadar ilgileniyorlardı? Ne zaman normalde yaptıkları gibi kendi muhabbetlerini etmeye başlayacaklardı?

Andy bu işten vazgeçmemişti. “Hangi kanal? Bilmek istiyorum çünkü onlara mümkün olmayan bir şey hakkında neden belgesel yaptıklarını yazıp sormak...”

Kızlar tekrar kıkırdadı.

Andy’ye masanın altından tekme attım, bana bakıp daha fazla denizayıları hakkında konuşmak istemediğimi anlamasını istiyordum. Bu konuyu açmamın tek nedeni kızların hız quizi hakkında konuşmasına son vermektir. En azından *bir* şey başarmıştım.

Andy mesajı hâlâ almamıştı. “AHHH!” diye bağırdı. “Neden bana tekme attın?”

Kızlar kahkahalarla gülmeye başladı.

“Çok sağ ol,” dedim öğle yemeğini bitirip sınıfa doğru yürüdüğümüzde.

Andy bana boş boş baktı. “Ne için?”

Koridorun ortasında durdum. “Ne hakkında konuştuğumu çok iyi biliyorsun.”

Andy başını salladı. “Hayır, bilmiyorum. Niye bu kadar kızdın?”

“Pansy! Andy!” Bayan Quetzel arkadan bağırdı. “Devam edin ve koridorda sohbet etmeyi bırakın.”

Başımı çevirip hızlıca yürümeye başladım.

Sınıfa döndüğümüzde Bayan Quetzel, Bağımsızlık Bildirgesi hakkında bir film izlemek için ışıkları kapattı.

“Not almayı unutmayın,” dedi. “Sonrasında quiz yapabiliriz.”

Andy önünde defteri olmasına rağmen, “Bir sayfa ödünç alabilir miyim?” diye sordu.

Ona bakmadan defterimden bir sayfa koparıp sırasının üstüne sertçe koydum.

Olabildiğince filme yoğunlaşıp not almaya çalışırken, Andy bana küçük bir kâğıt parçası gönderdi. Açtım: Neden bana kızgın olduğunu biliyorum. Öğle yemeğinde yalanını yakaladığım için mi?”

Andy'e'ye bakıp abartılı bir of çektim. O kadar ahmaksa ona açıklamak gerekiyordu. "Yalan söylemekle alakası yok. Beni o kızların önünde aptal durumuna düşürmeye çalıştın," diye çıkıştım.

Andy kâğıda bir şeyler karalayıp geri verdi: "Bir sürü aptal kızın ne düşündüğü kimin umurunda?"

Gözlerimi devirdim. Benim umurumda. Ama ona bunu söylemek istemedim. Dikkatimi tekrar filme verdim. Birkaç dakika sonra başka bir buruşturulmuş kâğıt önüme atıldı. "Bence George Washington saçlarını Peruklar Bizden mağasından almış!" diye Andy'nin çirkin el yazısıyla yazılmıştı.

Gülmemeye çalıştım ve kâğıdı tekrar onun sırasına attım. Onu o kadar kolay affetmeyecektim. Ancak ne kadar dikkatli bir şekilde izlemeye çalışsam da gözüm kurucuların peruklarına takılıp duruyordu. Ne kadar aptalca göründüklerinin farkında değiller miydi?

Birkaç dakika sonra masamın üzerinde başka bir kâğıt belirdi. Bu sefer gülmemek için kendimi daha fazla zorlamam gerekti: "Bence Thomas Jefferson balet olmaya çalışacak. Taytlarını nasıl buldun?"

Notlarına cevap yazmadım ama göndermeye devam etti. Her birini sırasına geri gönderdim. Ama yine de durmadı. Espriler gittikçe kötüleşti. Andy kurucuları bale tütüsü ve peruklarla çizince kendimi artık tutamadım.

Andy de gülmemeye çalıştı ve durmak ikimizin de elinde değildi.

"Andy Liddel! Pansy Smith!" Bayan Quetzel bize uyarıcı bir bakış fırlattı.

Elimle ağzımı kapattım. Gülüşümü geri çekmeye çalıştım ve sümük olarak çıktı. Andy kahkasını tutmaya çalışırken bütün vücudu sallanıyordu.

Kendimi artık tutamıyordum. Kimsenin de bu konuda yapabileceği bir şey yoktu.

Bayan Quetzel, *İyi Öğrenciler* tablosundan bir puan silip sıramın önüne geldi. “İkinize ne oldu bugün? Kendinizi toparlayamıyorsanız izin isterseniz daha iyi olacak. Eminim ki ceza odasında teneffüsün on dakikasından fazla bir zaman geçirmek istemezsiniz,” dedi sertçe.

Elimle ağzımı kapatıp sınıf arkadaşlarımdan kötü bakışlarına aldırmadan odadan çıktım.

“Çok sağ ol, Pansy,” diye fısıldadı Hannah, sırasının önünden hızlıca geçerken. Ama ben ona pek aldıracak halde değildim.

Andy ve ben şelalenin önünde soluklanmaya çalışırken yere yığıldık. Andy sakinleştiğimizde, “Pansy?” diye söze başladı. “Artık bana kızgın değilsin değil mi?”

Başımı iki yana salladım. “Sadece başımı derde soktuğun için.”

“Merak etme,” dedi sırtarak. “Benim de başım belada.”

Sınıfa geri dönüp quizimize başladığımızda her şey dank etti: Teneffüsün bir kısmını kaybetmiş ve İyi Öğrenciler Partisi için sınıfın bir puan kaybetmesine neden olmuşum.

Saçımla oynadım. Bayan Quetzel’in favori öğrencisi olmak ve tüm derslerimden A almak gibi hedeflerimi düşündüm. Bu şekilde devam edersem bunları başaramazdım.

Mükemmel öğrenciler, Sosyal Bilgiler dersinde izledikleri bir film yüzünden kahkaha krizine girmezdi.

Daha da beteri quizden geçemedim. En azından bu konuda yalnız değildim. Andy elinde kırmızı bir F ve “DİKKATİNİ VER!” yazan bir kâğıt tutuyordu.

Quizi kitaplarımın arasına bir yere tıktırdım. Bayan Quetzel’in bu konuyu tamamen unutmasını umut ediyordum.

Andy’ye bakınca onun da aynı şeyi yaptığını gördüm. O anda yüzümde bir gülümseme belirdi. Anna, Andy’nin çizimini görse o da bizimle gülerdi. Amaçlarıma ulaşmak için tam üç ayım vardı ve bir kahkaha krizi ile quizden aldığım bir F’nin beni durdurmasına izin veremezdim.

On Üç Hafta, Altı Gün

Babam, “Paten işi nasıl gidiyor?” diye sordu cumartesi sabahı kanepede yanıma otururken.

“Paten?” Tereyağlı kızarmış bir ekmek dilimini kemiriyordum. Babama bakmayıp televizyondaki çizgi filmi izlemeye devam ettim.

Babam bahçe eldivenlerini çıkarıp televizyonu kapattı.

“Babaaa! İzliyordum!”

Babam beni görmezden geldi. “Birkaç gün önce buz pateni dersi için yalvaran kız sensin değil mi?”

“Evet, ama...”

“O zaman işe koyulsan iyi edersin. Dışarıda Liddel ailesini gördüm ve bana Gateway Parkı’na gideceklerini söylediler. Hava paten kaymak için mükemmel.”

Ekmeğin kalanını ağzıma tıktırıp pijamamın üstündeki kırıntıları silktim. “Eminim yola çıkmışlardır bile,” dedim umutlu bir şekilde.

“Aslına bakarsan on beş dakikaya burada olurlar. Andy de patenlerini alacak.”

“Harika,” diye geveledim. Niye biri bu mükemmel günü patenle mahvetmek ister ki? Bu fikrin Andy’den çıkmadığına

emindim. O, ağaç evde gizem romanları okumayı, çizgi roman çizmeyi ya da yeni LEGO setiyle oynamayı tercih ederdi.

Babam omzuma dokundu, bahçe eldivenlerini aldı ve tekrar dışarı çıktı.

Bu onun, “İyi şanslar. İhtiyacın olacak,” deme şekliydi sanırım.

Tembellik edeceğim güzel sabahım bitmişti. Tüm hafta boyunca tanımadığım insanlarla konuşarak ve bilmediğim soruları cevaplamak için sınıfta el kaldırarak sıra dışı olmaya çalışmıştım. Bu kolay bir iş değildi ve bir gün tatili hak ettiğimi düşünmüştüm. Ancak bundan kurtulmanın bir yolu yoktu. Ben de giyinip verandada Liddelları beklemeye koyuldum.

Bayan Liddel, Andy ve Anna’nın birlikte köşeyi döndüğünü görünce kalbim bir an için durdu. Bayan Liddel Anna’nın tekerlekli sandalyesini itiyordu. Anna parka kadar yürüyebilirdi ama belirli bir yöne gitmek yerine sağ sola saptığı için bu çok uzun sürebilirdi.

Onları karşılamak için merdivenlerden indim ve el salladım. “Merhaba Bayan Liddel. Selam, Andy.”

Anna bir elinde pembe oyuncak ayısını tutuyordu. Ben de boşta olanını alıp sıktım. “Merhaba, Anna! Bugün paten kaymaya gideceğiz!”

Anna bana kocaman mavi gözleriyle baktı. Yüzünde çarpık bir gülümseme belirdi.

“Keşke sen de bizimle kayabilsen...” diye sessizce ona fısıldadım.

Babam bir konuda haklıydı: Dışarıda geçirmek için harika bir gündü. Andy’yle ikimiz Bayan Liddel ve Anna’nın arka-

sından, çizgi filmler hakkında konuşarak yürüyorduk. Beyaz bulutlar mavi gökyüzünü beneklendirmişti. Hafif bir rüzgâr renkleri değişmeye başlayan yaprakları hareketlendiriyordu.

Elime sarı bir yaprak alıp parmaklarımı üzerinde gezdirdim. O an içimde tekrar kelebeklerin olduğunu hissettim. Yaz sonbahara dönüyordu, sonbahar da kışa dönüşecekti. Tıpkı her yıl olduğu gibi. Bense mevsimlerin değişeceğini bildiğim gibi büyük bir değişimin birkaç ay içinde gerçekleşeceğinden emindim.

Anna felç geçirince doktorlar bir daha yürüyemeyeceğini söyledi. Ama iki ay sonrasında yürümeye hatta koşmaya bile başladı. Doktorlar, Anna'nın kalıcı beyin hasarı olduğunu ve bunun bir tedavisi olmadığını söyledi. Ama ben beyin ameliyatından sonra düzeleceğinden ve tekerlekli sandalyeden izlemek yerine benimle birlikte çok yakında paten kayacağından emindim.

"Paten kaymaktan vazgeçtiğini sanıyordum," dedi Andy çimlere oturup patenlerimizi ayağımıza giyerken.

"O geçen seneydi," dedim. "Bir şans daha vermek istedim."

Beni paten kayarken gören çoğu insan neden vazgeçtiğimi anlayıp halime gülebilirdi. Andy dışında. O sadece elini uzattı ve ayağa kalkmama yardım etti.

"Oyun parkında olacağız," dedi Bayan Liddel.

Andy kafasını salladı ve yolun asfalt tarafına doğru yollandı.

Patenlerimle sendeleyerek Anna'nın bankın yanında bulunan sandalyesine doğru kaydım. "Sadece izle!" dedim ona. "Gerçek bir profesyonel olacağım!"

Anna gözlerime ne dediğimi anlamış gibi baktı. Konuşamıyordu ve bir şey yapmasını söylersen yapamazdı, ama onunla konuştuğumda beni dinlediğine dair bir his vardı içimde. Boynundaki yarım altın kalpli kolyeye dokundum. Onu her gördüğümde merak ettiğim gibi yine Anna'nın, öncesinde büyük kavgamızı ettiğimiz kamptan döndükten sonra kolyeyi taşıyıp taşımadığını merak ettim. Yoksa Bayan Liddel mücevher kutusundan çıkarıp Anna'nın kolyeyi eskiden ne kadar sık taşıdığını hatırlayıp mı taktı?

Bu cevabını öğrenmek için delirdiğim ama asla cesaretimi toplayıp sormadığım sorulardan biriydi.

Kalbin diğer yarısı olan kolyeme dokundum. Anna'nın gözlerine bakarken nerdeyse, "Yapabilirsin Pansy!" dediğini duyar gibi oldum. Dudaklarının bir köşesinde bir gülümseme belirdi.

Ben de gülümsedim. Anna bana inanıyordu. Her zaman inandığı gibi.

Andy'nin olduğu yola doğru çimlerin arasından yürümeye başladım. *Düşmeyeceğim*, dedim kendime. Kendimi ilk defa salonun bir köşesinden öteki köşesine yürümeye çalışan bebekler gibi hissettim. Yine de aklımı olumlu düşüncelerle doldurdum.

Anna bana inanıyorsa her şey mümkündü.

Asfalta çıktım ve oradaki ördekleri ilk kez fark ettim. Gölün üzerinde süzülüyorlardı. Bazıları kafalarını yiycek aramak için suyun içine sokuyor, bazıları vakvaklıyor, bazıları da bağırıyordu.

Tüm olumlu düşüncelerim kayboldu. *Pof!* Etrafında kocaman bir göl olan bir yolda paten kaymayı öğrenmek birdenbire berbat bir fikir gibi geldi.

Andy etrafımızda olan büyük su kitlesini umursuyor gibi görünmüyordu. Dengesizce kollarını yana açarak basıp gitti. Beceriksizce adımlar atarken, “Hadi gidelim!” diye bana bağırdı.

Tamam. Derin bir nefes al, dedim kendime. Sadece suya bakma!

Tüm dikkatimi ayaklarıma ve önümdeki yola verdim. “Bir ayağı kaldır, sonra diğerini” yöntemi çimde işe yaramıştı ama burada olmuyordu. Düz yolda ayaklarımı ittim. Biraz fazla ittirmiş olmalıyım, çünkü sol ayağım takılınca bacaklarım nerdeyse 180 derece açıldı. Görüntü de pek hoş değildi. Dördüncü sınıftaki sakar hiç değişmemişti. Sadece bir yıl büyümüştü.

Ah, neden babamın beni bugün bunu yapmaya ikna etmesine izin verdim ki? Gökyüzü rahatça paten kaymayı öğreneceğin sessiz bir park beklemek için fazlaca mavi ve bulutlar da fazla yumuşacıktı. Kendi başıma düşmesem bile çok yakınımdan bir bisiklet, koşucu ya da patenci geçerse düşerdim.

“Hadi, Pansy!” Andy bana seslendi. Kilometrelerce önümdeydi.

Durmak için hafifçe döndüm ve yere dokunmaya çalıştım. Zorlanmadım çünkü zaten zar zor hareket ediyordum. “Devam et sen!” diye bağıırıp yere çömeldim. “Yetişirim ben sana!”

Yetişmek mi? Ha ha! Sadece rüyalarımda. Az sonra ikinci tur için geri gelip o bana yetişecekti.

Böyle de oldu. O ana kadar iki kere düşmüştüm ve sağ ayak bileğimin su toplamaya başladığını hissedebiliyordum.

“İyi gidiyorsun!” dedi Andy omzuma hafif bir şaplak atarken.

Andy’nin dokunuşu yeri boylamama yetti. O anda arkamdan gelen tekerlek seslerini duydum. Ne olduğunu görmek için cesurca geriye döndüm.

Andy, “Dikkat et!” diye beni uyardı. Üç tane köpeğin çektiğı bir kaykay solumdan geçmeye çalışıyordu.

Yoldan çekilmeye çalıştım. Geriye gideceğime öne gittim. Tam da üç tane uzun kayışın arasına. Kollarım havada çırpındı, dengemi kaybettiğimi hissediyordum. Ben de önümdeki kayışlara uzanmaya çalıştım.

Kaykaycı kaykayından indi. “Hoşt!” diye köpeklerine bağırdı ki bu herhangi bir dilde “Dur” anlamına gelebilirdi, ama o dil köpeklerin anladığı bir dil değildi.

Kaykaycı, köpeklerin artık onu çekmediğini anlayınca “Bekleyin, geri gelin!” diye bağırdı.

Köpekler beni çekiyordu!

“AAAAHHH!” Çığlıklar kulağımı çınlattı. Bunların benim ağzımdan çıktığını anlamam epey uzun sürmüştü. Yoldaki diğeri insanlar, ben yanlarından yıldırım gibi geçerken, renkli bulanık bir şekle dönüştüler. Kalbim ayaklarıma düştü ve en sonunda insanların, “Hayatım film şeridi gibi gözümün önünden geçti!” diyerek neyi kast ettiklerini anlamış oldum.

Sonrasında hiç olmayacak bir şey oldu. Üç köpek aralarında telepatiyle anlaşmış olacaktı ki aynı anda yön değiştirip tepeden aşağı, göle doğru koştular.

“YARDIM EDİİİİİNNN!” diye bağırdım. Patenlerim taşların ve düz olmayan zeminin üzerinden kayarken bacaklarım sallanıyordu.

“Tiko! Bansai! Beleşçi!” diye bağırdı kaykaycı.

Andy’nin adımı haykırdığını duydum ama ona cevap verecek durumda değildim. Ölüme doğru hızla sürükleniyordum. Gölün dibini boylayacak, patenlerim de suyun üstünde kalıp bana ne olduğunu gösterecekti. Benim için İyi Öğrenciler Partisi olmayacaktı çünkü ölmüş olacaktım ki bu Anna’yı iyileştirdiği zaman çok üzecekti.

Bu durum beni de pek mutlu etmeyecekti.

Kendine gel, Pansy! Mantiğımın sesi duyuldu. Göle gelmeden durabilsem ölümden ve rezil olmaktan kurtulabilirdim, ama nasıl? Yapabileceğim tek bir şey vardı. Şansıma bu konuda bir uzmandım. Kayışları bırakıp düşmem gerekiyordu.

Ben de onu yaptım.

Her şey çok hızlı oldu. Yeryüzü beni karşıladı ve gürültüyle yüz üstü yere çakıldım. Oturup ağzımdaki bir parça çimi tükürdüğümde ellerim yanıyordu. Köpekler dönüp gölün etrafından dolandı. Kaykaycı nasıl olduğumu sormak için durmadı. Kaykayına binip köpeklerini aldı. “Tiko! Bansai! Beleşçi!” sesi uzakta çınladı.

Ohhhhh! Nefesim çivi girmiş tekerleğin çıkardığı ses gibi çıktı. Sağ elim kanıyordu ama dizliklerim yerindeydi. Güne-

şin göldeki yansımasına bakarken ellerimle dizlerimi tuttum ve ileri geri sallanmaya başladım.

“Vay canına!” Andy yanıma gelince çok heyecanlanmıştı. “Çok hızlı gidiyordun!”

Kollarımı Andy’ye doladım ve onu yere devirdim. “Başardım!” diye bağırdım. “Ölümle yüz yüze geldim ve onu yendim!”

Andy oturdu ve güldü. “Göl sadece bir metre derinliğinde.”

“Gerçekten mi?” Gözümden saçlarımı çektim. “Ama yine de köpekler beni hızla göle sokunca kafamı bir taşa vurabilirdim. KÜTTTT! Bu Pansy Smith’in sonu olabilirdi.”

Andy yine güldü. “Belki patenlerinin sonu olurdu.”

Patenlerime baktım. Belki bu o kadar da kötü olmazdı.

“Her neyse. Çok iyiydin. Uzun süre ayakta kalıp kaydın.”

“Gerçekten mi?”

Andy başıyla onayladı. “Ben senin bıraktığından çok daha önce bırakırdım. Tam bir profesyonel gibi görünüyordun.”

“Profesyonel? Evet, tabii,” dedim sırtarak. “Bana bir iyilik yapsana.”

“Ne gibi?”

“Kimseye Gateway Parkı’nda köpekler tarafından sürüklendiğimi ve nerdeyse göle düşeceğimi söylemeyeceksin.”

Andy güldü.

“Ciddiyim,” dedim. “Söz mü?”

Andy omuz silkti. “Tamam, söz veriyorum. Ama ben senin yerinde olsam kendimle gurur duyardım.”

Ben soluklanırken suya bakarak çimlerin üzerinde dinlendik. Andy benden önce ayağa kalktı. “Hadi bakalım, tekrar tur atalım.”

Tekrar? Bugün için yeterince cesur değil miydim? Her tarafım yara bere olmuş titresem de elini tuttum. Bu sefer turu sadece iki düşüş ile tamamladım. İlerleme vardı ama bıkmıştım. En yakındaki banka gidip patenlerimi çıkardım.

Andy yanıma oturdu. “İyi misin?”

“Tabii.” Ayak parmaklarımı oynattım. Her tarafım morarmış gibi hissetmeye başlasam da bir şey söylemedim. “Annenin ve Anna’nın yanına gitsek iyi olur.”

Oyun alanına doğru yavaşça yürüdük. “Anne, Pansy’ye ne olduğunu görmeliydin!” dedi Andy, annesini salıncakların yanındaki bankta bulunca. “Müthişti! İnanamazsın!”

“Müthiş değildim,” dedim kaskımı çıkarırken.

“Her gün Gateway Parkı’nda birinin köpekler tarafından sürüklenmesine şahit olamazsın,” dedi Andy. “Pansy’nin kayabildiğini bile bilmiyordum.”

“Kayamıyorum,” diye itiraz ettim.

Bayan Liddel bana gülümsedi ama ben dinlemediğini biliyordum. Anna’nın yüzüne düşen saçı düzeltmesini izledim. “Anna az önce kötü bir kriz geçirdi,” dedi sessizce.

Kalbim köpeklerin beni çekerken olduğundan daha hızlı çarptı.

“Başka bir kriz?” diye sordu Andy. “Daha dün gece kötü bir tane geçirdi.”

“Evet. Bugün tekrarı olmayacağını umut ediyordum.”

Tekerlekli sandalyenin yanına diz çöküp Anna'nın elini elime aldım. Uyumuş olmalıydı çünkü elimi sıkmadı. "O iyi mi?"

"İyi," dedi Bayan Liddel. "Nöbetler sadece onu yoruyor."

Sadece başımı salladım çünkü ne diyeceğimi bilmiyordum. Sıcak bir gün olmasına rağmen tüylerim diken diken olmuştu. Annem bana Anna'nın beyin hasarından dolayı nöbetler geçirdiğini açıklamıştı. Yürürken özel bir kask giymesi gerekiyordu, çünkü kriz geçirirse düşebilir ve ciddi bir şekilde yaralanabilirdi.

Uyumasına rağmen, "Umarım daha iyisindir," diye fısıldadım.

"Öğleden sonrayı kısa kesmekten nefret ediyorum," dedi Andy'nin annesi. "Öğle yemeği zamanı piknik yapacağımızı ummuştum. Sandviç ve cips hazırla..."

"Hiç sorun değil," dedim. "Anna'nın eve gitmesi gerek." Andy'ye baktım. Ellerini cebine attı ve yoldaki birkaç çakıl taşını tekmeledi.

Eve dönüş yolunda onu neşelendirecek bir şeyler söylemek istedim. Tıpkı paten olayında onun beni neşelendirdiği gibi. Doktorlar beyin ameliyatını yapınca krizlerin tamamen yok olacağını söylemek istedim. Nedense hâlâ ona annemin telefon konuşmasına şahit olduğumu söylememiştim. Ne kadar bunu konuşmak istesem de ilk önce Andy'nin konuyu açmasını bekliyordum.

Sırayla kaldırımdaki çakılları tekmeleyerek yan yana yürüdük. Yol boyunca ikimiz de konuşmadık.

On Üç Hafta, Alk Gü

Ön kapıyı açtım ve patenlerimi yere fırlattım.

“Pansy?” Annem ögle yemeğinden başını kaldırıp bana baktı. “Erken döndün. Nasıl gitti?”

“İyi,” dedim. Köpeklerle olan maceramdan söz etmemeye karar verdim. “Ama piknik yapamadık. Anna bir nöbet daha geçirdi. Eve dönmek zorunda kaldılar.”

“Anna iyi mi?”

“Sanırım.” Annemin yanına oturdum. “Bayan Liddel nöbetlerin onu çok yordüğünü söyledi.”

“Biliyorum. Sürekli bunu yaşamak çok zor.” Annem kahve bardağını bırakıp bana baktı. “Sana bir süredir söylemek istediğim bir şey var.”

“Anna hakkında mı?” diye sordum.

Annem başıyla onayladı. “Liddellar nöbetleri durduracak bir yol bildiklerini söylüyorlar. En azından nöbetlerin birçoğunu.”

Tebessüm ettim. “Ameliyattan mı bahsediyorsun? O konuyu zaten biliyorum. Anna beyin ameliyatı olacak!”

“Nasıl öğrendin?”

“Geçen hafta Bayan Liddel ile olan telefon konuşmana kulak misafiri oldum.”

“Tatlım,” dedi annem elini bana uzatarak. “Bana bak.”

Baktım. Annemin dudakları düz bir çizgi halindeydi ve gözlerinde benim heyecanımı paylaştan bir pırıltı yoktu. Konuştuğunda sesi sert ve ciddiye. “Dinle beni. Liddellar ameliyatı nöbetleri durdurmak için düşünüyor ama bu ameliyat Anna’yı eski haline geri getirmeyecek, bunu anlıyorsun musun?”

Birkaç kez göz kırptım. Annem elimi sıkı. “Keşke sana farklı bir şeyler diyebilseydim ama beyin hasarının tedavisi yok.”

Tedavisi yok. Sözler kafamda yankılandı. Elimi annemin elinden çekip tezgâha yöneldim. Ekmeği ve fıstık ezmesini çıkarıp öğle yemeğimi hazırlamaya koyuldum.

Annem ne konuştuğunu bilmiyordu. Doktorlar geleceği öngöremezdi. Her gün hastalıkların tedavisi bulunuyordu! Bilim insanları sağır ve kör insanlara duyma ve görme yetilerini geri verecek yöntemler geliştirmişlerdi. Ayrıca *Eğitsel Haberler* dergisinde sakat kalmış bir kızın tekrar yürüdüğüne dair bir makale okumuştum.

Annem tedavisi yok dedi diye ameliyat Anna’yı iyileştiremeyecek diye bir şey yoktu.

“Nöbetler olmadan Anna çok daha rahat edecek,” diye devam etti. “Ayrıca çok daha dikkatli ve enerjik olacak. Ameliyat riskli ama onun için iyi olacak.”

“Biliyorum,” dedim.

Annem kalkıp bana bir bardak süt koydu. “Pansy?”

Masaya fıstık ezmesi sandviçimi alıp oturdum. “Evet?”

“Konuşmaya ihtiyacın olursa, yanında olduğumu biliyorsun değil mi?”

“Evet.” Sandviçten bir ısırık aldım. “Şimdi başka bir konu hakkında konuşabilir miyiz?”

Annem bir dakika boyunca beni inceledi, sonra gülümsedi. “Tabii ki konuşabiliriz. Söyle bakalım parkta günün nasıl geçti? Kaymak için güzel bir gün müydü?”

“Bağımsız Okuyucu yarın başlıyor,” diye haber verdi Bayan Quetzel pazartesi sabahı. “Okuma notunuzun bir kısmı olarak her ay seviyenize uygun bir *Bağımsız Okuyucu* kitabı okuyup hakkında bilgisayarda test olacaksınız.” Bayan Quetzel kütüphaneden bir kitap alıp havaya kaldırarak yan tarafındaki etiketi gösterdi. “Bu sisteme yabancı olanlarınız için belirteyim ki her kitap üzerinde seviyesi ve kazanacağınız puanların yazdığı mavi bir etiket taşıyor. Siz ve aileniz okul sitesinden *Bağımsız Okuyucu* testleri olan kitapların listesine bakabilirsiniz. Şimdi de iyi haberler...” Bayan Quetzel bize gülümsedi. “Alacağınız her puan Okuma Parası’na eklenecek ve biriktikçe müthiş ödüllerden birini kazanabileceksiniz!”

Bayan Quetzel sınıfa kâğıtları dağıtırken heyecanlı uğultular yükseldi. “Ailenizin sistemi ve ödülleri ayrıntılı bir şekilde açıklayan bu kâğıdı imzalaması gerekiyor.” Kâğıda hızlıca göz attım. Kitap ayrıçları. Şekerlemeler. Ev ödevinden muaf olma. Daha da güzeli: Bayan Quetzel’le öğle yemeği zamanında odada dondurma yemek!

Biri, “Sınıfta yemek mi yiyebileceğiz?” diye haykırdı.

“Paralarınızı sınıfta dondurma yemek için biriktirip biriktirmemek size kalmış. Bazı ödüller daha ucuz,” dedi. “Ama hepsi sizin ne kadar okuyacağınıza bağlı. Ayrıca en fazla okuyan her seviyeden bir çocuk, okul kupasını kazanacak. Unutmayın ki bu yarışma kimin en zeki olduğunu görmek için değil. Bu yarışmayı kazanacak olan öğrenci okumak için en fazla zaman ve çabayı harcayan olacaktır. Bir öğretmen olarak benim hedefimse *hepinizin* hayat boyunca okuyan bireyler haline gelmenizi teşvik etmektir.”

Bayan Quetzel bu sistem ve testler hakkında ayrıntılı bilgi vermeye devam ederken aklım çeşitli yerlere gitmeye başladı. Geçen sene, yıl sonundaki ödül töreninde kupa alabilmek uğruna Anna, en fazla puanı kazanmak için epeyce uğraşmıştı. Ancak ocak ayından itibaren kazanamayacağı belli olmuştu. Daima elinde kitabıyla etrafta dolaşan ve sessiz bir çocuk olan Daniel Walker, birinciliği kapmıştı.

Şubat ayının başında Daniel’in puanları Anna’nınkinden o kadar fazlaydı ki Anna yarışmaktan vazgeçmişti. Şimdi bu yılki kupayı kazanmak bana kalmıştı. Bu benim yapabileceğim bir şeydi. Okuma konusunda iyiydim ve oldukça hızlı okuyabiliyordum.

İkimiz için de kazanacaktım.

On İki Hafta, İki Gün

Ertesi gün okul kütüphanesinde iki kalın kitabı inceledim. Ama eve gidip okumaya başladığımda yeni bir sorunla karşılaştım. Her gün hem paten kayacak hem de Daniel'dan daha fazla puan toplamak için okuyacak zamanı nasıl bulacaktım? Paten kayarken mi okumalıydım?

Bütün hafta paten kaymadım ve ilk kitabı hafta sonu bitirdim. Birkaç gün sonra paten kayma ve okuma sorununun çözümünü hâlihazırda keşfettim. Okula giderken paten kayabilirdim, öğleden sonraya kadar beklemem gerekmezdi! Bu bana *Bağımsız Okuyucu* puanlarını kazanmak için daha çok zaman verirdi. Hem öğleden sonraları hem de hafta sonları kitap okuyabilirdim.

“Bu konuda emin misin?” diye sordu annem, ben verandada oturup patenlerimin bağcıklarını bağlarken. “Geç kalmanı istemiyorum.”

“Paten kaymak yürümekten daha hızlı.” Ayağa kalktım. “Hızlıca varmış olacağım.”

“Sırt çantayı unutma.” Annem omzuma çantamı yerleştirdi. Öne eğildim ve tek elimle yere dokundum.

Annem başını iki yana salladı. “Cidden Pansy, okuldan sonra kayacak bolca vaktin olacak. Bu ağır çantayla nasıl kayabilirsin?”

“Sıkıntı yok,” dedim ve dümdüz durdum. “Sırt çantam dengem için faydalı. Sonra görüşürüz,” diyerek pek zarif olmayan bir hareketle yola koyuldum, ama en azından kayabiliyordum. Yürümeye kıyasla çok daha hızlı hareket ediyordum.

“Pansy!” Annem arkamdan bağırdı. “Ayakkabıların nerede?”

“Aldım onları!” diye seslendim kaymaya devam ederken.

İt ve kollarını hareket ettir. Kay. Şimdi diğer taraf. İt ve kollarını hareket ettir. Kay. Sokağı yarıladığımda bu işi biraz becermeye başlamıştım. İttiğin ayağın çaprazındaki kolu ters yönde hareket ettirdiğinde gerçekten hızlanıldığının farkına vardım... Ki bu biraz eğlenceliydi.

Sokağın köşesini dönerken işler tersine döndü. Çantam bir tarafa savruldu ve ayaklarım kaydı. Çantam *güm* diye yere düştü. Betona çarpan dizim *çat* diye ses çıkardı.

Ahhhh! Kanadıklarını anlamam için ellerime ve dizlerime bakmaya ihtiyacım yoktu. Yere yavaşça oturup elimdeki çakıl taşlarını temizledim. Kot pantolonum yırtılmış ve alttaki yaradan kan fışkırmaya başlamıştı.

Belki tam olarak fışkıрма denilemezdi ama kesinlikle süzülüyordu. Yedi yaşımdayken Anna’yla *Lideri Takip Et* oyununu oynayıp duvardan düştüğüm zamandan beri bu kadar kötü yaralanmamıştım.

Tabii o zaman ağlamıştım. Anna beni yere oturtmuş ve kendi eve koşup ilk yardım çantasını alana kadar beklememi tembihlemişti. Dönünce gerçek bir hemşire gibi dizlerimdeki yaraları temizlemiş ve yara bantları takmıştı.

Dişlerimi sıkarak ellerimi ve dizlerimi kottan bir parça kumaşla hafifçe sildim. Bu sefer mucizevi bir şekilde belirip bana doktorluk yapacak kimse yoktu. İki seçeneğim vardı: Andy'nin evine kadar patenle gidip ayakkabılarımı orada giymek ya da şimdi giymek. Aslında üçüncü bir seçeneğim olmasını isterdim: Tüm gün burada oturabilmek. Lakin sıra dışı insanlar kolay kolay vazgeçmezdi.

Sıra dışı insanlar aptal da değildir. Patenlerimi çıkarıp ayakkabılarımı giydim. Topallayarak Andy'nin evinin yolunu tuttuğumda bu sabah çok önemli bir şeyi unuttuğumun farkına vardım.

Patenler ağırdır. Özellikle de sırt çantanda matematik kitabınla birlikte taşıyıp üstüne de dizini küçükken yaptığın gibi yaralamışsan. Bu da en az çocukluğundaki kadar acı verir ama on buçuk yaşında olmanın en kötü tarafı, belli etmeyip cesur görünmek zorunda olmaktır.

"Pansy!" diye bağırdı Andy. Verandadan atlayıp beni karşılamak için koştu. "N'oldu sana?"

Omuz silkтім. "Önemli bir şey değil." Ağrıyan omuzlarımdan sırt çantamı indirip ona uzattım.

Andy uzanıp çantayı aldı, sonra da yere attı. "Çantanın içinde ne var? Elli kilo taş mı?"

"Patenler." Yanına topallayarak gittim. "Yara bandın var mı?"

"Patenlerin neden çantanda? Niye topallıyorsun? Yara bandına ne için ihtiyacın var?"

Uzunca bir iç çektim. Akıllı bir çocuğa göre Andy nedense ipuçlarını bir araya getiremiyordu. Verandaya çıkıp

kendimi ilk basamağa bıraktım. “Patenlerle yola çıktım ve düştüm.” Çizilmiş ellerimi kaldırdım ve yırtık kotumu işaret ettim.

“Tamam. Şimdi geliyorum.” Andy eve koştu. Geri döndüğünde elinde dizim için kocaman, ellerim içinse daha küçük üç tane yara bandı ve bir şişe antiseptik sıvı vardı. Yaralarımı temizleyip bantlarımı taktığımda çantamdan patenleri çıkarıp verandaya attım. “Okuldan sonra alırım,” dedim ve yola koyuldum.

“Nasıl istersen.”

“Mantıklı, değil mi?” dedim. “Neden onları okula taşıyayım ki?”

“Ne bileyim,” dedi Andy. “Neden okula patenle geldiğini de anlamadım ki zaten.”

“Pratik yapmak için. Annemin beni buz pateni dersine ona bu konuda ciddi olduğumu kanıtlarsam yazdıracağını söyledim ya?”

Andy sırtıttı. “Paten kaydktan sonra yırtık pantolonlarla eve gelince hâlâ seni buz pateni dersine yazdıracağını mı düşünüyorsun?”

“Ona ne kadar motive olduğumu göstermemi istedi. Ben-
ce bunu az önce kanıtlamış oldum, sence?”

“Senin artistik patinaj şampiyonu olmak istediğini hiç bilmiyordum.”

Elimdeki bandı düzelttim. Ona neden kendimi patenlerle harap ettiğimi söylemek istedim. Ama açıklaması çok zordu. “Şampiyon olmak istediğimi asla söylemedim. Sadece kaymayı öğrenmek istiyorum hepsi bu.”

“Okul çıkışını bekleyemedin mi?”

Başımı iki yana salladım. “Zamanım yok. Çok okumam var. Sana bir sır vereceğim ama kimseye söylememeye söz ver.”

“Kime söyleyeceğim ki?”

Eğilip kulağına fısıldadım. “Okuma yarışmasında birinci olacağım.”

“Ne?”

“Duydun işte. Birinci olacağım. Okumada çok iyiyim biliyorsun.”

“Yani, evet ama birinci olmak?”

“Neden olmasın?”

“Çünkü Daniel Walker bizim sınıfta,” dedi Andy okul kapısına yaklaştığımızda.

“N’olmuş?”

“Daniel Walker son iki yılın şampiyonu, olan bu.”

Durdum ve Andy’ye döndüm. “Yapabileceğimi düşünüyor musun?”

“Yapamazsın demiyorum. Ama kolay olmayacak.” Omuz silkip girişe doğru yürüdü. “Nesi bu kadar önemli anlamıyorum. Sadece aptal bir yarışma.”

“Senin için öyle olabilir, ama benim için değil.” dedim. Anna için de. “Ayrıca,” diye devam ettim, “Daniel dahi falan değil ki.”

“Dâhi değil evet,” dedi Andy. “Ama gerçekten tek yaptığı şey okumak.”

Andy haklıydı. Daniel arkadaş ya da hobi edinmeyi umursuyor gibi görünmüyordu ve sporla da arası yoktu. Öğle ye-

meğinde ve teneffüslerde yanına kitap alırdı. Onu yarışmada yenebilmek için benim de bunu mu yapmam gerekiyordu?

Biri bana yandan vurduğunda aklım hâlâ yarışmadaydı. Kocaman sert bir kamyon gibi vurmuştu. Dönünce yanımda Zach Turansky'yi buldum. Gözlerini kısıp geniş omuzlarıyla beni yoldan itti.

Ben de onu iterdim ama gerçek şu ki her tarafım çok ağrıyordu. Omuzlarım. Dizlerim. Ayak bileklerim. Kollarım ve bacaklarım. Çarptığımı hatırlamasam da çenem bile ağrıyordu.

Zach'i aklımdan çıkararak dizimdeki bantı düzeltmek için eğildim.

"Selam, sakar." O da eğildi ve kokuşmuş nefesi yüzümde gezindi. "N'aptın, okula gelirken bir yere takılıp yere mi yuvarlandın?"

Doğrulup dimdik durdum ve elimden geldiğince ona dik dik baktım. Bu kadardı. Bugün ancak bu kadar cesur olabilirdim.

Zach alaycı bir şekilde gülümsedi. Sonra da kabaca gülererek, "Belki sen de arkadaşın Anna gibi tekerlekli sandalye almalısın. Belki üstünü başını yırtmaktan kurtulursun."

Gözlerim buğulandı, ellerim yanmasına rağmen onları yumruk yaptım. Ona, "Anna özürlü değil! Senin bir gün olmayı hayal edebileceğinden çooooook daha zeki!" diye bağırarak istiyordum.

Ağzımdan tek bir kelime bile çıkmadı. Kafamı çevirip topallayarak sırama doğru gittim ve geçen ilkbahardan Anna'yla ilgili bir anıyı düşündüm. Bahar tatili dönüşü rehberlik öğretmeni Bayan Levin, Andy dışarıdayken tüm

sınıfı toplayıp konuşma yaptı. Anna'nın nasıl menenjitte yakalandığını ve beyninin artık doğru sinyalleri göndermediğini anlattı.

“Tamamen sağlıklı olan bir insan bu hastalığa yakalanabilir ve beyni önemli derecede hasar görebilir,” diye açıkladı Bayan Levin sınıfa. “Andy ve ailesi bizim onları düşünmemize ve onlar için dua etmemize ihtiyaç duyuyorlar. Anna çok ciddi bir hastalık atlattı ama önünde daha birçok zorluk var.”

Sıramda oturup ellerimi sıkıca kucağımda kavuşturmuş rehberlik öğretmenini dinliyordum. Bayan Levin parmak kaldıran çocukların sorularını sıra sıra cevaplarken boğazımın düğümlendiğini hissettim.

Aynı günün devamında çocukların bana bakıp birbirlerine bir şeyler fısıldadıklarını fark ettim. Yine de kimse bana en yakın arkadaşımın beyin hasarının olması konusunda ne hissettiğini sormadı. Kimse Andy'ye ikizinin başka bir insana dönüşmesinin nasıl bir şey olduğunu da sormadı.

Sanırım insanlar bu olayın hemen ardından bana ya da Andy'ye bir şeyler söylemekten korkmuştu. Ancak birkaç hafta sonra Andy sınıf gözetmenliği yaparken, öğretmene Zach'in ismini verdi. Zach sınıfta kâğıt uçaklar uçurup herkesi güldürüyordu ve bu yüzden teneffüse çıkmama cezası aldı.

Zach'in Andy'ye “Sorunlu ikiz!” diye seslenmesi bu olaydan biraz sonra başladı. Ama yakalanmaktan korktuğundan olsa gerek, Anna hakkındaki yorumlarını hep kısık sesle yapıyordu. Hayatımda hiçbir insandan nefret etmememe rağmen Zach Turansky'den bütün kalbimle nefret ediyordum.

Zil çalınca daldığım hayallerden uyandım. Bayan Quetzel, “Güne hız quizimizle başlayalım ki aradan çıksın. On iki rakamına gelenler lütfen birer kitap alıp sessizce okusunlar.”

On iki? İnsanlar on ikiye mi gelmişlerdi? Ben hâlâ üçteydim. Üç!

Madison’ın sırasının altından kitabını çıkardığını duydum ama dikkatimi sadece quize vermeye karar verdim. Bayan Quetzel’in başlamamızı söylemesini beklerken yırtık kotumu inceledim. Bayan Quetzel’in, “Zaman doldu!” dediğini duymadan üçlerin çarpma işlemlerini tamamladım.

Kalemimi masaya koyup gülümsedim. Ellerim artık acımıyordu. Yarın sabah Andy’nin evine kadar yine patenle gidecek ve bu sefer kendi yara bantlarımı yanımda taşıyacaktım.

On İki Hafta, Bir Gün

Andy bana perşembe günü, “Öğleden sonra bize gelmek ister misin?” diye sordu.

Oyun parkındaki demirlere tırmanıp yanına oturdum. Dizlerim hâlâ önceki günün düşüşünden dolayı acıyordu. Ama bir çözüm bulmuştum. Dizlikler! Dün bodrumda eski bir çift bulmuştum ve dizlerime geçirince gerçekten faydaları olduğunu gördüm. Andy’ye dönüp, “Üzgünüm, öğleden sonra kız izcilerle takılacağım.”

Andy’nin ağız bir karış açık kaldı. “Kız İzçiler?” diyebildi. Onu duyan, başka bir galaksiye gitmek için uzay aracına bineceğimi haber verdiğimi sanırdı.

Saçımı kulağımın arkasına attım. “Öğleden sonra medya merkezinde buluşuyoruz.”

“Ne zamandan beri Kız İzçiler grubuna merak saldın?”

“Şimdiden beri. Dün eve bir broşür geldi ben de annemlere katılmak istediğimi söyledim.”

Andy horulandı.

“Kız İzci takımıyla ilgili sıkıntın ne, sen Erkek İzci takımında değil misin?”

Andy omuz silkti. “Evet, tabii birinci sınıftan beri izci takımındayım. Ama ben kamp yapmayı seviyorum. Seninse böceklerden ödün patlar.”

“Belki de değişmişimdir.”

“Sen mi?” Andy sahte, ufak bir kahkaha attı.

Kollarımı göğsümde kavuşturdum. “İstiyorsam Kız İzci takımına katılabilirim ben.”

Andy uzaklara baktı. Ben de başımı çevirip oyun parkının diğer kısımlarına baktım. Sonbahar rüzgârı ağaçlardan turuncu ve altın renkli yaprakları koparıp savuruyordu. Oturduğumuz yerdeki yükseklikten etrafta olup biten her şeyi görmek mümkündü. Her zaman basket sahasında basketbol oynayan bir grup mevcuttu; beyzbol oynayan çocuklar da çim alandaydı. Bazı çocuklar sallanıyor geri kalanlar da oyuncaklara tırmanıyordu. Madison ve bir grup kızın oyun alanının etrafında konuşarak yürüdüklerini gördüm.

Geçen aralık ayına kadar Andy teneffüs zamanında arkadaşı James Olivio ile takılıyordu. Oyunlara pek katılmıyor ama ağaçların altındaki demirlerin üstünde oturup çizdikleri çizgi roman ve karikatürleri birbirine gösteriyorlardı. Andy gibi James de sanat ve bir şeyler inşa etmekle ilgileniyordu. Bazen Andy’nin ağaç evinde hayali dünyalar yaratarak hep birlikte oynuyorduk.

James kış tatilinden sonra Florida’ya taşınınca Andy, Anna ve benimle daha fazla takılmaya başladı. Andy diğer çocuklar gibi etrafta koşuşturmaktan keyif almıyordu, ben de özellikle Anna’nın hastalığından sonra yanımda olduğu için çok mutluydum, yoksa büsbütün yalnız kalacaktım. Yine de bazen Andy’nin benim dışımda bir arkadaşına sahip olmayı isteyip istemediğini merak ediyordum.

“Anna istediği zaman Kız İzci takımına katılmamıştın,” dedi Andy sessizce.

Onun için şimdi yapıyorum, diye düşündüm. Ama yüksek sesle söylemedim. “O geçen seneydi. Şu an farklı bir insanım. İnsanlar değişebilir.”

“Eminim Madison Poplin de Kız İzci takımındadır,” dedi Andy.

“Öyle ama...”

“Biliyordum.” Andy demirlerden aşağı zıpladı.

“Ne demek şimdi bu?” Ben de aşağı zıpladım.

Andy bana cevap vermedi. Yapmaktan keyif almadığı bir şey olduğunu bilmeme rağmen, “Sanırım gidip beyzbol oyununu seyredeceğim,” dedi.

Beni oyun alanında tek başına bırakıp çim alana doğru gitmesini izledim. Madison geçerken bana el salladı ama onlara katılmam için beni davet etmedi. Ben de salıncaklardan birine oturup neden Kız İzci takımına katılmak zorunda olduğum hakkında düşünerek sallandım. Bu konunun Madison Poplin’le uzaktan yakından alakası yoktu.

Geçen sene bahar tatili zamanında Kız İzci dağ kampına onunla gideceğime dair Anna’ya söz vermiştim. İkimiz de daha önce dağlarda kamp yapmamıştık.

Bayan Liddel’in sesini kafamda duyabiliyordum: “Çok eğleneceksiniz! Kanoya biner, halatla tırmanır, doğa yürüyüşü ve yıldızların altında kamp yaparsınız...”

Gerçek şu ki bu bana hiçbir zaman şahane bir fikir gibi gelmemişti. Tek düşünebildiğim gecenin bir yarısı tuvalete gitmek için kalktığımda kapkaranlık yolda yürümem gerektiği ve o tuvaletin içinde beni bekleyen binbir türlü iğrenç böcekti.

Annem de duyunca hemen heveslenmiş ve ikimiz için de müthiş bir macera olacağını söylemişti. Söz vermek konusunda beni önceden uyarmasını beklerdim. Benim karanlıkta tek başına olmak ve böcekler hakkında ne hissettiğimi çok iyi biliyordu. Ama sonra Anna, birlikte kamp ateşinde şekerleme eritip, salyangoz yakalayıp, gece uyku tulumlarımızda muhabbet ederken ne kadar eğleneceğimiz hakkında konuşmaya başladı. Bir ay boyunca ona uyup onunla plan yaptım ve yapabileceğimiz eğlenceli aktiviteleri tek tek listeledik.

Geziden üç gün önce bir bahane bulup vazgeçtim. Aileme kesinlikle gitmeyeceğimi söyledim. Fikrimi değiştirmek için saatlerce dil döktüler. Ben de aynı şekilde beni o korkunç yere göndermemeleri için yalvardım. Onları müthiş bir hayal kırıklığına uğratmışım.

“Pansy,” dedi babam. “Korkularının hayatını ele geçirmesine izin veremezsin.”

“Arkadaşını yarı yolda bırakman da ayrı bir mesele,” diye ekledi annem. “Anna’ya bunu nasıl açıklayacaksın?”

Kolay değildi. Kesinlikle.

“İnanamıyorum!” dedi Anna ona fikrimi açıkladığımda. Yanakları kıpkırmızı oldu. “Bana bunu nasıl yaparsın?”

Ona oraya gitmek konusunda kâbuslar görmeye başladığımı anlatmaya çalıştım. Karanlıkta vahşi hayvanların arasında bir çadırdaki uyumaktan ölümüne korktuğumu açıklamaya çalıştım. Her şey bir yana duvarlarında bir sürü örümceğin olduğu tuvaleti kullanmak istemediğimi... (Bir keresinde gününbirlik olarak dağların arasında bir kaplıcaya gitmiş ve lavabonun her köşesinde tüylü örümcekler görmüştüm. Dö-

nüş yolunda bir restorana uğrayana kadar tuvaletimi tutmak zorunda kalmıştım.)

Anna genellikle korktuğum için bir şeyden vazgeçtiğim zaman anlayış gösterirdi. Fakat bu sefer söylediğim hiçbir şeyi dinlemeden gözlerini kısıp pek dostane olmayan bir şekilde bana dik dik baktı. “Ama sen söz verdin. En iyi arkadaşlar sözünden dönmemelidir.”

Gözlerim doldu. “Özür dilerim. Gerçekten üzgünüm. Ama elimde değil ki!”

“Elinde, Pansy. Ayrıca bu sözünden ilk dönüşün değil.”

Başımı iki yana salladım. “Bu doğru değil. Ben her zaman sözlerimi tutuyorum.”

“Gerçekten mi? Her zaman bir şey yapacağını söyleyip sonra vazgeçiyorsun.”

“Ne gibi?”

“Buz patenine yazıldığımız ve senin ilk dersten sonra bırakman gibi.”

Omuz silktim. “Evet öyle. Çünkü bu konuda yeteneksizim.”

“Sadece bir defa denedin! Peki, birlikte *Kasırga*’ya bineceğimiz zamana ne dersin. Dakikalarca kuyrukta beklemiş sonra sıra tam bize gelmişken tek başıma binmek zorunda kalmamış mıydım?”

“Korktum...”

“Tamam. Aklıma daha da beteri geldi. Geçen ay saçını Sevgi Lüleleri için keseceğine söz vermiştin?” Anna elini kısa küt kesim saçlarında gezdirdi.

“Ah evet.” Uzun bir tutam saç kulağımın arkasına atıp ayaklarıma baktım. “Gerçekten istiyordum ama son anda... Tırsım.”

“Senin tırsmandan sıkıldım artık.” Anna kollarını göğsünde kavuşturdu. “Bu iyi bir bahane değil. Özellikle de şimdi kampta tek başıma kalmışken. Birlikte bir sürü eğlenceli şey yapacaktık. Ama şimdi hiç de eğlenceli olmayacak.”

“Özür dilerim!” dedim tekrar. Bu sefer gözyaşlarım kırpiklerimi ıslatıp yanaklarımdan süzölmeye başladı. “Gerçekten seninle gitmek istiyordum. Ama, yapamam işte!”

Anna gözlerini devirdi. “Başka birine anlat bunları,” dedi eliyle bana gitmemi işaret ederken. “Belki bunları yeni arkadaşına anlatırsın, çünkü ben artık sıkıldım.” Sonra da kalkıp beni kapıya kadar geçirdi ve daha önce hiç yapmadığı bir şey yaparak bana gitmemi söyledi.

En kötüsü de onu dinleyip gitmem. Başka ne yapabileceğimi bilemedim. Ona son kez bile bakmadan direkt dışarı çıktım ve o da kapıyı arkamdan çarptı.

Onu tekrar gördüğümde hastanedeydi. Bunun için okul çıkışı medya merkezine gidiyordum. Anna’ya korktuğum şeylerle yüzleşebileceğimi kanıtlayacak ve iyileşince onunla birlikte kampa giderek ona kendimi affettirecektim.

Okul koridorunda yürürken Madison ve Emma’nın tam önümde olduğunu fark ettim. Maalesef Hannah da Kız İzcilere katılmanın iyi bir fikir olduğunu düşünmüş olacak ki Madison’ın koluna arabanın ön camına yapışan böcekler gibi yapışmıştı.

Madison durup bana döndü. “Toplantıya mı gidiyorsun?”

Başımla onayladım. “Uzun süredir mi Kız İzcilerdesin?”

“Milattan öncesinden beridir birlikteyiz,” dedi Madison Emma ve Hannah’yı işaret ederek.

“Geçen sene bütün birlikten en fazla kurabiyeyi ben sattım,” dedi Hannah.

“Kız İzci kurabiyesi yemeye bayılırım,” dedim. “Onun için bu sene ben de katılmak istedim.”

Kimse esprime gülmedi ama Madison gülümsedi. “Satmak için pek zamanım olmasa da kurabiyeleri yemek benim de favori işim.”

“Benim de zamanım yok.” Koridorun ortasında durdum. Kurabiye satma kısmını hiç düşünmemiştim. Kurabiye satma işini paten kayma, kitap okuma ve ilk defa tüm notlarımı A yapmanın yanında nasıl yürütecektim?

“Hadi bakalım,” dedi Madison kolunu benimkine dolayarak. “Kız İzcilerin tek işi kurabiye satmak değildir.”

Hannah burnunu kaldırıp önümüzden yürümeye başladı. Medya merkezine doğru Madison ile birlikte yürüdük.

“Bir oda dolusu bu kadar güzel kızı görmek çok hoş,” dedi uzun ve sarışın bir kadın. “Adım Bayan Kendricks ve ben bu seneki birliklerden birinin başında olacağım.”

Madison, “Bu Melanie Kendricks’in annesi,” diye bana fısıldadı. “Geçen sene de bizim liderimizdi.”

Bayan Kendricks, Kız İzci grubu lideri olmak için gerekli her şeye sahip gibi görünüyordu: Kocaman bir gülümseme, konuşurken ileri geri hareket eden bir saç ve istek! İstek! İstek! Konuşmasının bir bölümünde sandalyeye çıkıp havada takla atarak “Yaşasın Kız İzciler!” diye bağıracağını düşündüm.

Bayan Kendricks konuşmasını bitirdiğinde kafamdaki sorular silinmişti, en azından birçoğu. Tahtayı sildiğinde kalemin kalan lekesi gibi benim kafamda da birkaç soru duruyordu hâlâ. İçimde kısık bir ses hâlâ, “Hadi ama Pansy! Marketin önünde bir masada oturup kurabiye satmaktan nefret edeceğini biliyorsun. Bayan Kendricks’in ağzından, geceyi yıldızların altında kamp şarkıları söyleyerek geçirmek ne kadar heyecanlı olsa da orada hâlâ bir sürü korkunç böcek var... Ve tuvalete gecenin bir yarısı tek başına yürüme kısmı da.”

Kafamdaki sesi susturup Anna’nın yanımda oturduğunu hayal ettim. Yüzünde kocaman bir gülümseme olurdu. “Senin de katıldığını çok mutlu oldum!” derdi bana. “Birlikte çok eğleneceğiz. Kamp gezisini sabırsızlıkla bekliyorum. Muhteşem olacak!”

Bir saat sonra bizi okuldan alacak araçları beklerken Madison bana, “Katılacak mısın?” diye sordu. Hannah ve Emma gitmişti ve geriye sadece ikimiz kalmıştık.

“Evet,” dedim. “Eğlenceli olacağa benziyor.”

Madison gülümsedi. “Harika! Hangi rozetten almak istersin?”

“Annem genellikle beni mutfağa yaklaştırmıyor, onun için belki yemek yapma rozeti. Ya da el sanatı da olabilir. Takılar yapmak gibi...”

“Ahhh! Mücevher yapmaya bayılırım! Hiç Beadopoly’ye gittin mi?”

Başımı iki yana salladım. Annem Beadopoly’de fiyatların resmen soygun olduğunu söyleyip beni yakınına bile yaklaştırmazdı.

“Biz Beadopoly’ye sürekli gidiyoruz,” dedi Madison. “Annem hep kendine bir şeyler yapar. Ben de bunu geçen hafta sonu yaptım.” Pembe ve mavi parlak boncuklu bileziğini bana gösterdi.

“Güzelmiş,” dedim. “Annem muhtemelen Beadopoly gibi bir yere gitmemi gerektirecekse takı rozeti almamı istemeyecektir.”

Madison güldü. “Kız izciler rozeti o şekilde kazanmana izin vermezler zaten. Her şeyi kendimizin yapmasını istiyorlar. Mesela kilden kendi boncuklarını yapıp boyamak ya da kumsaldan bulduğun midyelerden bilezik yapmak gibi.”

“Bu konuda iyiyim,” dedim.

“Ben de öyle,” dedi Madison. “El sanatlarını seviyorum. Belki de rozetlerimiz için birlikte çalışabiliriz! Bize yemek yapmaya gelebilirsin. Ben de size takı yapmaya gidebilirim.”

Tereddüt ettim. Madison Poplin bana ona gidip birlikte rozetlerimiz için çalışmayı mı teklif ediyordu? Anna birkaç ay sonra dönecekti onun için yeni arkadaşlar edinmek planlarım arasında yoktu.

“Ne dersin, Pansy?” Madison sorusunu tekrarladı.

Niye sakıncası olsun ki? “Tamam,” dedim annemin Honda’sı okulun önünde belirince. “Tabii.”

“Harika,” dedi Madison yüzünde bir gülümsemeyle. “Yarın görüşürüz!”

Arabaya binerken ona el salladım. Madison’ın yardımıyla bu işin üstesinden gelebilirdim. Belki, yani bir ihtimal, beklediğim kadar zor olmazdı.

On Bir Hafta, İki Gün

Bir sonraki hafta Andy'nin evine kadar patenle kayarken inanılmaz bir şey oldu. Önce geçen hafta gibi yeri öpmediğim için şanslı olduğumu düşündüm. Ama sonra başka bir şey gibi geldi. Olabilir miydi ki... Gerçekten *paten kaymayı öğreniyor* olabilir miydim? Öğrenecek fazla da bir şey yok ki; it ve kay, it ve kay...

Ayaklarım ve bacaklarım yeri daha sağlam hissetmeye başladı. Düştüğüm zaman bile hafifçe oturuyor, geçen seferki gibi yere yüzüstü düşmüyordum.

Bir sabah, aşağı yukarı bu işe başladığımdan bir hafta sonra, Andy'lerin evine *tek bir sefer* bile düşmeden gidebilmişim.

"Andy!" Verandadaki merdivenleri çıkarken kollarımı havaya kaldırıp sevinç çılgınlıkları attım.

"Neden bu kadar mutlusun?" diye sordu.

"Şu anda bir paten dâhisine bakıyorsun çünkü," dedim sırtarak.

Andy güldü. "Bu unvanı nasıl kazandın bakalım?"

"Buraya gelene kadar tekerleklerim üzerinde durup düşmeyerek," dedim patenlerimi çıkarırken. "Kafama taktım. Bir sonraki sefere neleri başarabileceğimi kim bilebilir?"

Andy başını salladı. "Bilemezsin."

Haklı olduğu ortaya çıktı. Sınıfa girdiğimizde Bayan Quetzel Bağımsız Okuyucu için ilk puanları duvara asmıştı.

“Vay canına, üçüncü sıradasın!” dedi Andy.

Gözlerimi açıp kapadım ve emin olmak için dikkatlice isimden puanlara kadar olan yeri parmağımla takip ettim. Evet, iki haftalık okumanın sonunda bilgisayar çıktısında puanlarım karşımdaydı: *Pansy Smith: 3. Sıra, 10 puan.* Daniel her zamanki gibi listenin başındaydı tabii ama aramızda sadece dört puan fark vardı.

“Aferin sana!” dedi Madison elini omzuma koyarak. “Neredeyse Daniel Walker kadar puan kazanmışsın!”

“Nasıl başardın?” diye sordu Hannah. “Annen okuman için geceleri geç yatmana izin veriyor olmalı.”

“Pek sayılmaz.” Hannah’nın listedeki sıralamasına hızlıca göz attım: 15. “Ben hızlı okurum.”

Hannah kendi kendine söylendi.

Bilgisayar çıktısına bakmaya devam ettim. *Bunu yapabilirim. Bana birkaç hafta verilirse Daniel Walker’dan daha çok puan kazanabilirim. Hatta beşinci sınıflardan en fazla puanı ben alabilirim.*

“Pansy’nin o puanları nasıl aldığını ben biliyorum.” Zach’in sesi beni düşüncelerimden sıyırdı. “Bahse girerim ki o kitaplardan hiçbirini okumayıp sadece filmlerini izlemiştir!”

Onunla göz göze gelmek için döndüm. “Bu doğru değil! O kitapların her bir sayfasını okudum. Eğer film izleyerek puan alabileceğini düşünüyorsan neden sadece...” Listeye hızlıca bir göz attım. “Bir puanın var?”

Bu birkaç kişinin gülmesine neden oldu. Zach listenin en sonundaydı!

“Benimle ilgili bir derdin mi var?” Önündeki bazı çocukları iterek yanıma kadar geldi. Sonra yuvarlak gözlerini kısarak avına saldıran bir kartal edasıyla konuştu. “Söyleyecek bir şeyin varsa ağzından baklayı çıkarsan iyi olur.”

Zar zor yutkundum. “Hayır, ben...”

Bağımsız Okuyucu listesinin etrafındaki kalabalık sessizleşmişti.

“Evet, ben de öyle tahmin etmiştim zaten.” Zach omuzlarını geriye attı ve yüzüne pis bir sırıtış eklendi. “Sen sahtesin. Herkes bunu yakında görecek.” Ben başka bir şey diyemeden dönüp sırasına oturdu.

Yanaklarım yandı ve ayağımdaki farklı renkte ayakkabılara baktım.

Andy beni dürttü. “Aldırma ona,” diye fısıldadı. “Kimse Turansky’nin dediklerini kafasına takmaz.”

Omuz silktilim ve ağır adımlarla sırama geçtim. Gerçek şu ki Andy haksızdı. *Herkes* Zach Turansky’nin dediklerini takardı ve hiç kimse onunla tartışmaya girmezdi.

Tüm kitapları okudum ve tek bir film bile izlemedim. Kitaplardan bir tanesini okul başlamadan önce okumuştum. Bayan Quetzel okul senesi boyunca okuduğumuz kitaplar olması gerektiğini söyledi, öncesinde değil. Okul başlamadan sadece birkaç hafta önce okumuştum o kitabı... Ama gerçekten tüm o puanları hak etmiş miydim?

Sabahki işlerime giriştiğimde kulaklarımda hâlâ Zach’in sözleri çınılıyordu: *Pansy Smith kocaman bir sahtekâr*.

Birkaç dakika sonra hız quizimiz başladı. Üç ve dörtleri geçmiştim ki bu mucize gibi bir şeydi. Bu beşlerde ilk günümdü. Beşleri hızlıca geçmeliydim çünkü en kolayları onlardı. Bayan Quetzel zamanımızın dolduğunu söylemeden bitirmiş, ama iki hata yapmıştım.

Sabahın geri kalanı da daha iyi geçmedi. Sosyal Bilgiler dersinde yanlış bir sayfayı okumuş ve matematik ödevini kontrol ederken yanlış probleme cevap vermiştim. Bayan Quetzel beni ikinci defa dersi dinlemezken yakaladığında durup yüzünü limon yemişçesine buruşturdu. Bir anlığına İyi Öğrenciler Partisinden puan eksilteceğini düşünerek nefesimi tuttum, ama sadece başını sallayıp beni ikaz etti ve dersine devam etti.

Sıra dışı insanlar öğretmenlerinin limon yemiş gibi görünmesine neden olmazlardı. En kolay olan beşlerin çarpım tablosunda basit hatalar yapmazlardı. Hile de yapmazlardı. Zach gibi aptal bir insanın onları etkilemesine ise hiç izin vermezlerdi.

“Biliyor musun Pansy?” dedi Madison öğle yemeğinde. “Bence gerçekten çabalarsan Daniel Walker’dan fazla puan kazanabilirsin.”

“Ben okumaya devam edersem ve Daniel Walker da devam ederse o zaman ikimizin puanları eşitlenir ve bu değişmez,” dedim.

“Daniel muhtemelen yarışmayı düşünmüyordur ama. Her zaman okuduğu kadar okuyor. Sürpriz bir saldırı olacak. Sen hızlanacaksın, o ise aynı hızda kalacak...” Madison

parmaklarını şaklattı. “Ve birdenbire bir bakmışsın sen bir numarasın. Daniel ne olduğunu anlamayacak bile.”

“Hmm...” Bir dakikalığına bunu düşündüm. “Gerçekten bir numara olabileceğimi düşünüyor musun?”

“Bundan eminim,” dedi Madison sırtarak.

“Ben pek emin değilim,” dedi Hannah. “Daniel okulda en fazla okuyan kişi.”

Andy’ye göz attım. Saklama kabından makarna çıkarmakla meşguldü ve bizi dinlemiyor gibi gözüküyordu.

“Pansy bunu başarabilir,” dedi Madison ve bu sefer ben de ona gülümsedim.

Okuldan eve geldiğim zaman Zach’i tamamen aklımdan silmiştim. Belki de Madison haklıydı. Fazlaca çalışmam ve biraz da şanslı olmam gerekecekti, ama tamamen imkânsız da değildi.

“Anne!” diye bağırdım kapıdan girer girmez. “Tahmin et ne oldu! *Bağımsız Okuyucu* listesinde üçüncü sıradayım ve bir numarayla aramda sadece dört puan var!”

“Bu müthiş bir haber!” dedi annem masanın üstüne bir bardak süt ve mısır gevreği kutusunu koyarken.

İçinde ağır patenlerimin olduğu sırt çantamı yere bıraktım. “Madison eğer çabalamaya devam edersem bir numaraya yükselebileceğimi düşünüyor.”

“Madison akıllı bir kıza benziyor. Elinden geleni yaparsan her istediğini gerçekleştirebilirsin.”

Elime bir avuç mısır gevreği alıp ağzıma boşalttım ve söylediklerini düşündüm.

“Paten işi nasıl gidiyor?” diye sordu annem. “Buz Şatosu’ndan bir sonraki kursun iki hafta sonra başlayacağını haber veren bir e-posta aldım.”

“Buna inanmazsın ama bugün Andy’lerin evine hiç düşmeden gidebildim.”

“Harika. Görünüşe göre buz pistine hazırsın artık.”

“Gerçekten mi? Beni kursa yazdıracak mısın?”

“Tabii,” dedi annem. “Sana eğer patenlerinle pratik yaparsan seni kursa yazdıracığımı söylemiştim. İstersen bu akşam internetten bu işi halledebiliriz.”

“Süper!” Sandalyemden fırlayıp kollarımı onun boynuna doladım. Her şey en sonunda yoluna giriyordu. Okuma yarışmasında üçüncü sıradaydım. Düşmeden paten kayabiliyordum. Annem de şimdi beni buz pateni derslerine kaydedecekti.

Şu ana kadar söz verdiğim her şeyi gerçekleştiriyordum. Anna iyileşince cidden hayrete düşecekti.

On Hafta, Altı Gün

Hafta sonu için büyük planlarım vardı. Cumartesi sabahı sekizden önce uyandım. Kütüphaneden her biri üç puan değerinde olan iki kitap almıştım. Planım bir kitabı cumartesi, ikincisini de pazar günü bitirmektir.

İlk romanı şöyle bir gözden geçirdim. Yirmi bölümü vardı. Kahvaltıdan önce kaç tane bölüm okumam gerektiğini hesaplamaya çalışırken birden kapım çalındı.

Babam başını içeri soktu. "Uyandığına sevindim. Tahmin et bugün nereye gidiyoruz?"

Gözlerimi kitaptan babama çevirdim. "Nereye?"

"Taş Dağı'na. Hava harika, annen de meşhur peynirli ve biberli sandviçlerinden yapacak... Ne dersin?"

"Sabırsızlanıyorum!" Yataktan fırladım ve kucağımdaki kitap yerdeki patenlerin üzerine yüzükoyun düştü. "Andy'yi de çağırabilir miyim?"

"Tabii. On gibi çıkarız."

Andy'yi aradığımda hafta sonu için planladığım tüm okumaları unutmuştum bile. Geleceğini söylediğinde çok mutlu olmuştum. Kız İzcilere katıldığımdan beri Andy'yle aramız düzelmmişti ama okumak ve paten kaymakla o kadar meşguldüm ki birbirimizi okul dışında zar zor görür olmuştuk.

Odama eşofman üstümü almak için döndüğümde ayağım yere düşen kitabıma takıldı. Bu bana hafta sonu için kendime belirlediğim hedefleri anımsattı: *Canın çıkacak olsa bile iki kitabı bitir.*

Oflayıp kitabı koltuğumun altına koydum, dışarıda bekleyen arabaya yöneldim.

“Ne okuyorsun?” diye sordu Andy birkaç dakika sonra.

“En Güzel Gün.” Ona kitabın kapağını gösterdim.

“Gizem romanı mı?”

Başımı iki yana salladım.

“Fantastik? Bilimkurgu?”

Yine başımı salladım.

“Ne hakkında o zaman?”

Omuz silktim. “Sadece ilk sayfasını okuyabildim. Şimdiye kadar ne hakkında olduğunu anlamadım.”

“Bana bahsetmene degecek kadar güzel değilse neden yanına aldın ki?”

Açıklamam, “Bağımsız Okuyucu için,” diye belirtmekten ibaretti. Andy de en az benim kadar okumayı seviyor ve benimle aynı tarzda kitaplardan hoşlanıyordu.

Bana aklımı kaçırmışım gibi baktı. “Berbat bir kitap olsa da sırf *Bağımsız Okuyucu* için diye mi seçtin yani?”

“Henüz berbat olup olmadığını bilmiyorum. Kitap üç puan değerinde ve birinciliğe yaklaşmak istiyorsam bu hafta sonu bunlardan iki tane okumam gerekiyor.”

“Birincilik?” Babam aynadan bana baktı. “Eğlence için okumak anlayışına ne oldu? Son zamanlarda tek duyduğum puan, puan, puan!”

“Bence harika,” dedi annem. “Bu okuma programı seni daha fazla okumak için motive ediyorsa bence hiç sakıncası yok.”

“Evet,” dedim, annemin benim tarafımda olması hoşuma gitmişti. “Ama Daniel’a yetişmek kolay olmayacak.”

“Neden umursuyorsun ki bunu?” diye sordu Andy. “Daha önce bu tarz şeyleri umursamazdın.”

Bunu Anna için yapıyorum! diye bağırmak istiyordum ama anlamayacaklardı.

“Bunu yapabilirim,” dedim en sonunda. “Birçok insan buna inanmayabilir ama ben birinci olabileceğime inanıyorum.”

“Tabii ki olabilirsin!” dedi babam ve diğerleri de lafa girdi. “Söylemeye çalıştığımız bu değildi.”

“Anna nasıl?” diye sordu annem Andy’ye, konuyu değiştirmek için. Kitabımı hiç ilginç olmamasına rağmen okumaya başlamıştım.

Andy’ye baktım. Yüzünde biri her defasında Anna’dan bahsettiğinde takındığı rahatsız ifade vardı. “İyidir.”

“Annene, Anna’nın yeni beslenme programı için gereken yüksek proteinli içecekten bulduğumu söyle lütfen,” dedi annem. “Tadına baktım, gerçekten lezzetli.”

“Hangi yeni beslenme programından bahsediyorsun?” diye sordum.

“Anna’nın çok fazla protein alması gerekiyor,” dedi Andy. “Yumurta beyazı, kaymak ve ciğer gibi.”

“Ciğer?” Burnumu buruşturdum. “İyyy!”

“Krizleri için gerekli,” dedi annem.

“Bir sürü tuhaf şey yemesi gerekiyor,” dedi Andy.

“Hoşuna gidiyor mu peki?” diye sordum.

Andy omuz silkti. “Yiyor. Ama güzel kokmadığı kesin.”

Başım la onayladım. Anna her zaman benden daha güçlü ve cesurdu. Şimdi bile.

Andy eğilip kulağıma, “Bazen Anna’nın benimle konuştuğu rüyalar görüyorum,” diye fısıldadı.

“Ne söylüyor?” diye fısıldadım ben de.

“Tam hatırlamıyorum ama ‘Ben buradayım’ dedi.”

“Anna sana neler olup bittiğini bildiğini söylüyor!” dedim fısıldamay u unutarak. “Her şeyi anladığını!”

Andy başıyla onayladı. Sonra da gülümsedi. Hâlâ bahsini açmadığı için onunla ameliyat hakkında konuşmak için can atıyordum. Fakat annemlerin yanından uzaklaşınca ya kadar beklemem gerekiyordu.

Kitabımı kapattım. Yolun geri kalanında Alfabe, Araç Plakası ve Kuşları Sayma oyunları oynadık. Üç oyunu da ben kazandım, yani belki de sıra dışı olmaya sandığımdan daha yakındım.

“Defterimi getirdim,” dedi Andy. Alfabe oyununun ikinci turunu yeni bitirmiştik. Üzerinde *Zeraclop Şehri* yazan bir sayfayı açtı. Kalbim hızla atmaya başladı. Kelimeler, Anna’nın el yazısıyla yazılmıştı.

“Bence bunu inşa etmeliyiz,” dedi Andy. “Bazı yeni çizimler yaptım.”

Büyük kavgamızı etmeden hemen önce Andy, Anna ve benim birlikte çizdiğimiz çizimlere bakakaldım. *Zeraclop* ismini düşünen Anna’ydı ama detaylarla ilgili fikir veren

bendim. Andy ve ben tüm yaz boyunca LEGO parçalarıyla oynamış, bir sürü şey inşa etmiştik. Ama bu ikimizden birinin *Zeraclop*'tan bahsettiği ilk seferdi.

Andy yeni çizimlerinin olduğu sayfayı açtı ve yeni planlarından bahsetmeye başladı. Haklıydı. Anna için bunu tamamlamalıydık. Anna'nın gözleri bu iş için ne kadar çalıştığımızı görünce parlayacaktı.

Planlara daldım ve Taş Dağı'na vardığımızın farkına varmadım bile.

Seçeneklerimizi gözden geçirmek için bölge haritasının asılı olduğu panoya göz attık. Dağ yürüyüşü rotaları farklı renklerle belirtilmiş, zorluk dereceleri de ortalamadan başlayıp yorucuya kadar sıralanmıştı.

"Eee, ne düşünüyorsunuz bakalım?" diye sordu babam. "Taş Dağı'nda tam tur atmak isteyen var mı?"

Haritadaki kırmızı işaretlere ve anahtara baktım: 7.5 km'lik dağ yürüyüşü *daha zor* diye tasvir edilmişti. Andy'ye bir göz attım. İkimiz de sııttık.

"Ben şelaleleri görmek istiyorum!" diye ikimiz de aynı anda bağırдық. 1.6 km'lik alt ve orta şelaleler arasındaki tur Anna'nın da favorisiydi.

"Bence çocuklar haklı," dedi annem. "Bu bize sonradan çiftlik evine gitmek için zaman kazandırır."

"Görünüşe göre benim oyum azınlıkta kaldı," dedi babam yürüyüşümüze başladığımızda.

Küçük bir ırmak üzerindeki köprüyü geçip ormana doğru yol alırken ölü yapraklar ayaklarımın altında hışırdıyordu.

“Hadi Su Çubuğu oyununu oynayalım,” dedi Andy ve ikimiz de yerden birer ağaç parçası alıp ırmağın bir tarafına fırlattık. Sonra kimin çubuğunun önce su yüzüne çıkacağını görmek için öteki tarafa koştuk. İlk defa anaokulunda Taş Dağı’na geldiğimiz günden beri bu oyunu oynardık. Anna her zaman doğru miktarda ağırlığa sahip çubukları seçmeyi başarırdı. Onun seçtikleri kaya ve taşların arasından geçecek kadar güçlü ama arada sıkışacak kadar ağır olmayanlardı.

“Baksana,” dedi Andy ikimizin de çubukları yan yana akıntıya doğru sürüklenirken. “Berabere kaldık!”

Babam bize devam etmemizi söyleyene kadar birkaç kere daha oynadık. Ağaçların arasında birkaç dakikalık bir yürüyüşten sonra bir açıklığa geldik. Bir yol üzerinde kır çiçekleri, uzun çalılıklar ve rengârenk kelebeklerin olduğu bir çayırı kesiyordu. Dağ yürüyüşü yapmak için mükemmel bir gün seçmiştik. Gökyüzü masmaviydi ve güneş tam kıvamında ısıtıyordu. Hafif bir meltem saçlarımın ve kıyafetlerimin arasından girip çıkıyor, hoş bir ferahlık hissi veriyordu.

“Geçen sonbaharda buraya gelişimizi hatırlıyor musun?” diye Andy’ye sordum. “Aşırı sıcaktı ve şelalelere vardığımız zaman resmen içine atlamak istemiştin,” “Evet,” dedi Andy. “43 dereceydi ama burasının daha serin olacağını düşünmüştük-”

“Değildi ama. Yanmıştık. Annen biraz serinleyebilelim diye tamamen donmuş su şişeleri almıştı yanına, hatırlıyor musun?”

Andy başını salladı.

“Bize güneş çarpacağından emindim ama,” dedim. “Çok eğlenmiştik.” Güldüm. Andy’nin benimle birlikte gülme-

diğini anladığımda ona göz attım. Çenesini önündeki yola yoğunlaşmış gibi sıkılmış.

Ailelerimizin eskiden nasıl sürekli birlikte gezilere gittiğini düşündüm, ama artık her şey çok farklıydı. Tekerlekli sandalyeyi dağ patikalarında itemezsin.

“Annenler bizimle gelemediği için üzgünüm,” dedim.

Andy omuz silkip yere baktı.

Baharda bizimle olacaklar, demek istedim. Anna yine eskiden olduğu gibi Su Çubuğu yarışmasını kazanıp şelale yolundan ilk dönen kişi olmayı başaracaktı.

Sözlerimi kendime sakladım. Ağzımdan çıkar çıkmaz kaybolacaklarından korktuğum için belki de söylemeye çekiniyordum, sanki başka bir insana umutlarımdan bahsedersen bu onların gerçekleşmesini engelleyecekti.

İkimiz de kendi düşüncelerimize dalmış bir halde sessizce yürümeye devam ettik. Az sonra ilerideki şelalelerin sesini duyabiliyorduk. Andy beni geçerek aşağıdaki şelalelere giden taş merdivenleri inen ilk isim oldu.

Etrafı halatlarla kuşatılmış su, hızlıca kayalıklardan aşağı iniyordu. Bir tabela bizi eğer halatları geçmeye çalışırsak bunun ölüme sebebiyet vereceğine dair uyardı.

Anna'nın eskiden tabelayla dalga geçerek hâlâtların üstünden gereğinden fazla sarktığını hatırlayınca ürperdim. Anne ve babasının her defasında uzaklaşmasını söyleyip tehlikeli olduğuna dair onu uyarmaları gerekiyordu.

Ben her zaman uzak durarak temkinli davranandım.

Andy'nin peşinden annemleri arkada bırakarak merdivenlerden indim. Aşağı vardığımızda suyun sesi kulaklarımda

çinliyordu. Duru suyun kayaları sarmasını, onlara çarpıp derinlere doğru yol almasını izlemek için durduk.

“Vay canına! Nefesini kesecek kadar güzel olduğunu unutmuşum.” Annem birkaç fotoğraf çekmek için fotoğraf makinesini çıkardı.

Biz de aynısını yaptık. Makinemi indirdim ve hipnotize olmuşçasına suyun kendi kuvvetiyle kayalara nasıl çarptığını izlemeye koyuldum. Gitmek istemiyordum ama annem öğle yemeği vakti olduğunu söyleyince karnım guruldamaya başladı. Ne kadar acıktığımı o zaman anladım.

Merdivenleri çıkıp turumuzu bitirdik. Gölge bir yer bulup piknik yapmaya koyulduk. Peynirli ve biberli sandviçimi ısıırken arkadaki çalılıklarda bir ses duydum.

Dönünce yolun diğer tarafında duran bir geyik gördüm. “Bakın! Ahhh çok güzel!”

“Tam arkasında daha fazlası da var.” Andy piknik alanından kalkıp yola yaklaştı.

Parmak ucumda ona yaklaştım. Şimdi görünürde dört geyik vardı ve arkadakiler yavaşça ormana doğru gidiyordu. En öndeki –ilk gördüğüm– tamamen hareketsiz bir şekilde duruyordu.

Nefesimi tuttum. Bu karaca nerdeyse sihirli gibiydi, fantastik kitaplarda okuduğumuz bir şeye benziyordu. Eğer kanat çarpıp gökyüzüne doğru uça bile şaşırmazdım.

“Vay canına...” Karaca bana kocaman siyah gözleriyle bakıyordu. Bana Anna’yı hatırlatan gözler... Bir şekilde Anna’nın, kimse inanmasa bile, her şeyi anladığını kalbimde hissediyordum. Zaman geçtikçe daha iyi olacağına inanıyor-

dum. Kelimelerle anlatılamayacak bir his, sadece inanman gereken bir şeydi bu.

Andy'ye bakıp Anna'yla konuştuğunu gördüğü rüyaları bana anlatmasını hatırladım.

Andy inanıyordu. Ben de öyle.

Kafasını hareket ettirip gözlerini kırptı. Döndü ve birkaç zarif sıçrayıştan sonra gözden tamamen kayboldu.

On Hafta, Dört Gün

Pazartesi günü sonuçlar belli olduğunda bilgisayar ekranına bakakaldım. İnanamıyordum. Gözlerimi açtım kapadım ve tekrar baktım. Puan hâlâ oradaydı: 60. *En Güzel Gün* kitabının testinden nerdeyse kalmıştım.

Belki de kitabı pazar gününe kadar okumamam ve kitabın gerçekten sıkıcı olmasıyla bu puan arasında bir ilişki vardır. Hikâyenin yavaş ilerleyen kısımlarını okurken hayallere dalıp bitirmek için geç saatlere kadar uyanık kalmıştım.

Ayaklarımı sürüye sürüye zil çalmadan sırama geçtim. Bana sırttan Daniel'a bir göz attım. Testlerinden herhangi birinden 60 gibi düşük bir puan almasına imkân yoktu. Gerçekleri kabul etme vakti gelmişti. Daniel'ı geçmek imkânsızdı. Birinciliği elde etmek istiyorsam bir plana ihtiyacım vardı.

Bayan Quetzel kesirler hakkında kâğıtları dağıttığında bile bütün sabah bu konuyu düşündüm. Üzerindeki çizimlerden dolayı kâğıt ikinci ya da üçüncü sınıflar için hazırlanmış gibi duruyordu. En üstte pizza yiyen tavşan resmi vardı.

Kâğıdın basit gibi görünmesi gerçekten öyle olduğu anlamına gelmiyordu maalesef. Üzerindeki soruların cevabını bildiğim anlamına da gelmiyordu.

Aptal tavşanlara dalmışken birdenbire kafama dank etti. *Resimler!* Romanla birlikte her gün resimli bir kitaba bakacaktım. Dikkatli bir şekilde iyi bir roman, sonra da on dakikada okuyabileceğim resimli bir kitap seçecektim. Her hafta beş, belki de daha fazla puan toplayabilecektim.

Daniel teneffüslerde resimli çocuk kitapları okumadığı için onu yeneceğimden emindim. İkinci kez suçluluk duygusuyla kıvrandım. Basit kitaplar okuduğum için hile yapıyor sayılıyor muydum?

Daniel'a doğru baktım. Sırasında kamburu çıkmış, siyah saçları her zamanki gibi gözlerinin üzerine düşmüş bir halde oturuyordu. Öne doğru eğilmiş, eli çenesinde duruşu bende bir şüphe duygusu uyandırmıştı.

Daha dikkatli bakınca sırasının üzerindeki açık kitabı gördüm.

Daniel Walker kesirleri öğrenmesi gereken zamanda kitap okuyabiliyorsa ben de boş zamanımda suçluluk hissetmeden resimli kitaplar okuyabilirdim.

Andy, bana sıranın altından bir tekme attı. Yerimden zıpladım. "Ne?"

Andy Bayan Quetzel'e doğru başıyla işaret etti.

"Ah," diye mırıldandım. Sonra sıramda doğrulup Bayan Quetzel'e bakıp, "Lütfen soruyu tekrar edebilir misiniz?" diye sordum.

Arkamda bazı homurdanmalar ve gülüşmeler oldu. Soru sorulduğu zaman cevabı asla bilemeyen Zach bunlardan biriydi şüphesiz. Belki tüm cevapları bildiğini sanan Hannah da.

“Tavşanlar pizzanın üçte birini yerse kaç tane parça kalacağını sordum sana.”

Tereddüt ettim. Kesirlerle ilgili dersin çoğunu dinlemediğim için cevaba dair bir fikrim de yoktu. Bu kadar basit bir soruya yanlış cevap verirsem kesinlikle sıra dışı olamazdım.

Ama belki de bir çıkış yolu vardı. Resme dikkatlice baktım. Arka planda üç küçük ördek resmedilmişti. “Hmmm, hiç Bayan Quetzel. Arkadaki ördeklerden dolayı. Geriye kalan parçaları onlar süpürür.”

Bütün sınıf gülmeye başladı. Dalga geçen tarzda bir gülüş değildi bu. Bayan Quetzel de gülmemek için kendini zor tutuyor gibi görünüyordu. “Sanırım bu mümkün. Pizzalardan bahsedince bir şeyler atıştırma zamanı geldiğini hatırladım. Kâğıdı bu akşam ödev olarak tamamlayın,” dedi ve herkes kitaplarını kapatarak teneffüse hazırlandı. “Mantıklı olsun ya da olmasın matematiksel olarak doğru cevaplar bekliyorum sizden. Anlaşıldı mı? Pansy, buna sen de dâhilsin.”

Başım la onayladım. Espri ağzımdan kaçmıştı. Dünyadaki en iyi espri olmasa da sınıftakiler benim derste dikkatsiz olduğumu anlamamışlardı. Andy’ye bir göz attım. Kaşlarını çatmış bir şeyler düşünüyor gibi bana bakıyordu.

“Ne?” diye sordum kitabımı masanın altına sıkıştırıp atıştırmalık bir şeyler çıkardığımda.

“Merak ediyordum da...Ördekler onlara bayat ekmek atınca yiyorlar ama gerçekten pizza yemezler değil mi?”

“Ona bakarsan tavşanlar da pizza yemez. Ördekler muhtemelen pizzayı tavşanlardan daha fazla sever.”

Andy başını olumsuz anlamda salladı. “Muhtemelen midelerini bulandırır. Hani parktaki o tabelalar var ya, ‘Ördekleri beslemeyiniz!’ Mideleri kötü olur. Parkın her yerinde ördek kakası olmasının da nedeni bu.” Bana bakıp tek kaşını kaldırdı. “Gölün etrafında paten kaydığın ve düştüğün gün belki de birkaçına denk geldin.”

Gözlerimi devirdim. Andy matematik sorusuna cevap verirken şaka yaptığımı biliyordu, tavşan ya da ördeklerin gerçekten pizza yiyebileceklerine inanmadığımı da. Benden aslında aptalca bir şey söylememi beklediğini ama onu haksız çıkardığımı ima ediyordu. Neden bunların yerine sadece, “Güzel espriydi Pansy. Sen olmasan öğle yemeği vaktine kadar matematik yapıyor olacaktık!” diyemiyordu ki?

“Hiçbir ördek kakasına denk gelmedim,” dedim ve sesim umduğumdan biraz daha yüksek çıkmıştı.

Arkamda bir kıkırdama duydum.

“Selam,” dedi Madison omzumu dürterek. “Ördeklerin pizza yediği doğru mu?”

Arkama döndüm. “Üzerinde balık olursa yerler.”

Madison yine kıkırdadı. Andy kaşlarını çattı. Son zamanlarda sıkıntısı neydi acaba? Eğer bu konuda mızımızlanmak istiyorsa bu onun sorunuydu. Madison’a dönüp ona üzeri yoğurtlu krakerlerimden ikram ettim.

“Hmm, nefis!” dedi Madison avucunu uzatarak. “Bunları çok sevdiğimi nerden bildin?”

“Bunlar benim de en sevdiklerim!” dedim, ağzıma birkaç tane atarak. Andy masasının altından yemeğini çıkarıp elmasından ısırık alarak bize sırtını döndü.

Tekrar Madison'a döndüm. Bana doğum günü için ebeveynlerinin ona evcil bir tavşan almasını istediğini anlatıyordu.

“Pofuduk kulakları olanlardan mı?” diye sordum.

“Onlara uzun kulaklı tavşan deniliyor,” dedi Madison. “Uzun kulakları olduğu sürece ne renk olduğu önemli değil. Ona kumu kullanması için tuvalet eğitimi vereceğim. Odamın içinde koşturup benim yatağında uyuyabilir.”

“Keşke benim de uzun kulaklı tavşanım olabilse,” dedim ona.

On Hafta, İki Gün

“Andy'lere gidiyorum!” diye bağırdım anneme kapıdan aceleyle çıkarken. Elimde *Zeraclop Şehri* için kullanabileceğimiz bir sürü malzeme vardı. Andy'nin okul çıkışında beni onlara davet etmesine çok şaşırmıştım aslında, özellikle sabahki davranışlarından sonra. Bunun onun özür dileme şekli olduğunu düşünerek paten kaymam ve yedi puanlık bir kitap okumam gerektiği halde teklifini kabul ettim.

Liddellara kadar koşarak gittim ve varınca kapıyı özel şeklimde çaldım. İki kere sert, bir kere de hafifçe vurdum.

“Merhaba, Pansy,” Bayan Liddel beni karşıladı. “Uzun zamandır bize gelmiyordun.”

“Biliyorum. Okul işleri ve başka şeylerle meşguldüm” Oturma odasına bir göz attım. “Anna nerede?”

“Dinleniyor,” dedi Bayan Liddel. “Bronşlarında enfeksiyon var, onun için yanına gitmesen daha iyi olur.”

“Ah, mikroplar benim umurumda değil,” dedim koridora doğru yürüyerek. Annem her zaman bana olimpiyat atletlerine benzer bir bünyem olduğunu söylerdi. Bu da pek hastalanmadığım anlamına gelirdi.

Bayan Liddel beni takip etti ve tam Anna'nın odasına girecekken kolumdan tuttu. “Biz onun daha fazla mikroba

maruz kalmasını engellemeye çalışıyoruz,” dedi. “Doktor birkaç ay boyunca bağışıklığının biraz toparlanmasını istiyor.”

Durup ona doğru döndüm. “Ameliyattan dolayı mı?”

Bayan Liddel başıyla onayladı. “Annen sana nöbetler için olduğunu söyledi mi?”

Gözlerimi kaçırdım. “Hmm, evet. Ameliyatın yardım edeceğini söyledi.”

“Evet, doktorlar bu konuda ümitli.”

Ümitli kelimesini çok sevdim ama Bayan Liddel’a bunu söylemedim. Anna’nın odasına kapıdan biraz baktım. Yatakta gözleri yarı kapalı bir halde yatıyordu. Kızıl, gür saçları beyaz yastık kılıfını kaplamıştı. Televizyonda Disney yapımı bir film vardı ama Anna onu izlemiyordu.

“Merhaba Anna,” diye yavaşça seslendim.

Anna tepki vermediğinde uyuduğunu düşündüm. Onun eski beyaz saçaklı yatağını hayal ederek gözlerimi kapattım. Lavanta rengi açılıp kapanan çok güzel perdeleri vardı. Annalarda ne zaman kalsam herkes yatmaya gittiğinde mutfığa gizlice girip bisküvi alır koşarak yatağa dönerdik. Perdeyi kapatıp gülüşerek bisküvilerimizi orada yerdik.

Gözlerimi açıp Anna’ya ve yattığı yere baktım. Anna felç geçirdikten sonra ebeveynleri saçaklı yatağı değiştirdi. Hastanelerde bulunan kolayca aşağı yukarı hareket eden yataklardan almak zorunda kaldılar. Soğuk ve sert görünüyordu. Her yerinden hastalık akan bir yataktı.

Anna başını benim olduğum tarafa çevirdi ve gözlerini sonuna kadar açtı.

“Hasta olmana çok üzüldüm,” dedim aralık kapıdan. “Annen sana daha fazla mikrop vermemek için dışarıda kalmamı rica etti.”

Anna gözlerini kırpmadan bana bakmaya devam etti. Gülümsemedi ama dinlediğini anlayabiliyordum.

“Haydi, gel Pansy,” dedi Andy arkamdan koşarak. “Ayakkabı kutularını getirdin mi?”

“Masada,” dedim. Kalıp Anna’yla konuşmak istiyordum. Şu ana kadar ona hedeflerimden hiç bahsetmemiştim. Okul açıldığından beri o kadar meşguldüm ki onu doğru düzgün göremedim.

Andy, “Geliyor musun yoksa gelmiyor musun?” diye tekrar edince Anna’ya el sallayıp koridorda onu takip ettim.

“Müthiş bir fikrim var,” dedi. “Ayakkabı kutularını elişi kâğıdı ile kaplayacağız. Bunlar liderlerin önemli kararlar aldıkları hükümet binaları olacak.”

“Tamam.” Yere onun yanına oturdum. “Anna iyi mi? Bana enfeksiyon kapıp kapmadığını söylemedin.”

Andy omuz silkti. “Sürekli hastalanıyor zaten. Doktor ona reçete yazdı.”

“Annen odasına girmemi istemedi. Hasta olmasına rağmen benden mikrop kapabileceğini söyledi.”

“Annem aşırı titizleniyor. El dezenfektanı kullanmadığım sürece Anna’ya yaklaşmama bile izin vermiyor. Anna’nın şu anda mikropsuz bir ortamda olmasının çok önemli olduğunu söylüyor.”

“Mikropsuz?” Andy’nin en sonunda ameliyatla ilgili bir şeyler söylemesini bekledim.

Ama sadece omuz silkip, “Öyle bir şeyler işte,” dedi. Sonra defterini açıp sayfaları geçerek *Zeraclop*’un taslağını aradı. Anna’yı aklından silmek ister gibi bir hali vardı. Fakat *Zeraclop* Anna olmadan bir şey ifade etmiyordu.

“Baksana, hükümet binaları mı yoksa cadde ve mahalleler üzerinde mi çalışmak istersin?” diye sordu Andy.

“Hükümet binalarını yaparım. Simlerin var mı?”

“Sim?” Andy suratını buruşturdu. “Bu binalarda ciddi şeyler oluyor. Burada gizli ajanlık işlerinden bahsediyorlar, Z.I.A. hatırladın mı?”

“Biliyorum. Eğer onları siyah kâğıt ile kaplarsak biraz simle daha iyi görüneceklerini düşündüm. Mesela altın ve gümüş rengi simin var mı?”

Andy defterine bakarak bir süre sessiz kaldı.

“Eee? Biraz simin yok mu?”

Andy başını hayır anlamında salladı. “En azından pembe sim istemedin.”

Makasımı yere bırakıp ona baktım. “Ne demek istiyorsun?”

“Hiçbir şey.”

Bir süre sessizce çalışmaya devam ettik. Ben binaları sıradan siyah kâğıt ile kaplarken Andy de çevre planını hazırladı.

“Pembe sim, *Madison Poplin*’in binalarında isteyeceği türde bir sim,” dedi Andy birkaç dakika sonra.

“Yani?” dedim sonuncu kutuyu tamamlarken. “Bunun benimle ilgisi ne?”

“Yani... Madison pembe simi seviyorsa muhtemelen sen de seviyorsundur.”

Kutuyu bırakıp Andy’nin gözlerine baktım. “Pembe sim hakkında bir şey söyleyen ben değilim. Ayrıca Madison’la alıp veremediğin ne var senin?”

Andy bana tipik “Gerçekten bana bunu soruyor musun?” bakışlarından birini attı.

“O iyi bir kız,” dedim ona.

“Anna onu sevmezdi.”

“Bu doğru değil! Anna onu tanımıyordu. Ben de bu se-neden önce onu tanımıyordum.”

“Anlamadığım şey neden artık Madison gibi kendini beğenmiş kızlarla takılmak istediğin, hepsi bu.”

Kutuyu yere düşürdüm. “Madison kendini beğenmiş de-ğil.”

“O güzellik kraliçesi olmuş bir kız. Güzel olduğu için yarışma kazanan biri. Bu tarz şeyleri neden önemsiyorsun?”

“Önemsemiyorum.”

“O zaman neden onunla takılıyorsun?”

“Onunla *takılmıyorum!*” dedim ve sesim planladığımdan daha yüksek çıkmıştı.

“Ayrıca merak ediyordum da,” Andy ayakkabılarıma baktı. “Neden hâlâ farklı renkte iki ayakkabı giiyorsun? Bunun okulun ilk günü yanlışlıkla olduğunu sanmıştım.”

Ayakkabılarıma baktım. “Öyleydi.”

“Her gün yanlışlıkla mı giiyorsun o zaman?”

“Hayır. Artık özellikle giiyorum.”

Andy gözlerini devirdi. “Anlamıyorum.”

İç geçirdim. “Açıklayabileceğim bir şey değil bu.” Gözlerine baktım. “Bu arada, ameliyat olayını biliyorum. Yani yeni bir *en yakın arkadaş* arayışında değilim eğer ima ettiğin buysa.”

Andy gözlüklerini düzeltti. “Neden bahsediyorsun?”

“Ameliyat. Anna’nın beyin ameliyatı! İyileşecek ve her şey bitip uyandığında yaptığım tüm sıra dışı şeyleri dinleyecek.”

“Yaptığın her şey?”

“Evet. Kız İzcilere katılmak, saçımı kesmek ve ona söz verdiğim gibi paten dersleri almak. Ayrıca okuma yarışmasında sınıf birincisi olacağım.”

Andy homurdandı.

“Bu doğru,” dedim. “Anna benimle gurur duyacak.”

Andy durakladı. “Ama ameliyat sadece nöbetler için. Biliyorsun değil mi?”

“Evet, tabii, annem böyle söyledi. Ama bu beyin ameliyatı. *Beyin ameliyatı*. Doktorlar ameliyatı yapana kadar neler olabileceğini bilemezler.”

Andy başını iki yana sallıyordu. “Annem ve babam artık Anna’nın normal olmasının imkânsız olduğunu söylediler. Kalıcı beyin hasarı var, Pansy.”

“Neyin kalıcı olup olmadığını nereden biliyorlar? Onun bir daha yürüyemeyeceğini de söylemişlerdi öyle değil mi?”

Andy başını salladı.

“Gördün mü? Neden bahsettiklerini bilmiyorlar. Ben gerçekleştireceğini biliyorum. Sen de rüyalarında tekrar konuştuğunu duydun.” “Biliyorum,” dedi Andy sessizce. Odaya sessizlik hakim oldu. Andy defterine bir dakika boyunca baktı. En sonunda, “Şuraya bak. Hükümet binasının etrafında köprü haline gelen bir duvar var. Duvarlar için straforlar kesmeyi, hendeği de gerçek suyla doldurmayı düşündüm.

Gülümsedim. “Suyun gerçek gibi görünmesi için mavi-yeşil gıda boyası kullanabilir, kenarları ve seti de taşlarla döşeyebiliriz.

“Sanırım köprünün açılıp kapanması için bir yol bulabilirim. Tellerim ve iplerim var. Kutuyu da şu şekilde keserim olur biter.” Andy kalemini çıkarıp kutunun üzerine dikdörtgen çizdi. Sonra da çalışma masasının çekmecesini açıp içinden bir şişe gümüş rengi sim çıkardı. “Simi suyun içine koyabiliriz istersen. Hükümet sarayını korumak için oluşturulmuş özel bir koruma büyüğü olur.”

“Süper!” dedim Anna’nın onaylayacağını düşünerek.

Dokuz Hafta, Altı Gün

“Pansy, hazır mısın?” Annem cumartesi sabahı alt kattan bana seslendi.

“Bir dakikaaa!” diye cevap verdim. Bu sefer hazırdım. Taytımın altına külotlu çorap, hırkamın altına da uzun kollu bluz giymiştim. Çantama kulak koruyucuların yanında fazladan eldiven ve çorap atıp aşağı indim.

“Heyecanlı mısın?” dedi annem Buz Şatosu’na doğru yola çıktığımızda.

Benim seçeceğim kelime “heyecanlı” olmazdı. Bu yapmak zorunda olduğum bir şeydi. Bu tıpkı annemin hazırladığı “ev işleri” kavanozundan rastgele *tuvaleti temizlemek* yazan kâğıdı çekip bunu yapmak zorunda olmam gibi bir şeydi. “Uzun zamandır paten dersi almayı bekliyordum,” dedim en sonunda.

“Biliyor musun, geçen gece babana seni daha önce hiçbir konuda bu kadar kararlı görmediğimden bahsediyordum.” Annem aynadan bana bakarak gülümsedi. “Kafana paten kaymayı taktın ve dediğini de yaptın.”

“Ben *tam* olarak bunu söylemezdim. Buz patenlerimi ayağıma geçirmedi bile.”

“Ama normal patenlerle uzun süre pratik yaptın. Açıkçası ne kadar fazla düştüğünü düşünürsek hâlâ devam etmene şaşırdım doğrusu.”

Kaç defa yere yüzüstü düştüğümü ve henüz buz pistine bile çıkmadığımı düşünerek suratımı astım. “Sanırım sporlar konusunda çok iyi değilim,” dedim daha kısık bir sesle.

Annem başını iki yana salladı. “Hayır, tam tersini demek istedim. Kolay olmamasına rağmen kararlı bir şekilde devam etmenden dolayı seninle gurur duyuyoruz. Bahse girerim ki buz pateni tamamen farklı olacak. Muhtemelen hayatın boyunca kaymış gibi hissedeceksin pistte.”

Ha ha ha! Güzel espriydi. Buz patenini zaten denemiş bir insan olarak doğuştan patenci olmadığımı biliyordum. Ama gülümseyip sanki bunu dört gözle beklermiş gibi hevesle arabadan indim. O sırada içimin mikserle karıştırılmış gibi karmakarışık olmasını görmezden geldim.

Birkaç dakika sonra bacaklarım titreyerek pistin önünde duruyordum. Pistin bir kısmı serbest kayma alanı olarak ayrılmıştı. Bir sürü küçük kısa etekli kız havada taklalar, dönüşler yaparak pistin üzerinde salınıyordu. Yeni başlayanların yeri pistin diğer tarafındaydı ki bu benim pisti baştan sona kat etmem gerektiği anlamına geliyordu.

“Hadi devam et Pansy,” dedi annem. “Öğretmenin seni bekliyor.”

Mükemmel kayan insanları izlemeyi bırakıp tutunarak piste çıktım. Yavaş yavaş ellerimi hiç bırakmadan eğitmenin olduğu tarafa gitmeye çalıştım. Ayak bileklerim ilk defa bu çılgın sporu denediğim zamandaki gibi dışa doğru yayıldı. Bu

normal paten gibi değildi. Normal patende ayağının altında sağlam tekerlekler vardı.

Neden Anna daha basit ve az tehlikeli bir şey seçmedi ki? Mesela meditasyon yapmak gibi.

En sonunda sınıfıma ulaştığımda eğitmenimiz Trina hepimizin ismini sıradan okuyup işaretledi. Benimle birlikte yedi kişi saydım ki bunların bir tanesi dışında hepsi kızdı. Tek erkek olan çocuk altı yaşlarında ve şimdiden benim hayatımda umabileceğimden çok daha güzel kayıyordu. Çoğu çocuk benden küçük görünüyordu. Kızlardan bir tanesi de dans sınıflarında giyilen türde pembe bir tütü giymişti.

“Yeni başlayanların sınıfına hoş geldiniz!” diye selamladı bizi Trina. “Kaç taneniz daha önce kaydı?”

İki çocuk elini kaldırdı, ben de sağ elimi kaldırdım. Sol elimse hâlâ arkadaki barı tutuyordu.

“Evet, aslında çok basit. Tek yapmanız gereken kollarınızı yana açıp ufak adımlar atmak. Ayaklarınızı sırayla kaydıracaksınız. Bu şekilde.” Trina bize gösterdi.

Bebek adımları. Bana yeterince basit göründü.

“Tamam bakalım, herkes bana baksın.” Trina yüzünü bize döndü. Kollarını yana açarak geriye doğru kaymaya başladı bize de takip etmemizi işaret etti. “Ve başla!”

O anda önceki dersimde neden oturarak buz üstünde o kadar zaman geçirdiğimi hatırladım. Birini takip etmek barı bırakmak demekti. Kollarımı Trina gibi iki yana açıp sırayla ayaklarımı kaldırıp adım attım. Trina her adımını düzgün ve sağlam basarken, ben onun aksine her adımda sallanan ayak bileklerimi düşmemek için deli gibi çırpıtığım kollarımla dengelemeye çalışıyordum.

“Harika! Çok iyi gidiyorsunuz!” Trina bunu geçerken bizi yüreklendirmeye devam etti.

Yolun ortasına kadar gelmiştim. İkinci kişi de düşüp ben hâlâ ayakta kalınca kendimi sessizce kutladım. Yaptığım tüm paten alıştırmalarının bir meyvesi olmalıydı bu. Andy’nin evine kadar patenle düşmeden gidebiliyorsam buz pistin bir ucundan ötekine de gidebilirdim. Başımı dik tutup omuzlarımı yeni edindiğim bu özgüvenle düzleştirdim.

Sonra birdenbire kendimi buzun üstünde buldum. O kadar hızlı oldu ki neden dengemi kaybettiğimi anlayamadım bile. Bildiğim tek şey ufak ya da zarif bir düşüş olmamasıydı. Hemen sonrasında yeni bir şey keşfettim. Buz betondan çok daha soğuk ve kaygandı; bu da düştükten sonra ayağa kalkmayı zorlaştırıyordu.

Patenle düştüğümde kalkmak için kullandığım metodu denedim: Öne eğilip tek elimle buzdan destek alarak ayağa kalkmayı denedim. Maalesef bu görüldüğü kadar kolay bir şey değildi. Buz bu kadar kaygan olmasaydı keşke! Elim öne doğru kaydı... Şlap! Yine yerdeydim.

Başımı kaldırıp ileride duran, “Haydi bakalım, yapabilirsin!” gibi şeyler söyleyen eğitmenime baktım.

Trina beni gelip ayağa kaldırına kadar bir süre ellerim ve dizlerim üzerinde emeklemeye devam ettim.

Herkes karşı tarafa geçtiğinde Trina bizi alkışladı. “Sənırım şimdi size düştüğünüzde nasıl kalkmanız gerektiğini öğretmek için uygun bir zaman,” dedi gülerek.

Bu işin aslında bir püf noktası vardı: Tek dizini yere eğip, bir ayağını öne atmak ve bükük dizini ayağa kalkana kadar

itmek. İşin çalımını almam biraz zamanımı aldı ama dersin sonunda çok önemli bir şey öğrenmiştim: Düşünce tekrar ayağa kalkmayı.

Dersin son dakikalarında Trina yere aralıklarla koniler yerleştirip aralarından zikzaklar yaparak kaymamızı istedi. Öyle bir şey yapacağımı düşünüyorsa hayal görüyordu. Düştüğümde nasıl kalktığımı öğrenmem bunun daha fazla pratiğini yapmak istediğim anlamına gelmiyordu.

Ders bitip buz pistinden çıktığımda kendimi en yakın banka attım. Kulaklıklarımı, ikinci çift eldivenimi ve ağır ceketimi çıkardım. Vay canına, gerçekten terlemeye başlamıştım. Bu ciddi ciddi çalıştığımın göstergesi olmalıydı.

“Pistte iyi görünüyordun,” dedi annem yanıma oturunca.

Patenlerimin bağcıklarını açmayı bırakıp ona baktım. İyi? Bunun bir yalan olduğunu bildiğimi gösteren bir bakış attım.

“Ne?” dedi annem. “Etkilendim. Tüm o paten kaymaların gerçekten işe yaradı. Geçen sefer olduğundan daha fazla emin görünüyordun.”

Patenlerimi çıkarmak için öne eğildim. “Buz pateni patenle kaymaya hiç benzemiyor.”

“Yine de o kadar kaymanın faydası olmuştur.” Annem patenlerimi alıp gişeye götürdü. “Eğlendin mi bari?”

Omuz silktim. Buzda kayıp düşmek benim eğlence anlayışımla pek bağdaşmıyordu. “Fena değildi.”

“Gelecek hafta devam edeceksin değil mi?” dedi annem. O anda buzda kendimden emin görünmediğimi anlamıştım.

“Merak etme anne. Paten kaymayı öğreneceğim,” dedim ve öyle de yapacağım.”

Annem gülümsedi. Otoparka geldiğimizde arabanın kapısını benim için açtı. Ben de her yeri ağrıyan bedenimi koltuğa attım. “Devam etmene çok sevindim. Dönüşte dondurmacıya uğramaya ne dersin? Karamellisini denemek için sabırsızlanıyorum.”

Buz Şatosu’na girdiğimizden bu yana ilk defa gülümsedim. Buz pateninin bu sefer daha kolay olmasını ummuştum ama değildi. Fakat patenlerin üzerinde durmayı öğrenmişsem buz patenlerinin üstünde de durmayı öğrenebilirdim. Bu uğurda bacağıma da kırsam denemeye devam edecektim.

Yedi Hafta, Dört Gün

Sonraki iki haftayı paten kayma, kitap okuma ve ders çalışma ile geçirdim. Andy beni onlara her davet ettiğinde meşgul olduğumu söyledim. *Zeraclop Şehri* projesi üzerinde çalışmak istediğimi ama yapmam gereken başka şeyler olduğunu söyleyip özür diledim. Andy çoğu zaman omuz silkip gözlerini kaçırdı. Üçüncü seferden sonra beni davet etmeyi kesti.

Aramızda daha önce hiç olmamış bir mesafe vardı. Kavga etmedik ve Andy bir daha ne benim farklı renk ayakkabılarımdan ne de Madison Poplin'den bahsetti. Fakat Anna hakkında da konuşmuyorduk. İkimiz de yaklaşan ameliyat hakkında bir şey söylemedik.

“Anna en sonunda enfeksiyonu atlatmış,” dedi annem kahvaltı sırasında. “Dün gece Bayan Liddel ile konuştum ve bana okuldan sonra bir gün Anna’yı görmek için onlara uğrayabilirsen iyi olacağını söyledi.”

“Harika!” dedim mısır gevreğimin kalanını süpürerek. “Bu öğleden sonra giderim.”

Okuldan sonra Liddellara gittiğimde Anna odasında dinleniyordu. Yatağın üzerinde oturup nihayet ona hedeflerimden bahsettim.

“Sadece üç paten dersi aldım,” dedim, “Ama şimdiden ufak adımlar atarak düşmeden pistin karşı tarafına geçmeyi başarabiliyorum. İnanabiliyor musun?”

Anna berrak ve parlak mavi gözleriyle bana baktı. Onu son defa gördüğümden çok daha iyi görünüyordu. Onunla konuştuğum süre boyunca sesler çıkarıyordu. Kulağa biraz *oley* gibi gelmişti ama şarkı söylüyormuşçasına uzatılmıştı. Sonrasında artık hep yaptığı gibi yarım yamalak gülümsedi.

En sevdiği oyuncak olan parlak yıldızları çeviriyordu. Bebekler için alınan parlak ışıklı ve renkli bir oyuncaktı. Üst tarafa basınca yıldızlar yanıp dönmeye başlıyordu.

“Öne doğru dönmeyi de öğreniyorum,” dedim. “Paten dersinde bunları yaptığını hatırlıyor musun?”

Anna oyuncağı çevirmeyi bırakmadı. Ama çıkardığı ses *aha* tarzı bir sese dönüştü. Şarkı söyler gibi konuşmaya devam etse ve oyuncağı ile oynasa bile beni dinlediğini biliyordum.

“Sandığım kadar zor değilmiş. Sadece dizini kırıp içeriye doğru eğilmen gerekiyormuş, ama fazla da eğilmemelisin yoksa yere yüzüstü düşersin.”

Çıkardığı ses tekrar *oley* oldu. Düşebileceğim için mi tezahürat yapıyordu yoksa şaka mı yapıyordu?

“Bil bakalım başka ne oldu? Bayan Quetzel dün okuma yarışmasının puanlarını astı ve ben Daniel’den sonra ikinci sıradayım!”

Birdenbire Anna cıyaktı. O kadar yüksek ve tiz bir sesteki kulaklarımı tıkamak zorunda kaldım.

“Biliyorum,” dedim. “Gerçekten harika. Sırrımı öğrenmek ister misin?”

Anna gözünü oyuncaktan ayırmadı.

“Tamam, kazanmak için hileye ihtiyacım olmadığını biliyorum. Sadece bolca okumam gerekiyor. Ama romanlarla birlikte resimli kitaplar okumanı yasaklayan bir kural yok ve o zaman puan kazanmak çok kolay oluyor. Ayrıca resimli kitaplar çok daha eğlenceli.”

Anna sessizleşti, sadece mırıldanmaya başladı.

“Bu işi başaracağım,” dedim. “Yarışmayı tıpkı geçen sene senin istediğin gibi kazanacağım. Ah yarın Madison’ın evine gideceğim. Birlikte Kız İzciler için kurabiyeler yapacağız.”

Anna birdenbire ses çıkarmayı kesti. Oyuncaklarını yere düşürdü. Oyuncakları alıp ona verdim. Madison’ın evine gideceğim için üzölmüş müydü? Yoksa sadece yorgun muydu?

Yutkundum. İkimiz de kurabiye yapmasını bilmesek de Anna’yla bunu yapmayı daima tercih ederdim. Birlikte hazır karışımından brownie yaptığımız zamanı düşündüm ve kendi kendime gülümsedim. “Annemin bize tek başımıza brownie yapmamıza izin verdiği zamanı hatırlıyor musun? Bardağın dörtte biri yerine birkaç bardak yağ koymuştuk hani?” diye kıkırdadım.

Anna bana bakıp gülümsedi.

“Ama Madison annesinin ona daima bir şeyler pişirmesine izin verdiğini söylüyor. Merak etme,” dedim odadan çıkmadan önce. “Madison iyi bir kız ama benim zaten en iyi arkadaşım var.”

“Yarınki toplantı için yulafli ve damla çikolatalı kurabiye yapacağız,” dedi Madison. Siyah panjurlarla tamamlanmış

kocaman beyaz evinin merdivenlerinden onu takip ederek çıktım. Annesi, birlikte Kız İzci görevi üzerinde çalışabilmemiz için ikimizi okul bitiminde alıp eve götürmüştü. “Her şeyi kendimiz sıfırdan yapacağız.”

Her şeyi sıfırdan yapmak, hazır karışım kullanmayacağımız anlamına geliyordu sanırım ki bu daha riskliydi.

“Tamam kızlar,” dedi Bayan Poplin mutfağa girdiğimizde. “Görevler üzerinden rozet kazanmaya çalıştığınızı biliyorum, onun için sizi rahat bırakacağım. Eğer bir şeye ihtiyacınız olursa ben üst katta olacağım.”

“Teşekkürler anne,” dedi Madison. “Tattırma kısmına geldiğimizde sana haber veririm.”

Bayan Poplin gülümseyip mutfaktan çıktı. Bize mutfakta tek başına bırakacak kadar güveniyorsa bu Madison’ın ne yaptığını bildiği anlamına geliyor olmalıydı.

Madison yemek tarifi kitabını ararken ben masaya oturdum. Mutfaklar pek ilgimi çekmezdi ama bu gördüğüm en güzel mutfaklardandı. Duvarları sarı renkte, aydınlık ve güneşliydi; ön kapakları cam olan beyaz dolapları ve parlak seramik bir tezgâhı vardı. Annem her zaman bizim mutfaktan şikâyet ederdi. Bunun kadar temiz ve güzelini görse bayılırdı.

Madison malzemeleri, ölçme kaplarını ve pişirme kalıplarını ahşap masanın üzerine yığıdı ve bana, “Hazır mısınız?” diye sordu.

Başım la onayladım. Ona katılmak için kalktığımda midem sıkıştı. Ya her şeyi mahvedersem? Toplantıda kurabiyelerden bir tanesini ısıtırken Hannah’nın suratını hayal edebiliyordum. “Iyyyyy! Bu hayatımda yediğim en iğrenç

şey!” diye bağırır, sonra da ağzındaki kurabiyeyi mendiline tükürürdü.

Madison yemek kitabından malzemeleri okumaya başladı. Kendimi, berbat kurabiyelerimizi yiyip kendilerini sandalyeden atan kız izcileri hayal etmekten alıkoymaya çalıştım.

“Yavaşla biraz,” dedim Madison’a, “yoksa bu tam bir fiyaskoya dönüşebilir.”

Madison kıkırdadı. “Bunlar o kadar kolay ki! Her zaman tek başıma yapıyorum bunları.”

“Ama her zaman yardımcı olarak *ben* yokum yanında.”

“Merak etme, Pansy. Sana mükemmel olacaklarına dair söz veriyorum.”

Bu konuda o kadar da emin değildim. Madison’a her şeyi iki kere tekrar ettirip, karıştırma kabına herhangi bir şey boşaltmadan önce iki kez miktarı kontrol ettim. Neyse ki Madison doğruyu söylüyormuş. Öğrendiğim ilk şey bir aşçının organize olması gerektiği idi. Gerekli bütün ölçme kapları ve kaşıkları çıkarıp dizmişti. Unun nasıl eleneceğinden tut da kurabiyelerin yapışmaması için kabın nasıl yağlanacağına kadar her şeyi biliyordu. Kabuklarını karışımın içine düşürmeden yumurtaları kırmayı bile beceriyordu.

Odayı taze pişmiş kurabiye kokusu sardığında midem artık düğüm düğüm değildi. Kurabiye pişirmek tahmin ettiğimden çok daha kolay çıktı. Özellikle de buz pistinde öne doğru dönüşlerden çok daha kolay olduğu tartışılmazdı.

“Pişme süresinin dolmasını beklerken odamı görmek ister misin?” diye sordu Madison ilk çıkan tepsi tezgâhta soğurken.

“Tabii!” Yerimden zıplayarak onu takip ettim. Fark ettim ki diş hekimlerinde gördüğüm dekorasyon dergilerinden

fırlamış gibi duran tek yer mutfak değildi. Her şey düzgünce dekore edilmişti. Koridorda bile etrafla uyumlu resim çerçeveleri vardı.

“Bu sen misin?” Saçları kıvrıcık ve başında taç olan bir kızın fotoğrafını işaret etmek için merdivenlerden inmeden önce duraksadım.

“Evet,” dedi Madison. “İlk güzellik yarışmam.”

“Ama burada küçücük bir çocuksun!”

“Üç buçuk yaşıyordum.”

Bu bana deli saçması gibi geldi. Madison, “Haydi gel!” dediğinde üç buçuk yaşında jüri ve bir sürü insanın önünde olmanın nasıl bir şey olduğunu düşünüyordum.

Odasına kadar onu takip ettim ve pembe bir dünyaya giriş yaptım. Pembe tüllü bir yatak, yerde pembe bir halı, pembe lamba, pembe şifonyer kulpları, pembe perdeler ve resimler için pembe çerçeveler vardı. Pembe olmayan tek şey beyaz duvar ve mobilyalardı.

Ben de pembe rengi severim ama bu kadar fazlası başımı döndürmüştü.

“Dur tahmin edeyim,” dedim. “Pembe senin en sevdiğin renk.”

Madison başıyla onayladı. “Annem biraz abarttı. Odanın tamamını o dekore etti.”

“Anladım.” Neyse ki annem kendi odamı kendim dekore etmeme izin veriyor. Bir sürü rengin karışımıydı; pembeler, morlar, mavi ve sarılar vardı. Hayvan posterleri ve arkadaşlarımdan fotoğrafları açık mavi duvarlara macun ile yapıştırılmıştı. Mobilyam bile bitpazarından alınmaydı, farklı

renk kulpları olan beyaz bir şifonyer ve insanların üzerine isimlerinin baş harflerini kazıdıkları eski kahverengi bir çalışma masam vardı. “Annen bütün evi kendi mi dekore etti?”

Madison başını hayır anlamında salladı. “Şaka mı yapıyorsun? Annem aralarından birini seçmeden önce beş tane iç mimar ile görüştü. Her şeyin güzel olmasını ister o.”

“Belli. Eviniz çok güzel!”

“Teşekkürler.” Madison yatağa oturdu.

Üzerinde bir sürü kurdele ve taç olan rafı inceledim. “Süslenip, giyinip o güzellik yarışmalarına katılmak eğlenceli bir şey mi?”

Madison omuz silkti. “Daha çok sıkıcı gibi. Çok fazla beklemen gerektiği oluyor ve içinden gelmese bile gülümsemek zorundasın. Ama anneme göre güzellik yarışmaları dünyanın en eğlenceli şeyi.”

“Bu konuda iyi olmalısın. Görünüşe bakılırsa bir sürü yarışma kazanmışsın.”

“Herkes kazanabilir,” dedi Madison. “Tek yapman gereken süslenip güzel görünmeye çalışmak.”

Ben o kadar da emin değildim. Güzel görünmeye çalışmazdın, gerçekten *güzel olman* gerekiyordu! “Ama yetenekli de olman gerekiyor. Şarkı söyleyip dans etmen ya da bunun gibi bir şeyler yapman gerekmiyor mu?”

“Tabii. Şan, piyano ve dans dersleri alıyorum. Ama güzellik yarışmalarını kazanmamı sağlayan bunlar değil.”

Bu konuda ne diyeceğimi bilemiyordum. Görünüşe göre Madison az önce dünyanın en güzel kızı olduğunu söylemiş ama bunu övünmeden yapmıştı. Bu da bana biraz tuhaf geldi.

“On üç yaşına bastığımda bırakacağım,” dedi Madison. “Güzellik yarışmalarını demek istedim, piyanoyu değil.”

“Annen izin verecek mi?”

“Hayatım boyunca bana ne yapmam gerektiğini söyleyemez. Ah, kurabiyeler hazır!” Madison yataktan fırlayıp alt kata doğru yöneldi.

Birkaç dakika sonra mutfak masasına oturmuş yulaflı ve damla çikolatalı kurabiyelerimizden tatmaya hazırlanıyorduk.

“Hazır mısınız?” diye sordu Madison elindeki kurabiyeyi havaya kaldırarak.

“Üçe kadar sayınca,” dedim. “Bir, iki, üç!”

İkimiz de kurabiyemizden ısırдық. Nefis! Müthiş! Harika ötesi! Kurabiyem hem ktır ktırdı hem de ağzımda eriyordu.

Madison’ın annesi denemek için mutfığa geldi. “Mükemmel,” diye ilan etti bir ısırıktan sonra. “Bu kurabiyeler yarışma kazandırır!”

“Teşekkürler anne,” dedi Madison sırtarak.

Telefon çalınca Bayan Poplin yine ortadan kayboldu.

“Gerçekten de nasıl kurabiye yapılacağını biliyorsun Madison.” dedim.

“Sadece ben değil.” Madison bir yudum süt içti. “Biz. Biz nasıl kurabiye yapılacağını biliyoruz.”

Sırıttım. “Bunlarla kesinlikle rozet kazanacağız.”

Madison ikimizin tabağına da ikişer tane daha koydu. “Toplantıdan önce hepsini yemezsek tabii!”

Kıkırdayıp mutlulukla yemeye devam ettim.

“Güzellik yarışmalarının başka bir yönü de,” dedi Madison birkaç dakika sonra mutfağı temizlerken, “seni sürekli meşgul tutması. Arkadaşlar için fazla vaktin olmuyor.”

“Gerçekten mi? Ama senin bir sürü arkadaşın var.”

“Okulda belki. Ama asla en yakın arkadaşım olmadı.”

Şok olmuştum. “Emma var ya?”

Madison omuz silkti. “İyi arkadaşız. Ama bize her geldiğinde kıyafetler, saçlar ve genel güzellik yarışmaları konuları hakkında konuşmak istiyor. Aslında bayağı sıkıcı oluyor.”

“Ahh! Peki ya Hannah?”

“Hannah?” Madison başını olumsuz anlamda salladı. “Hannah ile asla arkadaş olamam.”

“Neden peki?” diye sordum. Hannah’yı neden sevmediğimi bilsem de Madison’ın da benim hislerimi paylaşıp paylaşmadığını öğrenmek istiyordum.

“Yani, Hannah’yı anaokulundan beri tanıyorum. Annelerimiz liseyi birlikte okumuşlar. İyi kızdır ama her yaptığımı her zaman taklit eder. Ayrıca biraz da övünmeyi sever ki bu benim sinirimi bozuyor.”

“Bence benden hiç hoşlanmıyor.”

“Hiç kafana takma,” dedi Madison. “Bir sürü insandan hoşlanmıyor. Benimle takılmasına izin vermemin tek nedeni annelerimizin arkadaş olması. Ayrıca ona biraz da acıyorum. Babasının birkaç yıl önce evi terk ettiğini ve şu anda nerede olduğunu bilmediğini biliyor muydun?”

Başımı hayır anlamında salladım. “Bu korkunç bir şey,” dedim, babamın bir gün evden çıkıp bir daha dönmemesinin nasıl bir şey olduğunu düşünerek. Benim hayal edebileceğim

bir şey bile değildi. Görünüşe göre herkesin bir sırrı vardı -sadece benim değil- yine de bunun Hannah'nın kibirli tavırlarıyla alakasını çözemedim. Başka insanları küçümse-diğinde babasının gidişiyle ilgili daha mı iyi hissediyordu? Bu bana mantıklı gelmiyordu.

Madison, "Her neyse, senden çok farklı biri o. Her zaman insanların ne düşündüğünü takar. Ama senin hiç umurunda bile değil." dedi.

"Değil mi?"

"Tabii ki hayır. Saçını kesiyorsun ve ayakkabılarına bir bak!" Madison kıkırdadı. "Ayrıca ne düşünüyorsan onu söylüyorsun."

"Bu iyi mi yoksa kötü bir şey mi?"

"Harika bir şey! Keşke senin gibi olabilsem."

Yanaklarımın kızardığını hissettim. "Teşekkür ederim," diyebildiğim tek şey oldu. Deterjanlı bulaşıkların köpüklerini etrafa saç a saç a yıkarken bir an için sessizleştik.

"Şey... Bir süredir sana sormak istiyordum," dedi Madison sessizce. "Nasıl bir histi? Anna'yı hastalandıktan sonra ilk defa görmek?"

Midem düğümlendi. Bu da nereden çıkmıştı? Burada Emma ve Hannah'dan bahsederken Madison konuyu Anna'ya mı getirmek istiyordu?

"Gerçekten çok... Zor olmuştur," dedi Madison ben cevap vermediğimde.

Boynumdaki yarım kalp kolyeye bakıp başımı salladım. Madison'a eskiden o kadar hayat dolu arkadaşımı hastane yatağında boş boş bakarken görünce hissettiklerimi nasıl

tarif edebilirdim? Ona en yakın arkadaşını –diğer yarını- kaybetmenin ne demek olduğunu nasıl anlatabilirdim?

“Bu yaz parkta onu görünce gözlerime inanamadım,” dedi Madison. “O kadar üzücü ki! Neredeyse ölmüş gibi.”

Başım la itiraz edip ona baktım. “Hayır, o hâlâ orada. Belli edemese de ne olup bittiğini biliyor. Ayrıca iyileşmesini tamamlamadı.”

“Ne demek istiyorsun?” diye sordu Madison. “Ailem beyin hasarının tedavisi olmadığını söyledi bana.”

“Henüz yok.”

Karıştırma kabındaki suyu boşaltıp sertçe tezgâha koydum. Sonra da en son ölçme kabını durulayıp bulaşık makinesine koydum. Saate baktım. “Annemleri dışarıda beklemeyi iyi olacak. Beni beşte alacaklar. Belki de sizin evin hangisi olduğunu bilemezler.”

“Tamam,” dedi Madison ellerini havluyla kurularken.

Neredeyse temizlenmiş olan mutfâğa bir göz attım. “Gitmek zorunda olduğum için üzgünüm,” dedim. “Annem beklemeyi pek sevmez.”

“Zararı yok. Neredeyse bitirdik zaten,” dedi Madison beni kapıya kadar geçirirken. “Özür dilerim, Anna’yla ilgili kötü bir şey...”

“Biliyorum.”

Sonra o kadar kısık sesle konuştu ki bana mı yoksa kendi kendine mi konuştuğunu anlayamadım. “Sadece, Anna’nın sana sahip olduğu için çok şanslı olduğunu düşünüyorum.”

Altı Hafta, Dört Gün

Bayan Quetzel panoya sonuçları asarken, “En son Bağımsız Okuyucu puanlarının çıktısını aldım,” diye bize duyuru yaptı. “Görünüşe göre birçoğunuz cuma öğle yemeği zamanında sınıfta dondurma yiyecek kadar puan sahibi olmuş. Şu an paralarınızı nasıl harcayacağınızı düşünmeye başlamak için uygun bir zaman.”

Bayan Quetzel öğrencileri hediyelerini almak için teker teker çağırırken omzumda bir el hissettim.

“Paranı dondurma için mi kullanacaksın?” diye sordu Madison.

Başım la onayladım. “Ya sen?”

“Tabii ki de!” Madison bana sıırıttı. “Çok eğleneceğiz!”

Andy’ye bir göz attım. “Ya sen?” diye sordum. “Cuma günü odada kalıp bizimle dondurma yemek ister misin?”

Andy omuz silkti. Arkamı dönüp Madison ile konuşmaya başladım ve birkaç dakika sonra Andy kalkıp parasını ev ödevinden muaf olmak için harcadı. Belki de dondurma için gerekli puanı toplayamamıştı. Ya da belki de odada Madison da olacağı için bizimle kalmak istemedi. Nedeni ne olursa olsun bu konuda başka bir şey söylemedi. Ev ödevinden muaf olmak için aldığı kâğıdı dosyasına koyup bizim sohbetimize katılmak yerine arkasını döndü.

“Şimdi,” dedi Bayan Quetzel, *Okuma Paraları* ile işimiz bitince, “Sosyal Bilgiler dersine geçiyoruz. Bugün İç Savaş ile ilgili grup projelerine başlayacağız. Grup üyelerini seçmeyi size bırakmaya karar verdim, bir grupta dörtten fazla öğrenci olmayacak.”

Heyecanlı bir uğultu sınıfa hakim oldu. Bayan Quetzel daha önce hiç kendi grubumuzu seçmemize izin vermemişti. Andy’yle çalışacaktım tabii ki ama daha ona dönmeden Madison arkadan bana seslendi: “Haydi, Pansy! Bizim gruba katıl. Bu harika olacak!”

Andy’ye baktım. Omuz silkip gözünü sırasına dikti.

“Hmm, peki ya Andy ne olacak?” diye Madison’a sordum.

Madison bize doğru gelen Emma ve Hannah’ya baktı.

“Alınma lütfen Andy,” dedi, “Ama bizim grubumuz sadece kızlardan oluşacak.”

“Sorun değil,” dedi Andy. Fakat yüzündeki ifadeden bunun onu incittiğini anlayabiliyordum. Defterini alıp gruplarına katılacak kişi arayan erkeklerin olduğu tarafa geçti. Birlikte çalışacağı birilerini bulacağını biliyordum ama bana gülümsemeden gitmesi hoşuma gitmemişti.

Madison, Andy’nin aksine, sandalyemi yanına çektiğimde bana kocaman gülümsedi. Ona gülümsemeye niyetim olmasa bile dudak kenarlarımdan yukarıya doğru kıvrıldığını hissettim. Andy ile çalışmak istiyordum ama Madison ile çalışmak da eğlenceli olabilirdi.

“Sınıftaki en başarılı grup olacağız,” dedi Madison hepimiz sırasının etrafında toplanınca. Kollarını önünde kavuşturdu. “Bence sözlü raporlarımızı verirken kostüm giymeliyiz.”

“Bayan Lincoln’ı çağırıyorum!” dedi Hannah.

“Bence Madison, Mary Todd Lincoln olmalı,” dedi Emma. “Güzellik yarışmasından kalan o kadar güzel bir elbisesi var ki tıpkı Bayan Lincoln’ın giyeceği türden bir şeye benziyor.”

“Bu doğru,” dedi Madison. “Ayrıca geçen yıl Lincoln hakkında bir biyografi okumuştum yani onunla ilgili her şeyi biliyorum.”

Hannah kollarını göğsünün üzerinde kavuşturup dudaklarını büktü.

“Ben Clara Barton olacağım,” dedi Emma. “O İç Savaş zamanında ünlü bir hemşireydi.”

“Ben Abraham Lincoln olacağım,” dedim. “Evde tıpkı onunki gibi kocaman siyah bir şapkam var.”

“Sakala da ihtiyacın olacak,” dedi Hannah.

“Bir tane yapabilirim,” dedim. “Tabii sen Abraham Lincoln olmayı istemiyorsan?”

Hannah başını hayır anlamında salladı. “Eminim başka ünlü kadınlar da vardır. Erkek kılığına girmeyeceğim.”

Emma kıkırdadı. “Pansy’nin pek umurunda değil.”

“Öyle demedim,” dedim. “Ama birinin Abraham Lincoln olması şart. Sonuçta savaşı anlatıyoruz.”

“Teşekkürler Pansy,” dedi Madison. “Harika bir takım arkadaşı olacağını biliyordum!” Uzanıp elimi sıktı.

Hannah yüzünü astı.

“Kızlar,” dedi Bayan Quetzel bize doğru gelirken. “Aranızda araştıracağınız konuları bölüşmekle başlamalısınız işe. Araştırma kısmını hallettikten sonra sunum kısmını düşünmelisiniz.”

“Tamam, Bayan Quetzel,” dedi Madison. Bir sonraki yarım saat boyunca kimin ne yapacağını ve bunları nasıl

yapacağımızı konuştuk. Daha doğrusu çoğunlukla diğer kızlar konuştu, bense sadece oturup onları izledim.

Bayan Quetzel son beş dakikamız kaldığına dair bizi uyardığında, “Hangi kısmı yapacağım benim için fark etmez,” dedim. “Sadece söyleyin ve bu akşam başlarım.”

“Bir fikrim var,” dedi Emma. “Neden bütün görevleri bir torbaya koyup rastgele aralarından seçmiyoruz?”

“Kulağa mantıklı geliyor.” Madison defterinden kâğıt parçaları koparmaya başladı. Bayan Quetzel vaktimizin dolduğunu söylediğinde hepimizin elinde birer görev vardı. Abraham Lincoln bana düşmüştü ve bunu hiç dert etmemiştim. Hannah kâğıdına bakıp suratını buruşturdu ve sırasına geri döndü.

“Yemekte görüşürüz,” dedi Madison, ben sandalyemi masamın yanına geri taşıdığım zaman.

Andy, Sosyal Bilgiler dersinden sonra sırasına döndüğünde gülümsüyordu.

“Güzel bir grup buldun mu?” diye sordum.

“En iyisini,” dedi Andy. “Luke, Bryce ve Daniel’la çalışacağım.”

“Daniel? Ağzından laf alabildin mi onun?”

“Tabii,” dedi Andy. “Gerçekten de iyi biri.”

“Bu harika,” dedim ve ciddiydim. Andy’nin çalışacak bir grup bulmasına çok sevinmiştim. Daniel’in, benim ve okuma yarışması birinciliğinin arasında engel olarak durması Andy için kötü bir grup arkadaşı olacağı anlamına gelmiyordu.

“Selam Andy,” dedi Emma, kızların kafeteryada her zaman oturdukları masaya yaklaştığımızda. Madison’ın yanına

oturduğum, Andy de benim tam karşıma. “Sence Anna gelecek haftaki sonbahar partisine gelebilir mi?”

Ağzım bir karışık açık kaldı ama kimsenin fark etmemesi için çabucak toparlandım. Anna’yı sınıf partisine davet etmek mi? Ne kadar çılgınca bir fikir!

“Annem bu seneki sınıf annesi,” diye devam etti Emma, “ve onu davet etmek istiyor.”

Andy’ye baktım. Anna sınıfta olsa ve herkes ona bakıp fısıldaşırsa ne hissederdi? Ya da daha da kötüsü ona bebekmiş gibi konuşurlarsa? Demek istediğim birçok çocuk onu parkta, markette ya da kilisede görmüştür. Fakat eskiden en iyi öğrenci olduğu sınıfa bu şekilde gelmek mi?

Bu berbattan da daha kötü bir durum olur.

Andy, Emma’ya bakmadan bir kaşık makarna alıp “Anna maalesef gelemez.” dedi.

“Geçirdiği nöbetlerden dolayı,” diye hemen ekledim. “Anna ciddiye kötü krizler geçiriyor ve Bayan Liddel muhtemelen onu kalabalık ve gürültülü ortamlara götürmek istemez. Bu krizleri tetikleye...”

“Bununla alakası yok,” Andy sözümü kesti. “Artık bu okula gelmiyor ve partilere de gelemez, hepsi bu.”

“Ah,” dedi Emma hayal kırıklığına uğramış bir şekilde “Bu çok üzücü.”

“Kriz geçirmek canını acıtıyor mu?” diye sordu Madison. “Kriz geçirdiğinde ne oluyor?”

“Bayılma büyüğü gibi,” dedim. “Yere düşüp gözleri yukarı doğru dönüyor...”

“Önemli bir şey değil,” dedi Andy bana kötü bir bakış atarak. “Bunun için ilaç kullanıyor. Başka şeylerden söz edebilir miyiz lütfen?”

“Pardon,” dedi Madison. “Anna’yı partide görebileceğimizi ummuştum.”

“Ben de öyle,” dedi Emma.

Andy omuz silkti. Yemeğinden kocaman kaşıklar alıp birbiri ardına ağzına atmaya başladı.

Madison, Emma ve ben birbirimize baktık. Benim bir şeyler söylememi bekler gibiydiler. Ama ne diyebilirdim ki?

Madison yardıma koştu. “Sosyal Bilgiler dersi için grubunuz nasıl bir sunum yapacak Andy?” diye sordu.

Andy’nin yüzünde yavaşça bir gülümseme belirdi. “Gerçekten harika olacak. Ödüller falan kullanarak oyun gösterisi yapacağız! Siz neler yapacaksınız?”

“Sana söyleyemeyiz,” dedi çabucak Madison, sonra da bize bakıp parmağını dudığına koydu.

“Neden söyleyemezsin?”

“Bu bir sır,” dedi Hannah.

“Süper olacak!” dedi Emma.

Kızlara şöyle bir baktım. “Eğer bu işi halledersek tabii.”

Andy bana döndü. “Pansy eninde sonunda bana anlatır.”

“Hayır anlatmayacak.” Madison bana göz kırptı. “O sır tutma konusunda çok iyi, öyle değil mi?”

Başımla onayladım. “Üzgünüm Andy. Bekleyip görmen gerekecek.”

“Oyun gösterisi fikri kimden çıktı?” diye sordu Hannah. “Eminim Daniel’dandır.”

“Aslında benim fikrimdi,” dedi Andy.

“Andy’nin her zaman müthiş fikirleri ol...” demeye başladım ama Hannah benim sözümü kesti.

“Neden grubunuza Daniel’ı seçtiniz ki? O çok garip biri,” dedi Hannah. “Hiç ağzını açıp bir kelime söylediğini duymadım.”

“O sadece dinlemesini bilen insanlarla konuşuyor,” dedi Andy. “Ayrıca boş tartışmalarla da vakit kaybetmiyor.”

Emma kıkırdadı ama Hannah ona ters ters baktığında hemen elini ağzının üstüne koydu.

“Aslında biliyor musunuz şimdi gidip onunla oturacağım.” Andy tepsisini alıp onu durdurmaya fırsatım olmadan masanın sonuna yollandı.

“Neden bunu yaptın ki?” diye Hannah’ya sordum. “Neden ona karşı bu kadar kabaydın?”

Hannah omuz silkti. “Zaten kim öğle yemeğinde kim bir erkekle oturmayı ister ki?”

Madison parmaklarını saçında gezdirdi. “Ben onunla oturmayı seviyorum.”

“Ben de öyle,” dedim sessizce.

Orada yarım yamalak konuşulanları dinlerken kafamda birkaç dakika önce olan olayları canlandırdım. Anna’nın nöbetlerinden bahsettiğimde Andy’nin suratını hatırladım. Anna hakkında konuştuğumda onu utandırmış mıydım?

Daniel ve birkaç başka çocukla oturan Andy’ye baktım. Andy’nin öğle yemeği için neden başka bir yere geçtiğini biliyordum. Ama bu konuda ne yapacağımı bilmiyordum.

Hannah, Andy’nin masamızı terk etmesinin tek sebebi değildi.

Beş Hafta, Dört Gün

Sonbahar partisinin teması varmış: 1800'lerde Amerika'da Hayat. Bayan Quetzel her şeyi eğitici hale getirmeyi seviyordu. Hazır karışımdan mısır ekmeği ve 19. yy'da yaptıkları gibi kavanozlarda salladığımız tereyağını yaptıktan sonra, sandalyeleri büyük meydan dansı yapmak için ortadan kaldırdık.

“Özüne sadık bir şey yapmaya çalıştığımız için,” dedi Bayan Quetzel elinde bir keseyle, “dans edeceğiz.”

Kahkahâlâr ve homurdanmalar birbirine karıştı. Tek düşünebildiğim şey, *Zach Turansky*'yle eşleşirsem öleceğimdi.

Sıra bana geldiğinde gözlerimi kapadım. Ayak ucumda doğruldum ve kâğıdı çekip tek bir şey diledim: *Lütfen Andy olsun*. İçimden bunu üst üste söyledim. Çektiğim kâğıdı açıp Daniel'in ismini gördüğümde derin ve rahat bir nefes aldım. Zach'ten binlerce kez iyiydi ama burnu kitaptan kalkmayan ve Anna'yı –beni de– okuma yarışmasında birinci olmaktan alıkoyan Daniel ile dans etmek istiyor muydum?

Diğer taraftan Bayan Quetzel, Daniel ile dans etme konusunda isteksiz değildi. Müziği açıp dans etmemizi istemeden önce Daniel'in elini tutup bize tüm adımları gösterdi. Sonuçta gerçekten eğlendik. Daniel'in elleri terli değildi ve normalde çoğu çocuğun yapacağı gibi özellikle ayağıma da

basmadı. Dans ederken bana hep gülümsedi ve yanlış adım attığında da güldü. Beklediğimden çok daha kibar ve iyiydi.

Meydan dansından sonra biraz kâğıt dokuma ve Başkan Lincoln'inki gibi silindir şapka yaptık. Sonra da tereyağlı mısır ekmeği yiyip sıcak elma suyu içtik.

“Bugün bize gelip *Zeraclop* üzerinde birlikte çalışmak ister misin?” diye sordu Andy atıştırmalıklarımızı yerken. Ona baktım. Uzun zamandır ilk kez bana soru soruyordu ve ona “Evet!” demeyi her şeyden çok istiyordum. Fakat sonra Sosyal Bilgiler projesi için yapmam gerekenleri hatırladım. Sıra dışı olmak için yapmak zorunda olduğum başka şeyler de vardı üstelik.

Başımı hayır anlamında salladım. “Gelemem,” dedim. “Proje için araştırma yapmam gerekiyor.”

“Ahh, haydi ama,” dedi Andy. “Bizim grup yapılması gereken çoğu şeyi sınıfta halletti.”

“Madison’ın bizim grup için birçok planı var bu da fazlasıyla ev ödevi anlamına geliyor,” dedim. Madison’ın aklına bir fikir gelmişti. Sadece kostüm giyip raporları okumak yerine skeç yazıp hep birlikte onu canlandıracaktık. “Üzgünüm,” dedim Andy’ye. “Keşke gelebilseydim.”

“Neyse ne.” Andy sırtını bana dönmeden önce gözlerindeki hayal kırıklığını gördüm. Midem düğümlendi ve bir anlığına nerdeyse, “Tamam sorun değil. Ödevimi bir günlüğüne erteleyebilirim,” diyordum.

Sonra nasıl okuma yarışmasında ikinciliğe yükseldiğimi hatırladım. Elbette bir gün Daniel’ı geçecektim. Ayrıca öğleden sonraki paten dersimi de ekemezdim. Neredeyse

bu işi kıvırmaya başlıyordum ama bir gün pateni ekmek, cumartesi günü buz pistinde daha fazla zorlanmak demekti.

Anna'nın ameliyatına kadar bir aydan biraz fazla bir zaman vardı ve o zamana kadar sıra dışı olduğumu kanıtlamam gerekiyordu. *Zeraclop* beklemek zorundaydı.

Ayakkabıları hemen fark ettim. Madison okula aynı tarzda ama biri pembe biri lavanta rengi ayakkabılar giyerek geldi. Emma da bilekten bağlamalı kahve bir ayakkabı ve bağcıklı beyaz bir spor ayakkabı giymişti.

"Eee, ne düşünüyorsun?" diye sordu Madison ertesi gün teneffüste. Pembe ayakkabılı ayağını havaya kaldırdı.

"Şey..." Bir anlığına tereddüt ettim. Ayakkabıları eteğindeki pembe ve lavanta renginin aynı tonuydular. "Ayakkabıların kıyafetine uyuyor. Özellikle böyle giyinmişsin gibi duruyor."

"Tabii ki özellikle giydim. Lavanta rengi ayakkabıyı gizlice çantaya koyup dersten önce tuvalette giydim. Annem kıyafetimle uyumlu olsa bile bunu onaylamazdı."

"Benim annem fark etmedi," dedi Emma. "Fark etmeyeceğini de biliyordum. Sabahları bizim evde herkes bayağı telaşlı oluyor."

"Neden bana bugün farklı ayakkabılar giyeceğinizi söylemediniz?" diye sordu Hannah, bize koşarak yetişmeye çalışırken. "Birlikte çok havalı görünecek farklı iki botum var."

"Birdenbire oldu," dedi Madison. "Aslında Emma'yla ikimiz okul çıkışında bunun hakkında konuşuyorduk. Ama gerçekten giyeceğini bilmiyordum."

“Ben de onun giyeceğini bilmiyordum!” dedi Emma kırkıdayarak.

Hannah surat astı. “Keşke bana da söyleseydiniz.”

“Planlamadık ki,” dedi Madison. “Pansy bu akımı başlattı. Ama bugün o kadar çok iltifat aldım ki! Eminim sınıfta başka kızlar da yarın farklı ayakkabılar giyerek okula gelecek.”

“Düşünsene,” dedi Emma bana. “Hepsi senin fikrindi! Okulun ilk günü farklı ayakkabılar giymek nerden aklına geldiyse?”

“Aslında gerçek şu ki... Kazara giydim.”

“Kazara?” Hannah tekrarladı.

“Evet. Koşturuyordum ve aklım yeni kestiğim saçımdaydı.”

“Hâlâ hafif yamuk olan saçında,” dedi Hannah.

Kızların ikisi de dönüp Hannah’ya baktı.

“Çok kabasın,” dedi Madison ona.

“Ne?” dedi Hannah. “Sadece gerçeği söylüyorum.”

“Önemli değil,” dedim onlara. “Hannah haklı. Saçım yamuk. Okulun ilk günü de ayakkabı ararken nasıl görüldüğünü düşünmekle meşguldüm.”

“Eee, o zaman neden diğer günler farklı ayakkabılar giymeye devam ettin ki?” diye sordu Emma.

Omuz silktim. “Başladığım zaman kendimi durduramadım.”

“Hâlâ komik görüldüğünü düşünüyorum,” dedi Hannah ayakkabılarıma bakarak.

Madison, Hannah'ya döndü. "Pansy'nin komik görünüşünü düşünüyorsan bizim için de aynı şeyi düşünüyorsun demektir."

"Hayır," diye aceleyle yanıtladı Hannah. "Senin ayakkabıların harika görünüyor Madison!"

Madison çenesini yukarı kaldırdı. "Pansy'nin saçını ve ayakkabılarını beğenmiyorsan belki de takılacağın başka birilerini bulmalısın."

Hannah başıyla itiraz edip bana döndü. "Hayır, yani demek istediğim ben seni, seviyorum Pansy."

"Ama hiç öyle davranmıyorsun," dedi Madison. "Ve bizimle arkadaş olmak istiyorsan Pansy'ye iyi davranmak zorundasın."

"Tamam. Tabii, özür dilerim Pansy," dedi. İçten söylemiş gibi değildi ama bu kimin umurundaydı? Madison beni savunmuştu ve önemli olan da buydu.

Madison bir kolunu benim ötekini de Emma'nın boynuna attı. Elimde olmadan sıırıttım. "Haydi bakalım, salıncaklara gidelim!" dedi ve oyun alanına doğru yürüdük. Hannah da arkamızdan yavaşça bizi takip etti.

Üç Hafta, Dört Gün

İç Savaş ile ilgili sunum yapma zamanı gelmişti. Haftalarca süren araştırma, skeç yazımı, provalar ve Hannah'nın sızlanmalarından sonra projenin bitmesini dört gözle bekliyordum. Sunumun olduğu sabah aceleyle sınıfa gittim ve kostümümün olduğu çantayı dikkatlice kıyafet askısına astım.

"Pansy!" diye Madison bana seslendi. Panonun yanında duruyordu. "Gel de şuna bir bak!"

Bağımsız Okuyucu sonuçlarının asıldığı panonun önünde kalabalık vardı ve Madison'ın yüzünden bana iyi haberleri olduğunu görebiliyordum. O tarafa gider gitmez kollarını omzuma attı. "Birinci sıradasın!"

"Gerçekten mi?" En üstte ismimin olduğu kâğıda uzunca baktım. Yanlış görmediğimden emin olmak için gözlerimi açıp kapadım. Bir an için bazı puanları haksız bir şekilde kazandığıma dair kafamda bir düşünce belirdi. Ama ne olduğunu bile anlayamadan kızlar yanıma beni tebrik etmek ve en sonunda birinin Daniel'ı geçmesinden dolayı ne kadar mutlu olduklarını söylemek için toplandılar. Ben de bu düşünceyi hemen aklımdan attım.

Hayatımda ilk defa bir numaraydım!

Orada kızların beni tebrik etmesini dinlerken, geçen sonbaharda Anna'nın okuma yarışmasını kazanmak istediğini söylediği zamanı hatırladım. "Herkesten fazla puan kazanacağım!" dedi kütüphanede kitap almak için sıraya girdiğimizde. Bana bakıp devam etti, "Daha iyi bir fikrim var! İkimiz de en fazla puanları alalım. Ödülü paylaşabiliriz o zaman!"

Ödülü paylaşma fikri beni güldürdü. Ayrıca sadece puan kazanabilmek için aceleyle o kadar kitap okuma fikri bana pek heyecanlı gelmedi, özellikle de geçen sene.

"Hiç sorun değil," dedim sırtarak. "Ödülü almana izin vereceğim."

Şimdi ona haberleri vermek için sabırsızlanıyordum. Anna sayesinde şu anda birinciydim ve hâlâ ödülü paylaşabilirdik.

Kutlamaların arasından Zach'in sesi duyuldu. "Uzun süre birinci olarak kalmayacaksın," dedi küçümsemeyle. "Daniel'in son zamanlarda okuduğu kitabı gördün mü? Beş kilo kadar vardır ve onlarca puan değerindedir. Bir sonraki teste girince seni açık ara sollayacak."

"Senin ne düşündüğün benim umurumda değil." Ona kötü bir bakış atıp sıraya geçerken ittirdim. Bugün ilk sıradaydım ve kimse bunu değiştiremezdi, Zach Turansky bile.

Biraz sonra sunum zamanı gelmişti. Madison saçını topuz yapıp güzellik yarışmalarından kalma uzun kadife bir elbise giydi. Ben siyah pantolon, omuzlarıma fazlaca büyük gelen annemin ceketini giyip sonbahar partisinde yaptığım şapkayı taktım.

Madison sınıfa girdiğinde herkesin hayranlığını kazandı. Kimse sade siyah elbise giymiş Hannah'ı (o bir casustu) ya da kot etek ve hemşire başlığı giymiş Emma'ı fark etmedi. Onlar Madison'a hayran olmakla, bana da gülmekle meşguldüler.

Yani, Abraham Lincoln kılığına girip zarif görünmek zordu. Özellikle de sakalın elışı kâğıdı ve pamuktan yapılmaysa.

Skecimiz, Bay ve Bayan Lincoln'ın akşam yemeği sofrasındaki sohbeti ile başladı. "Bu bisküvi çok lezzetli," dedim plastik bisküviden ısırık alıyormuş gibi görünerek.

"Evet," dedi Madison mendiliyle ağzını silerek. "Maggie harika bir aşçı! Hayatım, savaş hakkında yeni haberlerin var mı?"

"Bugün generallerden bir rapor aldım." Savaş raporum için tabağımın altına baktım. Öne doğru eğilince şapkam plastik bardaktaki gerçek buzlu çayı devirdi.

Hemen hareket edip raporumu kurtarmaya çalıştım ama artık çok geçti. Çay raporuma dağılmış ve mürekkebi okunması imkânsız hale getirmişti.

Sınıfa kıkırdamalar, öksürükler ve alaycı gülüşler hâkim oldu.

Neyse ki bu postere astığımın sadece kopyasıydı. "Hmm, tam burada." Şapkamı alıp tahtada asılı olan posterimizin yanına gittim. Provada yaptığımız gibi raporu okudum ve her şey yolunda gidiyordu; ta ki başka bir gülüşme duyana kadar...

Şapkam gözlerimin üstünü örtmüştü. Görmek için onu geriye ittim. Sınıfa bir göz attım. Herkes memnuniyetle bizi seyreliyordu. İç Savaş çatışmaları pek eğlenceli şeyler değildi, bundan dolayı başka bir sorun olduğunu biliyordum -ben!

Evde giyinip aynaya bakmıştım ve kıyafetimde komik bir şey bulmamıştım. O zaman neden sınıfta bölük pörçük sesler duyuyordum? Bana birilerinin gülmek için kendilerini zor tuttuklarını anlatan o sesler...

Sürekli düzeltmek zorunda kaldığım şapkam mıydı sorun? Ya da kolları katlanmış, bana fazlaca büyük gelen ceket miydi? Ya da... Olabilir miydi? Şok! Fermuarım açılmış olabilir miydi?

Savaş hakkında yazdıklarımı okumaya konsantre olmaya çalıştım. Fakat tek düşünebildiğim fermuarımdı. Belli etmeden bir şekilde kontrol etmek zorundaydım, ama nasıl? Posterden gözümü ayırırsam olduğum yeri kaybederdim. O zaman da Bayan Quetzel sunumdan notumu kırabilirdi.

Williamsburg Çatısması'nı bitirdiğimde aklıma bir çözüm geldi. Dikkatimi posterden Madison'a çevirdim, "Mary, hayatım bana bir tane daha bisküvi uzatır mısın?"

Seyirciden daha fazla ses geldi. Madison ne yaptığımı anlamaya çalışırcasına kaşlarını kaldırdı. Bana o kadar hızlı bisküviyi uzattı ki fermuarıma bakacak fırsatım olmadı. Ben de bisküviyi ona geri vererek, "Tereyağlı lütfen!" dedim.

Madison plastik bisküviye yağ sürüyormuş gibi yaparken pantolonuma hızlıca göz attım.

Oh! Yavaşça tuttuğum nefesi verdim. Fermuarım değildi! O zaman herkes neye gülüyordu?

"Bazı insanlar pek de saygılı dinleyici değiller," dedi Bayan Quetzel herkesi susturmak için.

En ön sıradaki Andy'ye baktım. Eliyle çıkacak sesi engellemeye çalışırcasına ağzını sıkı sıkı kapatmıştı.

Bisküviyi aldım. Madison gözlerini kocaman açıp kafasıyla bana aşağı bakmamı işaret etti. Pantolonumu zaten kontrol etmiştim, sorun yoktu. Gözlerimi kısarak ona baktım. Madison ellerini çenesine götürdü.

Sakalıma dokundum. Yarıyı yüzümden düşmüş havada sallanıyordu! Demek ki sorun buydu! Arkamı dönüp tekrar takmaya çalıştım. Ayağımın altında yumuşak bir şeyler hissettim. Yere baktığımda ayaklarımın dibinde bir yığın pamuk olduğunu gördüm.

Şimdi ne yapmalıydım? Sunuma devam edip sakalımın yarisinin yerde olduğunu görmezden gelmek mi? Yoksa eğilip sakalımı alıp düzelttikten sonra sunuma devam etmek mi?

Bana ne yapacağımı söylemesi için Madison'a baktım. Ama o sadece ne yapacağını bilmediğini ima edercesine omuzlarını silkti.

O anda karara vardım. Skecimizi kurtaracak bir karardı bu. "Üzgünüm arkadaşlar. Kısa bir reklam molası vermek zorundayız." Yan tarafta sıralarını bekleyen Hannah ve Emma'ya baktım. "Bu reklamların sunumunu size Hannah ve Emma yapacak. Az sonra döneceğiz!"

Hannah ve Emma birbirine baktı. Hannah sınıfın önüne geçip direkt Madison'ın tabağından aldığı *İç Savaş Bisküvileri*'ni satmak için elinden geleni yaptı. Diğer kızlar da bisküvi reklamına katılınca ben, yerden pamukları ve sıramdan da bandımı alıp sakalımı tekrar yüzüme hızlıca yapıştırdım. Sonra da şapkamı düzeltip kravatımı tekrar bağladım ve yerime geçtim. O sırada Hannah, sahte bisküviden ısırık almış gibi yapıp, "Mmm. Çok lezzetli," diyordu.

“Ve şimdi,” dedim korkusuzca sınıf arkadaşlarıma bakarak, “reklamlar bitti. Programımız kaldığı yerden devam ediyor.”

Skecin geri kalanını olaysız tamamladık. Bitirdiğimizde sınıftan kocaman bir alkış koptu. Ben eğildim, diğerleri ise reverans yaptı. Sırama geri dönerken yüzümden gülümsemeyi silmek çok zordu.

Ben, Pansy Smith, bugün gerçekten sıra dışı hissetmiştim.

“Harika bir sunumdu, Pansy!” dedi Andy teneffüste oyun alanına giderken.

“Teşekkürler.” Tırmanma merdivenlerine kadar onu takip ettim ve yanına oturdum. “Neden sakalımın düştüğünü bana söylemedin? Sana baktım ve kendini gülmek için zor tuttuğunu anlayabiliyordum.”

“İşaret ettim. Elimi çeneme koymamı görmedin mi?”

Başımı hayır anlamında salladım. “Ağzını kapatmıştın ama çeneni hiç işaret etmedin.”

“Tabii ki ettim.” Andy, Zeraclop şehri ile ilgili çizimlerini bulana kadar defterini karıştırdı. “Bence sorun değildi ama. O kadar komik olmasının nedeni sakaldı. Reklama girip bizi oyalamak nereden aklına geldi?”

“Bir şey yapmam gerekiyordu! Baksana, araştırma ödevimi bitirdiğime göre belki bu öğleden sonra gelip seninle şehir projesi üzerinde çalışabilirim.”

Andy başını kaldırdı. “Gerçekten mi? Senin kitap okumak, paten ve Kız İzci grubuyla meşgul olduğunu sanıyordum.”

“Bir gün ara verebilirim herhalde.”

Daniel bize el salladı ben de ona karşılık verdim. Elinde kapağında ejderhaların olduğu kalın bir kitap tuttuğunu gördüm. Fakat bugün her zaman yaptığı gibi kitabını açıp oyun parkında okumuyordu.

“Selam Daniel,” dedi Andy merdivenlerden inerken. “Sana bahsettiğim defter yanımda.”

“Süper,” dedi Daniel.

İkisinin sohbet edip g l şt klerini görünce çenem bir karış açık kaldı. Andy ona *Zeraclop* projesinden mi bahsetmişti? Bunun Anna, Andy ve benim aramızdaki bir sır olması gerekiyordu.

Peşinden aşağı atladım. “Daniel’a defterden mi bahsettin?”

Andy defteri Daniel’a uzatıp gözünü yere dikti. “Daniel da şehir inşa etmeyi seviyormuş. Bu  ğleden sonra üzerinde çalışmak için bize gelecek, ve sen de tabii ki.”

“Evet, kulağa harika geliyor.” Daniel kitabını yere bırakıp deftere şöyle bir göz attı. “Vay canına, gerçekten yetenekli bir ressamısın Andy!”

“Teşekkürler,” dedi Andy.

“Ama bu bizim şehrimizdi Andy.” Sesim fısıltıya dönüşmüştü. “Anna’yla üzerinde çalışmaya başlamıştık, unuttun mu?”

Andy bana bakıp ellerini cebine soktu. “Evet, tabii. Ama Anna artık benimle üzerinde çalışamaz, sense hep meşgul-s n. Daniel ilgilendiğini söyleyince ben de onun yardımının

faydalı olacağını düşündüm.” Daniel’a döndü. “Haydi, çim alana gidelim. Bryce ve Luke da planları görmek istiyor.”

Kollarımı önümde kavuşturdum ve ayağımın ucuyla toprağı tekmeledim. Andy nasıl böyle bir şey yapabilmmişti? Benim iznimi almadı ve Anna’ninkini de almadığına eminim.

Daniel bana döndü. “Geliyor musun Pansy?”

Başımı hayır anlamında salladım. Gidişlerini izlerken gözlerim doldu. Andy sözde *benim* arkadaşımdı. Son birkaç haftadır şehri yapmasına yardım edemeyecek kadar yoğunsam ne olmuş yani? *Zeraclop* benim için özeldi, Anna için de. Bunun onun için bir önemi yok muydu?

“Pansy!” diye bir grup kız beni çağırdığında zıplayarak düşüncelerimden sıyrıldım. Bana kostümümü ve sunumumu ne kadar çok beğendiklerinden bahsettiler.

“Sınıftaki en iyi sunumdu,” dedi Samantha Dawkins.

“Evet!” Lisa Pierce de ona katıldı. “Hiç sıkıcı değildi.”

“Reklam kısmı da o kadar komikti ki!” diye ekledi Janet Beene.

Madison, Emma ve Hannah da bizlere katıldı. “Biz de seni arıyorduk, Pansy!” dedi Madison. “Andy’yi birkaç çocukla çim alanda gördüm.”

“Evet,” dedim. “Sanırım benim yerime onlarla takılmayı tercih ediyor.”

“Canını sıkma,” dedi Madison koluma girerek. “Artık bizimle takılıyorsun. Bu da herhangi bir oğlanla takılmaktan çok daha iyi!”

İki Hafta, Dört Gün

Anna'nın ameliyatını öğrendiğim zamandan beri yaptığım gibi takvimimi çıkarıp bir günün daha üzerini karaladım. Ameliyatı ilk duyduğumda midemde hissettiğim kelebekler yerini daha katı bir şeye bıraktı. Midemin içinde bir ağırlık vardı.

Ameliyat hiç aklımdan çıkmıyordu. Ya ameliyat sırasında bir şeyler ters giderse? Ya doktor bir hata yapıp hasarı onaracağı yerde Anna'nın beynini daha da fazla zedelerse? Ya Anna bir enfeksiyon daha kapar ve onun üstesinden gelemirse? Ya annem haklıysa ve beyin hasarının bir tedavisi yoksa?

Bu tarz soruları olabildiğince aklımdan çıkarıp okuma, paten ve ders çalışmaya odaklanmaya çalıştım. Yine de geceleri başımı yastığa koyar koymaz bu düşünceler aklımda belirliyordu.

Bir şey hakkında endişelendiğim zaman beni rahatlatma konusunda Anna'nın ne kadar iyi olduğunu hatırladım. Geçen sene şiir ünitesini işlediğimiz zaman herkes bir şiir ezberleyip tüm dördüncü sınıfların önünde okumak zorundaydı. Veliler bile davet edilmiş ve sonrasında birinci, ikinci ve üçüncü olanlara ödül verildiği bir tören düzenlenmişti.

Anna çok eskiden yazılmış uzunca bir şiir seçip bir günde ezberledi. Ben kısa ve komik bir tane seçtim ama o kalabalığın önüne çıktığım anda şiirin yarısını unutacağımı biliyordum.

Anna, "Yapabilirsin!" diye provalar esnasında defalarca beni yüreklendirmeye çalıştı. "Okula doğru gittiğimizi hayal et ve sadece ben, sen ve Andy'nin olduğunu düşün."

Başımı hayır anlamında salladım. "Onca insanın önünde dururken nasıl okula gidiyormuşuz gibi hayal edebilirim ki? Kesinlikle unutacağım."

Anna kaldırımın ortasında durdu. "Şimdi gözlerini kapa ve şiiri oku."

Öyle de yaptım. Anna deli gibi alkışladı.

"Bu nasıl işe yarayacak ki?" diye sordu Andy. "Sahnedeyken Pansy'nin gözlerini kapamasını mı istiyorsun?"

"Neden olmasın ki? Sahnede gözlerini açık tutacaksın diye bir kural yok öyle değil mi?"

"Bilemiyorum..." dedim tekrar yürümeye başladığımızda. "Gözlerimi kapatırsam bayağı garip görünecek."

"Kimin umurunda?" dedi Anna. "Sahne korkunu atlamanı yardımcı olacaksa? Belki yarışmayı kazanıp birinci bile olursun?"

Güldüm.

"Ama doğru," Anna elimi hafifçe sıktı. "Az önce şiiri çok güzel ezberden okudun."

Anna'nın fikri işe yaradı. Sahneye çıkıp gözlerimi kapadım ve okul yolunda sadece üçümüzün olduğunu hayal

ettim. Dereceye giremedim ama bunun bir önemi yoktu. Önemli olan bu olayı atlatmış olmamdı.

Anna yarışmada üçüncü oldu. Ama her şey olup bittiğinde kendi ödülünden ziyade benim için daha fazla heyecanlanmış görünüyordu. “Yaptın işte!” dedi kollarını omzuma atarak. “Yapacağını biliyordum.”

Ne kadar endişeli ya da gergin olsam da Anna hep bana inanırdı. Hâlâ da inandığını biliyordum. Anna olmasa asla ayağıma buz patenleri giyip Kız İzcilere katılıp *Bağımsız Okuyucu* yarışmasında geçici de olsa birinci olamazdım. Ama şimdi onun yanında olma sırası bendeydi. Ameliyatı başarıyla atlatıp her zamankinden daha güçlü bir şekilde döneceğine inanmam gerekiyordu. Tekrar Anna olacağına ve başardıklarım için benimle gurur duyacağına da. Böylece bütün o negatif düşünce ve soruları kafamdan atıp tek bir şeye konsantre olmam gerekiyordu: İki haftadan kısa bir süre içinde en yakın arkadaşım bana geri dönecekti.

Büyükannem ve dedem bizi ziyarete geldi. Babam meşhur cevizli ve çikolatalı turtasından, annem de yemeklerin yanında yenmesi için yer elması püresi hazırladı. Annem ve babam, büyükannem ve dedeme beşinci sınıfın başından beri gösterdiğim emek ve başarılarından dolayı benimle ne kadar gururlandıklarını söylediklerinde içimden mutluluktan parladığımı hissettim.

“Tebrikler!” Büyükannem bana içten gülümsedi. “Okuma yarışmasında birincilik! Yapabileceğini biliyorduk!”

Bu kadar fazla çalışmamın tek sebebi Anna'ydı. Bundan dolayı tüm övgüleri üzerime sıcak battaniye gibi örtmek istemem beni biraz suçlu hissettirdi. Ama aşırı suçlu da hissetmiyordum. Ben de kendimle gurur duyuyordum... Yazın okuduğum kitap için aldığım o ilk üç puan dışında. Bir de arada kafamda duyduğum ve bana, *Bu kadar fazla puan kazanmanın tek sebebi bir sürü çocuk kitabı okuman. Gerçekten birinci olmayı hak ediyor musun?* diyen dırdırcı bir ses vardı.

"Aferin sana Pansy," dedi dedem bana göz kırparak. "Ama eğlenceye de vakit ayırmayı ihmal etme."

"Sen yok musun!" dedi büyükannem dedemin omzuna hafifçe dokunarak. "Tabii ki de eğleniyor. Kız İzciler için kurabiye pişirmeyi, buz pistinde kaymayı ve okumayı seviyorsun öyle değil mi Pansy?"

Başım la onayladım.

"Bana gayet mutlu görünüyor," dedi büyükannem.

"Mutluyum," dedim. "Bunları yapabileceğimi hiç düşünmemiştim. Ama yapabiliyormuşum işte."

Herkes güldü ve Kız İzciler, okul ve patenle ilgili bir sürü soru sordular.

Fakat akşam yemeğinden sonra dedemin söylediklerini düşündüm. Okumak, eskiden istediğim kitapları seçerken eğlenceliydi. Artık sadece bana en fazla puan kazandıracak kitapları seçiyordum. Eskiden çabucak bitirip bir sonraki kitaba geçme derdim olmadan tembelce okuyabiliyordum. Madison'la Kız İzciler de eğlenceli olabilirdi ama ben sadece bir sonraki rozeti kazanmayı ve bahardaki kampı endişeyle düşünüyordum. Buz pateniye bildiğin zor ve meşakkatli bir iş. Her adımda düşmemek için dizlerini kırmayı, kollarını

yana açmayı ve ayak bileklerini güçlü tutmayı hatırlamanın nesi eğlenceliydi? Ayrıca buz pisti dondurucu soğukluktaaydı. Kim el ve ayak parmaklarının donmasından hoşlanırdı ki?

Eskiden sadece takılıp eğlenmekten hoşlanırdım. Ama bu sene listemdeki hedeflerime eklediğim bir şey değildi bu. Anna eğlenmeye bayılırdı. Neden bunu unutmuştum ki?

Bir anlığına annemlere, Annalara gideceğimi söyleyecektim. Ailelerimiz aşağı yukarı aynı zamanda yemek yerdı. Biz de sonrasında buluşup ne kadar çok yediğimiz hakkında konuşurduk. Sonrasında salıncaklara ya da ağaç evinde oyun oynamaya giderdik. Bazen de ailelerimizle bir araya gelir, hep birlikte oyunlar oynardık.

Bu özel buluşmalarımızı atladığımız tek seferdi. En azından benim hatırladığım kadarıyla. Liddel ailesinden kimse telefon edip bizi davet etmedi. Ben telefonu elime alıp kendimi davet ettirmek istesem de yapamadım. Andy Zeraclap projesini Daniel ve diğer çocuklara anlattığından beri aramızda daha önce hissetmediğim ve nasıl düzelteceğimi bilmediğim bir soğukluk vardı.

Dört Gün

“Çok heyecanlıyım!” dedi Bayan Quetzel tatil dönüşünde. “İyi Öğrenciler Partisi’ne sadece birkaç hafta kaldı ve elimdeki tabloya göre,” dedi tahtaya dönerek, “ d l  kazanmamıza sadece birkaç puan kaldı! Şimdi, Buz Şatosu’ndaki görevlilerle konuştum. Kaymak isteyenler için buz pistinin bir kısmını bize ayırmayı kabul ettiler. Sonrasında atıştırmamız için parti odası da bize hazırlanacak.”

Tüm sınıf tezahürat edip alkışladı. Ben gülümsedim. Her Şey tam da planladığım gibi gidiyordu. En sonunda buz pateni öğreniyordum ve sınıf partisi sırasında kimse benimle dalga ge emeyecekti. Zach Turansky bile.

“Yarışabilir miyiz?” diye sordu Zach, Bayan Quetzel puan kazanmakla ilgili motivasyon konuşmasını bitirdiğinde.

“Yarışmak?” Bayan Quetzel yüzünü buruşturdu. “Belki, herkes çok dikkatli ol...”

Tüm sınıf alkışlamaya başladı. Bense dudağımı ısırdım. Tüm paten ve buz pateni derslerinden sonra belki ben de katılırdım. Anna yarışmaya katılıp kazanırsam çok şaşırmaz mıydı?

“Bugün gidip masanın diğer ucunda oturalım,” dedim Madison’a kafeteryaya girdiğimizde.

Andy araştırma projelerine başladığımızdan beri Daniel ile oturuyordu. Yine de yanlarında boş yerler olduğunu görürsem oraya oturmamız için ısrar ederdim. Fakat bazı zamanlar Andy beni fark etmiyor gibi görünüyordu. Son zamanlarda Andy ve Daniel sürekli birlikte sohbet edip *Zeraclop* şehri için yeni tasarımlar çiziyorlardı. Üstelik artık beni davet bile etmiyorlardı. Şu anda başlarını defterin üzerine eğmiş konuşuyorlardı. Tıpkı bir zamanlar ben, Anna ve Andy’nin birlikte yaptığımız gibi.

İçimde bir şeylerin kaynadığını hissettim ve bu hiç hoşuma gitmedi.

Tepsimi Andy’nin yanına koyduğumda yüzüme bakıp beni gördüğüne şaşırmış gibi gözlerini kırıştırdı.

“Bayan Quetzel’in partide kaymasını izlemek için sabırsızlanıyorum,” dedi Emma oturduğumuzda. “Muhtemelen bizim için özel bir gösteri yapacaktır. Umarım üzerinde pullar falan olan pembe bir elbise giyer.”

“Paten kayma zamanı geldiğinde ilk ders alan ben olmak istiyorum!” dedi Madison. “Sadece bir kere kaydım ve o zaman da on kere falan düşmüşümdür.”

Ona baktım. Hayalimde canlandıramadım, güzel ve zarif Madison tıpkı benim gibi buz üzerinde kayıp düşmüş müydü?

“Ben de sadece bir kez kaydım ve otuz kez kadar düştüm!” dedi Emma kıkırdarak.

Hannah nasıl bir patenci olduğu konusunda bizi aydınlatmadı. Fakat övünmeyip sessiz kalmasından bu konuda

uzman olmadığını anladım. Belki de grupta en iyi kayan ben olacaktım! Anna dışında tabii ki.

Anna'nın orada benimle birlikte kayamayacağı düşüncesi midemi alt üst etti.

"Gateway Parkı'nda Pansy ile paten kaydık," dedi Andy bana bakarak. "Onu görmeliydiniz."

Andy'ye baktım. O da bana uzunca baktı, sonra Madison'a dönüp, "Pansy size parkın bir ucundan diğerine üç köpek tarafından sürüklendiği zamanı anlattı mı?" dedi.

Kahkahalar yükseldi. Yüzümün yanaklarımdan başlayarak kulaklarımin ucuna kadar yandığını hissettim. Bana bu konuda kimseye bir şey söylemeyeceğine dair söz vermişti!

"Doğru söylüyorum," dedi Andy. "Pansy paten kaymayı öğrenmeye çalışıyordu ve o sırada köpeklerin kayışlarına dolandı. Ördeklerin yüzdüğü gölete düşmesine" –işaret ve başparmağını yaklaştırmasını korkuyla izledim– "şu kadar kalmıştı."

"Neredeyse düşmüyordum," dedim ama kimse beni dinlemiyordu. Emma ve Madison gülüşüyorlardı. Hannah tezahürat etti ve Daniel bile ufak bir ıslık çaldı.

Gözlerimi kısıp Andy'ye baktım.

"Neden kayışları bırakmadın ki?" diye sordu Daniel gülüşmeler azaldığında.

"Tabii ki kayışları bıraktım."

"Kesinlikle bıraktı," dedi Andy. "Düşüşü de şahaneydi."

Ona pis bir bakış fırlattım.

"Korkmadın mı?" diye sordu Madison. "Ben ölümüne korkardım."

“Köpekler muhtemelen çok hızlı koşmuşlardır,” diye ekledi Emma.

“Uçuyorlardı,” dedim. Bu aşamada inkâr etmenin anlamı yoktu ben de elimden geldiğince keyfini çıkarmaya çalıştım. “Saatte 160 km hızla gidiyorlardı!”

“Aslında,” dedi Daniel “Çıtalar tarafından sürüklenmediğin sürece saatte 160 km olmasının imkânı yok.”

Andy, Daniel’in esprisine gereğinden fazla yüksek bir sesle güldü.

Andy’nin nesi vardı? Neden bana bu kadar kötü davranıyordu? Önce aramızda özel olması gerekirken *Zeraclop* Şehri projesini başkalarıyla paylaştı. Şimdi de anlatmayacağına söz verdiği halde parktaki olayı anlatıp insanların benimle dalga geçmesini izliyordu!

“Sen de o kadar harika bir patenci sayılmazsın,” dedim pat diye. “Koordinasyonu düzgün olan kişi Anna’ydı. Etrafında daireler bile çizebiliyordu o.”

Andy’nin gözlerinin üzerinden bir gölge geçti ve yemeğine baktı. Bir dakika önce herkes benimle dalga geçerken neşesi yerindeydi, ama Anna’nın ismi geçtiği anda her şey değişti.

“Anna sadece paten konusunda iyi değildi,” diye devam ettim. Kimse artık bana gülmediği için memnundum. “Buz pateni dersleri de aldı ve Andy bunlara yazılmadı bile. Liddel ailesinde atletik yeteneklerin kimde toplandığı belli.” dedim gülerek.

Kimse benimle gülmedi. Tam tersine sözlerim masada sessizlik yarattı. Herkes bana söylediğim şeyden dolayı şaşır-

muş gibi baktı. Neden bu kadar şaşırdıklarını anlamamıştım. Andy benimle ilgili gerçeği anlatmıştı, ben de şimdi onun hakkındakileri anlatmıştım.

Andy portakalının kabuğunu uzunca soydu. Tekrar konuştuğunda sesi o kadar alçaktı ki duymak için ona doğru eğilmem gerekti. “Neden hep bunu yapıyorsun? Neden hep Anna’nın sözünü açıyorsun?”

Arkama yaslanıp kollarımı önümde kavuşturdum. “Anna hakkında konuşmayı seviyorum çünkü.”

“Ama bu konuşmanın onunla bir alakası yok.”

Andy’nin bana Anna hakkında ne zaman konuşup ne zaman konuşamayacağımı söylemeye hakkı yoktu. “Gayet de alakası var,” dedim ellerimi kolyeme götürerek. “Ayrıca onun hakkında istediğim zaman konuşabilirim. O benim en iyi arkadaşım hatırlarsan.”

Andy’nin gözleri benimkilere kilitlendi. “Ama o benim ikiz kardeşim,” dedi. Sonra yemediği portakalı alıp beslenmesine attı, kapağını sıkıca kapattı. Kalktı ve sandalyesini öyle bir itti ki masaya çarptı. Gitmek için izin bile istemeden kafeteryadan hızla çıktı.

“Oooh, Andy’nin başı belaya girecek,” dedi Hannah. “Umarım Bayan Quetzel yemekhanede uygunsuz davranıştan dolayı İyi Öğrenciler Partisi puanlarımızdan eksiltmez.”

“Hayatta, İyi Öğrenciler Partisi’nin puanlarından daha önemli şeyler var,” diye tersledim onu. Andy’nin peşinden koşup neden sinirlendiğini sormak istiyordum. Anna’nın ondan daha atletik olduğunu söylediğim için mi? Andy bunun böyle olduğunu biliyordu ve daha önce hiç aldırmamıştı.

Anna hakkında konuşmayı sevdiğim gerçeğinden dolayı da bana kızmış olamazdı... Başka bir şey miydi o zaman? Masada söylemediğim bir şey? Anna'nın ameliyatıyla bir alakası var mıydı? Bu cumaydı. Yani sadece birkaç gün kalmıştı. Ona ameliyatı bildiğimi söylediğimden beri bu konuda konuşmamıştık. Gerçi son zamanlarda okul dışında birlikte zaman geçirmiyorduk.

Büyük gün yaklaştıkça bu konuda hiç konuşmak istemediğimi fark ettim. "Anna'nın beyin ameliyatı" sözleri bile midemde garip kramplar oluşmasına neden oluyordu.

Andy'nin ne hakkında sinirlendiğinin çok da bir önemi yoktu. Sözümüzü bozup beni herkesin önünde rezil ettikten sonra peşinden gidemezdim. Ayrıca kafeteryayı izinsiz terk edersem sınıf arkadaşlarım tarafından İyi Öğrenciler Partisi için puan kaybettirmekle suçlanabilirdim.

Benim yerime masadan kalkan Daniel Walker olmuştu.

"İnanamıyorum buna!" dedi Hannah. "İkisinin de başı çok fena belaya girecek."

Daniel kafeteryanın kapısını açıp dışarı çıkarken hiçbir şey söylemedim.

"İkinizin arasında neler oluyor böyle?" diye sordu Madison bana.

"Bilmiyorum," diye mırıldandım kafeteryanın kapısına bakarken. Hâlâ Andy'ye kızgın olsam da onun arkasından gidecek cesareti gösteren ben olmalıydım. Onun yerine çivilenmiş gibi kıpırdamadan yerimde oturmaya devam ettim.

"Andy kafeteryadan çıkmışsa bayağı bir kızgın olmalı," dedi Madison.

“Evet,” dedi Emma. “İkinizin daha önce kavga ettiğini hiç görmemiştim.”

Omuz silktim. Sonra masanın üstünde kollarımı kavuşturup kafamı koydum ve gözlerimi sıkı sıkı kapattım. Kızlar bana sorular sormaya devam etse de öğle molası bitene kadar bir kelime daha etmedim.

Dört Gün

Andy eve erken gönderildiğinde bunun Anna'nın ameliyatıyla bir ilgisi olup olmadığını merak ettim. Öğleden sonra eve yalnız yürüdüm. Aramızı nasıl düzelteceğimi düşünüp yola dikkat etmeden yürüyordum ki birdenbire yumuşak bir şeyin üstüne bastım. Durup yere baktım.

Harika. Gerçekten harika. Bu zaten berbat bir günü bitirmek için ihtiya ım olan tek şeydi. Taze köpek kakasının üstüne basmı tım. Ayağımın altını çimlerde temizlemeye çalıştım ama kaka pembe ayakkabılarımdan yanlarını lekelemi ti bile.

Şimdi ne olacaktı? Annemin benim garip moda zevkim konusunda   phelenmemesi için yanımda ayakkabılarımdan bir tanesinin uyumlu   ini bulundururdum. Ama kirli ayakkabıyı ne yapacaktım? Sırt çantama koyamazdım. Ayakkabıyı tekrar çimde temizlemeye çalıştım ama kaka yanlardan ayakkabının içine kadar sızmı tı.

Evimden bir sokak ötede her zaman yaptığım gibi mavi ayakkabımı giymeye karar verdim. Ama bu sefer kakalı pembe ayakkabıyı eve kadar elimde ta ımam gerekiyordu. Neyse ki mutfak masasının üzerinde bir not buldum. Annem acil bir görüşmesi olduğunu ve yirmi dakikaya kadar geleceğini

yazmıştı. Ben de mutfaktaki kâğıt havlulardan birkaç tane-sini ıslatıp ayakkabıyı olabildiğince temizledim ve çamaşır makinesine attım. Çamaşır sepetindeki kirli çamaşırlara bir göz attım. Annem her zaman ev işlerinde ona yardım edersem ne kadar mutlu olacağını söylerdi. Ama bir anlığına tereddüt ettim. Normal çamaşırları kakalı bir ayakkabıyla yıkamanın iyi bir fikir olup olmadığını düşündüm.

Sonra deterjanın üzerinde yazanları okudum: *Zor Lekeleri Çıkarmada Garanti!* Televizyon reklamlarında deterjanın ne kadar iyi olduğunu kanıtlamak için üzerinde iğrenç lekeler olan kıyafetleri makineye atarlardı. Şimdi bunu test etmenin zamanı gelmişti. Makineye kıyafetleri atıp deterjanı döktüm, kapağını kapatıp açma düğmesine bastım.

Odama çıktım. Andy ile aramızda olanları düşünmek istemediğimden kendimi okumaya verdim. *Bağımsız Okuyucu* için seçtiğim kitapların kapaklarına bakıp yüzümü ekşittim. *Yavaş Bir Mevsim* ve *Öndeki Uzun Yol* arasında bir seçim yapmaya çalışıyordum ki alt kattan gelen bir gürültü duydum.

Yerimden sıçrayıp koşarak çamaşır odasına gittim. Her adımda ses daha da gürültülü hale geliyordu. Odaya girmeden önce derin bir nefes aldım. Çamaşır makinesi canlanmış gibi ileri geri sallanıyordu ve tepesinden mor renkte sıvı fışkırıyordu. Her tarafı köpük olmuştu. Arkamdan kapıyı çarpıp üst kata koşarak çıkmak istedim. Ama makine beni takip edecek ya da patlayacak gibi görünüyordu. Belki ikisi de.

Kapıyı kilitleyip annem eve dönene kadar kendi haline bırakırsam neler olacağını kestirmenin bir yolu yoktu.

Bildiğim tek bir şey vardı, o da annemin bu durumdan hoşnut olmayacağıydı.

Yapabileceğim tek bir şey vardı. Gözlerimi kapatıp üçe kadar saydım. Sonra da makinenin kapağını açtım.

Sabunlu köpükler fışkırıp beni ıslattı. Birisinin salladığı gazozu açıp seni ıslatması gibi bir şeydi. Üstümdeki köpükleri temizledim ve makine sessizleşmeye başladı. Ancak o zaman elimi köpüklü makinenin içine sokabildim.

Birden bire babamın sesi kafamda yankılandı: “Başka bir şey işe yaramadığında talimatları oku.”

Bu gözlerimi devirmeme neden olan sözlerinden biriydi. Babam kendi başına çözebileceği halde yeni aldığı makine ya da aletlerin kullanma talimatlarının her kelimesini okurdu. Ama şimdi... Köpük banyosuna dönüşen makinenin içine bir göz attım. İçine ne kadar deterjan koymuştum ki?

Sadece makineyi bozmamış olmayı umdum. Eğer bozmuşsam başım derde girerdi. Ayakkabılarımı ararken bu konuyu düşünmemeye çalıştım.

Soluğum kesildi. Ayakkabılarım artık mavi ve pembe değillerdi. Pembe ve mavinin yanında üzerlerinde mor lekeler vardı. Bir şey yapmam gerekiyordu, hem de hemen. Üst kata koşup onları lavaboya attım. Önce soğuk suyu denedim. Hâlâ lekeliydiler. Sonra sıcak suyu denedim. Hâlâ lekeliydiler. Sonra içine bulaşık deterjanı koyduğum ılık bir suda beklettim onları. On dakika sonra çıkardım. Hâlâ lekeliydiler.

Şok içinde ayakkabılarıma baktım. Morluk kaybolmuyordu. Farklı ayakkabılar giymek havalıydı. Üzerinde boya dökülmüş gibi görünen farklı ayakkabılar giymekse hiç havalı değildi.

Odamda diğer çift ayakkabılarımı ararken telefon çaldı. Arayan annemdi.

“Üzgünüm. Pansy, ama toplantı biraz uzayacak gibi görünüyor. Her şey yolunda mı?”

“Evet.” Yalan söyledim.

“Okul nasıldı?”

“Harika.” Yine yalan söyledim.

“Tamam tatlım. On beş dakikaya görüşürüz.”

Telefonu kapatır kapatmaz bir sürü havluyla çamaşır odasına koştum. Köpükler her taraftaydı. Bu dağınıklığı temizlemek dışında yapabileceğim bir şey yoktu. Bir süre sonra içi hâlâ su ve sabunla dolu olan makineye baktım. Biraz daha yakından baktım ve içinden artık mor lekelerle dolu olan annemin yeni beyaz tişörtünü çıkardım.

Annem beni öldürecekti.

Yıkama tecrübemin tek olumlu yanı şans getiren ayakkabılarımın artık kakadan arınmış olmalarıydı. Fakat tamamen mahvolmuşlardı ve odamı ararken öteki pembe eşi bulamadım. Paten, okuma ve araştırma projemle o kadar meşguldüm ki odam tamamen dağılmıştı. Ayakkabımın teki de o dağınıklığın arasında kaybolmuştu.

Köpükleri kovaya doldurup yarattığım bu pisliği nasıl düzelteceğimi düşünürken gün içinde yaşananlar beynimde belirdi. Andy’nin kızgınlıkla söylediği sözleri duyup yüzündeki incinmiş ifadeyi tekrar gördüm. Kafamda bir film gibi sandalyesini itip koşarak kafeteryadan çıkmasını izledim.

Birdenbire çamaşır makinesinin mahvolması, annemin mor çizgili üstü ve benim mor lekeli ayakkabılarım gözüme o kadar da önemli görünmemeye başladı.

Üç Gün

Annem eve geldiğinde bana uzun bir nutuk çekti. Tam da beklediğim gibi. İyi haber şuydu ki çamaşır makinesini bozmamıştım. Annem dikkatlice inceledikten sonra, “Fazla deterjan koymuş, renkli ve beyazları bir arada atmış soğuk yerine sıcak su kullanmışsın. Üstüne bir de çamaşır suyu eklerken aklın neredeydi acaba?” dedi.

Omuz silktim. “Her şeyi daha da temiz yapacağını düşündüm.”

Annem başını iki yana salladı. Sonra da sudan kurtulmak için makineyi tekrar çalıştırdı. “Ne düşündüğümü biliyor musun, Pansy? Bence ev içinde daha fazla sorumluluk alma vaktin geldi.”

“Sorumluluk?” Bu kulağıma hiç de hoş gelmemişti.

“Nerdeyse on bir yaşına geldin. Sana uzun zaman önce çamaşır makinesini kullanmasını öğretmeliydim.”

“Hayır. Sıkıntı yok ben...”

“Bundan sonra kendi çamaşırlarını haftada bir kere kendin yıkayacaksın,” diye ilan etti annem. Bu pek sorumluluk değildi. Kulağa kesinlikle daha çok ceza gibi geliyordu.

Annem nasıl çamaşır yıkanacağını bayağı ayrıntılı açıkladıktan sonra odama döndüm. Eve getirdiğim iki sıkıcı

kitabı da okumaya çalıştım ama vazgeçtim. Ben de odamı temizlemeye karar verdim. Her tarafı aradım ama hâlâ pembe ayakkabımın eşini bulamadım.

Ertesi sabah üzerinde mor lekeler olan ayakkabılarımı çantama atarken telefon çaldı. Annem bana, arayanın Bayan Liddel olduğunu ve haftanın geri kalanında Andy'yi okula arabayla götüreceğini haber verdiğini söyledi.

“Neden?” diye sordum annem telefonu kapatınca. Andy benimle artık okula yürümek istemediği için mi annesinden aramasını istemişti? “Okuldan sonra da mı onu arabayla alacakmış?”

“Bilmiyorum. Liddel ailesinde işler bu ara biraz karışık. Anna'nın ameliyatına birkaç gün kaldı biliyorsun.”

“Anna'nın ameliyatının cuma günü olduğunu *biliyorum*,” dedim. “Sadece bunun okula yürümekle ne alakası olduğunu anlamadım.”

“Ben de emin değilim,” dedi annem. “Ama sanırım son dakika bir şeyler çıkabilir ve bu durumda Andy'yi arabayla götürmek daha mantıklı olabilir.”

“Hâlâ mantıklı gelmiyor bana,” diye geveledim.

Annem bana sarıldı. “Hayatta mantıklı olmayan çok şey var Pansy,” dedi.

Okula tek başına yürürken annemin sözlerini düşünmemeye çalıştım. Çantamdaki ayakkabıları düşünmek çok daha kolaydı, ben de öyle yaptım. Elimde sadece mavi ve mor lekeli pembe bir ayakkabım olduğu için o sabah yürüyüş botlarımı giydim. Neyse ki ayakkabılarımı giyerken bir

müşteri aradı ve annem ne giydiğimi fark etmeden evden çıkabildim.

Bu durumu kurtarmanın tek yolu okulun ilk günü yaptığım gibi bunun bilinçli bir seçim olduğunu söylemekti. Sınıfa başım dik ve gülümseyerek girdim. Diğer çocuklar da bana gülümsedi. Bayan Quetzal, “Günaydın Pansy.” dedi.

“Günaydın,” deyip çantamı astım.

Sonra herkesin ilan panosunun önünde toplandığını fark ettim. *Bağımsız Okuyucu* listesine bakmaya giderken nefesimi tuttum. Göz bile atamadan arkamdan kaba bir ses, “Uzun süre bir numara olarak kalamayacağını biliyordum.” dedi. Zach bana geçerken omuz attı. “Ne oldu sana? Biri ayakkabılarının üstüne üzüm suyu mu kustu?”

Bu espri Zach’ın arkadaşlarından birkaçını güldürdü. Bir şey demek için ağzımı açtım ama diyemedim. Gerçekten ona ne diyebilirdim ki? Köpek kakasına basıp ayakkabılarımı kendim yıkamaya çalıştığımı mı?

Zach’e vereceğim güzel bir cevap düşünürken eğilip bana, “Çok garipsin, Pansy. Tıpkı o tuhaf Anna gibi.”

Dişlerimi sıktım. “Anna tuhaf *değil*,” dedim. Yumruklarımı sıkarken ona pis pis baktım.

Zach sadece alaycı bir şekilde gülüp, “Evet, tabii,” dedi sonra da dönüp sırasına yürüdü.

Gözlerimle ona bıçaklar sapladım. Beni o kadar sinirlendirmişti ki! Benimle dalga geçmesi artık umurumda değildi. Ama Anna hakkında o şekilde konuşmaya hakkı yoktu!

“Selam Pansy,” Hannah bana seslendi. “Gel de bir bak.”

Yumruklarımı gevşetip listeye doğru yürüdüm.

“Daniel bugün BÜYÜK bir test olmuş,” dedi Hannah.

Yakından bakmak için bir adım attım. İkinci sıraya düşmüştüm ve Daniel’in on puan gerisindeydim!

“En azından ikincisin,” dedi Hannah.

Kinaye yapıp yapmadığını anlamak için yüzüne baktım. Ama gülümsedi. “Bu benden çok daha iyi,” dedi.

“Teşekkürler,” dedim. Hannah’nın bana ilk defa neden bu kadar iyi davrandığına dair bir fikrim yoktu. Bunun önemi de yoktu aslında. Artık Daniel’a nasıl yetişecektim?

Sırama oturup Zach ve arkadaşlarının alaylarını ve gülüşmelerini görmezden geldim. Yerine oturmuş olan Andy’ye baktım. “Selam,” dedim. Andy hızlıca bana bakıp el salladı, sonra gülümsemeden önündeki işe odaklandı.

Gün o andan itibaren daha da kötüye gitti. Zil çalınca Bayan Quetzel hız quizi zamanı olduğunu ilan etti. Bir sürü kişi hepsini geçtiği için kalanlar sadece haftada bir kez quiz oluyordu. Quizime konsantre olmaya çalıştım. Ama yedilerin çarpım tablosu beynimde bulanıklaşmaya başladı. Andy benim tarafıma bile bakmazken beni nasıl affedecekti?

DİNG! “Zaman doldu!” dedi Bayan Quetzel her zamanki neşeli tavrıyla. Yarıyı boş olan sayfaya baktım. Hız quizlerini asla tamamlayamayacaktım. Beşinci sınıfın son günü hâlâ hız quizi olan tek bir kişi olacaktı: Ben. Muhtemelen de hâlâ yedilerde olacaktım.

Sonrasında Bayan Quetzel bize Sosyal Bilgiler testini dağıttı. Kâğıdı çevirmeden önce yanağımın içini ısırdım. Okumakla meşgul olduğum için buna doğru düzgün çalışmamıştım. Bazı soruları kafadan atmıştım. Andy’ye baktım. Kâğıdını o kadar hızlı çevirip dosyasına koydu ki notunun

fazla yüksek olmadığını anlamıştım. Kâğıdımı çevirince karşımda bana bakan bir F buldum.

Madison arkadan beni dürttü. “98 almışım! İnanamıyorum! Kötü aldığımı emindim halbuki. Sen kaç aldın Pansy?”

Başımı iki yana salladım, kâğıdı katladım ve sıranın altına koydum.

Teneffüste Hannah da dâhil olmak üzere birkaç kişinin daha birbiriyle alakasız ayakkabılar giydiğini gördüm. *Bağımsız Okuyucu* puanlarına bakmak için panonun önünde durduğumuzda ayakkabılarını fark etmemiştim. Bir kahve bir de siyah kovboy çizmesi giyyordu. Herkesin onu görmesi için ayakucunda yükselip döndü.

“Ayakkabılarına ne oldu böyle?” diye sordu Emma, Hannah dönmeyi bırakınca.

“Hiçbir şey olmadı aslında,” dedim herkesin ayakkabılarına bakmasına engel olmaya çalışarak.

Madison kıkırdadı. “Bir şeyler olmuş olmalı, Pansy. Dün ayakkabılarının üstünde mor lekeler yoktu.”

“Çamaşır makinesine attım onları,” dedim oyun alanına doğru giderken. Bir cevap alana kadar beni rahat bırakmayacaklardı. “Mor tişörtümle birlikte.”

Şimdi diğer kızlar da kıkırdamaya başlamışlardı.

“Neden diğer pembe ya da mavi teki giymedin ki?” diye sordu Hannah.

“Mor rengi seviyorum,” dedim ve herkes gülmeye başladı.

Onlara katılmadım. Hayatımdaki en kötü günlerden biriydi. Yanlarından gittim. Madison arkamdan ayakkabılarımı beğendiğini söylese de onu duymazdan gelip tepedeki ağaca

yöneldim. Yere oturup sırtımı ağaca yasladım ve tüm teneffüs boyunca orda tek başıma oturdum.

Öğleden sonra eve döndüğümde odama koşup hemen patenlerimi çıkardım. Kötü bir gün geçirmiş olmam şimdiye kadar başarmak için çabaladığım her şeyden vazgeçeceğim anlamına gelmiyordu. Zach'i buz pistindeki yarışta yenmek istiyorsam fazladan pratik yapmam şarttı.

Kaldırımda Trina'nın buz pistinde gösterdiği gibi kaymaya başladım. Bir ayak, sonra öteki. Kollar yanda açık, baş yukarıda. İnanmıyordum, düzgün bir şekilde kaymaya başlamıştım. Hızlanıp sokağı iki kere turladım, hem de bir kez bile düşmeden!

“Anne! Anne tahmin et ne oldu!” diye bağırmaya başladım evin ön kapısından girince. “Kaymayı öğrendim!”

Son sözleri söyler söylemez patenim basamağa takıldı ve yere düştüm.

Annem mutfaktan koşup beni yerde yüz üstü yatarken buldu. “Ne oldu sana?” Bana yardım etmek için elini uzattı. “Neden evin içinde patenlerini giyiyorsun?”

Yuvarlanıp ayaklarımı içeriye soktum. “Aklımdan çıktı işte. Tek ayak üstünde kaymayı öğrendim. Hızlı kaymak istiyorsan tek ayak...

“Düşmeyi eve gelinceye kadar ertelemeye mi karar verdin peki?” diye şakalaştı annem.

İçimden gülmek gelmiyordu ama. Basamağa takılan ayağımdaki pateni çıkarırken nefesimi tuttum. “Ahhh!”

“Ver bir göz atayım.” Annem yanıma eğilip pateni tamamen çıkardı. İnledim. Çorabımı çıkardı. Bağırdım. Annem yüzünü buruşturdu. “Hmm... Görünüşe göre ayağını burkmuş olabilirsin.”

“Ayağımı mı burktum? Nasıl? AHHHH!” diye bağırdım annem bileğime dokununca.

“Düşerken çevirmiş olmalısın. Dur gidip biraz buz alayım.”

“Ayak bileğim burkulmadı benim!” diye arkasından selendim. Ama çok acıdığı doğrudu. Annem beni sandalyeye oturtup buz dolu bir leğene ayağımı soktu. Yarım saat sonra ayak bileğim şişip mandalina boyutuna gelmişti. Ayak bileğimdeki kemik belli olmuyordu artık.

Ayağımı buzlu sudan çıkarıp odada tek ayak üzerinde zıplamaya başladım.

“Kırılmadığından emin olmak için seni doktora götüreceğim,” dedi annem.

“İyiyim ben!” diye itiraz ettim.

Annem beni duymamazlıktan gelip arabanın anahtarlarını ve çantasını aldı.

Bekleme odasında bir saatten fazla bekledikten sonra doktor bana bileğimin burkulduğunu ve iyileşme hızına göre birkaç gün ya da daha uzun bir süre üstüne basmamı yasakladı.

“Bu tarz şeylerde asla tam olarak ne zaman iyileşeceğini bilemezsin,” dedi doktor.

“Ne demek istiyorsunuz?” diye sordum. Hafta sonu buz pateni dersimi kaçıramazdım. Tek ayak üzerinde kaymak

ve yarışmak üzerine pratik yapacaktık. "Cumartesiye kadar iyileşirim değil mi?"

Doktor hayır anlamında başını salladı. "Cumartesiye kadar tamamen iyileşeceğini sanmıyorum. Aşağıda fizik terapi merkezinden koltuk değnekleri kiralayabilirsiniz," dedi anneme. "Buruk ayağa basmadığından emin olun."

"Koltuk değnekleri?" Kulağa ciddi gelmeye başlamıştı. "Ama sadece burkulmuş dediniz!"

"Öyle zaten," dedi doktor. "Alçıya ihtiyacın olmayacak. Ama üzerine ağırlık vermemelisin. Tamamen iyileşmesi iki haftayı belki daha uzun süreyi bile bulabilir."

"İKİ HAFTA!" Sayısız düşüş ve kanayan dizlerden sonra, o kadar çalıştıktan sonra hepsi tamamen zaman kaybı mıydı? İyi Öğrenciler Partisi'nde Anna ile paten kaymaktansa kenarda koltuk değneklerime yaslanıp insanları mı izleyecektim?

"Haydi ama tatlım," dedi annem. "Etrafta koltuk değnekleriyle sallanmak eğlenceli olacaktır."

Koltuk değnekleriyle etrafta sallanırken eğlenmeyecektim. Zach'in benimle dalga geçmesi için bir nedeni daha olacak, en önemli buz pateni dersimi kaçırarak ve belki de İyi Öğrenciler Partisi'nde kenarda oturmak zorunda kalacaktım.

Bağımsız Okuyucu yarışmasında nasıl ikinci sıraya düştüğümü düşündüm. Sosyal Bilgiler quizinden nasıl çıktığımı, çarpım tablosunda yedileri nasıl geçemediğimi ve Andy'nin benimle nasıl konuşmadığını düşündüm. Görünüşe göre Anna'yı yine hayal kırıklığına uğratiyordum. Tıpkı Sevgi Lüleleri için saç kesiminden ve Kız İzci kampından son anda tırsıp vazgeçtiğim gibi. Şişmiş ayak bileğime baktım. Görebildiğim tek şey sıra dışı olma yolunda yok olup giden hayallerimdi.

Bir Gün

Öğleden sonrasının geri kalanını odamda geçirdim. Okumak için kitap açmadım, Sosyal Bilgiler dersine  alı madım ve kesinlikle çıkıp paten kaymadım. Bunların yerine yata ıma geçip aklımdaki tüm düşünceleri silmeye çalıştım. Ta ki beynim beyaz bir tahta olana kadar.

Annemin yoga ve meditasyon DVD'lerini ilk yapmam gereken şeyin yavaşça nefes alıp vermek olduğunu bilecek kadar izlemi tim.

Yatı tırıcı ses tonuyla ekrandaki adam hep, "Nefesine odaklan," derdi.

Ben de öyle yaptım ve sürpriz: Hemen uykuya daldım. Buruk bir ayak bileği bütün enerjini tüketebilir.

Ertesi sabah uyandı ımda çok daha iyi hissettim. Annem, "Her şey sabaha daha iyi olur," dediğinde hiç inanmazdım ama bu sefer haklı çıkmıştı. Takvimime baktım. 2 Aralık'ı simli ve renkli bir kalemle i aretlemi tim. Anna'nın ameliyatına sadece bir kaç gün kalmıştı ve ben buruk bir ayak bile inin sıra dışı olma yolunda beni durdurmasına izin vermeyecektim.

Annem tabii ki beni okula kadar arabayla götürmek zorunda kaldı. Beni koltuk de nekleriyle görünce herkes etrafıma toplanıp bana ne olduğunu öğrenmek istedi. Ben

de hikâyeyi olabildiğince heyecanlı hale getirmeye çalıştım. “Sanırım patenlerimle kayarken gereğinden fazla hız yaptım,” dedim çocuklara. “Çok hızlı gidiyordum.” Sonra da Madison ve birkaç kızın daha değneklerimi denemelerine izin verdim. Zach birkaç espri yaptı ama hepsini duymazdan geldim.

O öğleden sonrası eve dönünce odama çıkıp okumayı ilerletmeyi düşündüm. Şu aralar paten zamanımı almayacaksa okumaya ağırlık vermek mantıklıydı. Aşağıya ineceğim vakit burnuma lezzetli bir koku geldi. İyice kokladım ve ne olduğunu hemen anladım, annemin özel lazanyasıydı bu.

Fırının camından lazanyanın en üstünde kaynayan peynire göz attım. “Mmmm, nefis. Ne zaman yiyoruz?”

“Üzgünüm tatlım,” dedi annem. “Lazanya Liddellar için. Gelecek bir iki hafta boyunca meşgul olacaklar ben de onun için buzluğa koyup istedikleri zaman ısıtabilecekleri bir şeyler yapmak istedim.” Annem fırından kabı çıkarıp fırını kapattı.

Koltuk değneklerimi masaya yaslayıp kendimi sandalyeye bıraktım.

“Bu akşam götürüp Anna’yı da ameliyatından önce görmüş oluruz,” dedi annem.

“Andy lazanyaya sevinecek. Onun en sevdiği yemek bu.”

“Ben de öyle düşündüm,” dedi annem lavabodaki bir kabı ovalarken. “Eminim ki Andy de seni gördüğüne memnun olacaktır.”

“Ben o kadar da emin değilim,” dedim.

“Neden bahsediyorsun?” Annem süngerini lavaboya atıp bana doğru döndü.

Omuz silktim. Ona ettiğimiz kavgayı ya da Andy’nin Zeraclop projesi üzerinde artık Daniel ile çalıştığını söyle-

mek istemedim. “Bu hafta nerdeyse benimle konuşmadı. Hepsi bu.”

“Zavallı Andy,” dedi annem başını sallayarak. “Eminim ki cuma günkü ameliyat konusunda çok endişelidir. Problemleriyle kendi tarzında başa çıkması gerekiyor. Umarım gelecek iki hafta boyunca çok anlayışlı olabilirsin. Çünkü  u anda her şeyden çok buna ihtiyaç duyacaktır.”

“Deniyorum anne ama son zamanlarda bana pek de iyi davranmıyor.”

“Tatlım, eminim ki bunun seninle bir ilgisi yoktur. Belki de sana  u aralar kafasının çok meşgul olduğunu söylemeye  alı ıyordur.”

Bir dakikalığına bunu düşündüm. “Ameliyat yüzünden mi? Buna sevinece ini d   nm   t m. Anna sürekli nöbet geçirmeyecek artık. Dahası kaskını bile takmak zorunda olmayacak.”

“Pansy...” Annem ellerini havluyla kurutup yanıma oturdu. “Liddelların önünde çok zor bir karar var. Anna’nın nöbetlerine son vermek istiyorlar ama bu ameliyatın çok riskli olduğunu da biliyorlar. Büyük riskle ne demek istediğimi anlayabiliyor musun?”

Başımı iki yana salladım. “İ e yaramayabilir mi diyorsun? Nöbetler daha da kötü hale mi gelebilir?”

“Bundan fazlası var.” Annem sustu ve dudaklarını bir karar almaya  alı ıyormuş gibi b zd . “Baban ve ben sana söyleyip söylememe konusunda kararsız kaldık. Fakat nerdeyse on bir ya ındasın, gerçeği bilecek kadar b y d n. Eminim ki Andy biliyordur. Bu da onun son zamanlardaki davranışlarını açık-

layabilir.” Annem elini çenemin altına koydu. Başımı ona bakmam için çevirdi. “Anna ölebilir,” dedi yavaşça.

“N- Ne?”

“Beyin ameliyatları çok risklidir. Bazı insanlar ameliyattan çıkamıyor. Bazıları da çıkıp birkaç hafta sonra enfeksiyon nedeniyle ölüyor.”

“Hayır!” Ayağa kalkıp başımı iki yana salladım. Kocaman siyah harfler beynime kazınmıştı. *Anna ölebilir.* Oda üstüme üstüme gelmeye başladı. “Anna ölmeyecek. Ameliyat onu iyileştirecek!”

“Hepimiz en iyisini umut ediyoruz. Liddellar uzmanlarla görüştü ve hepsinin de yüksek beklentileri var. Anna güçlü bir kız, bir savaşçı ve hepsi de bu ameliyatın nöbetleri biteceğini ya da en azından azaltacağını düşünüyor.”

Orada öylece durdum. Ne düşünmem gerektiğini bilmeden. Hıçkırıklarımı yuttum. Ayaklarımın üzerinde sallanınca koltuk değneklerimi kapıp üst kata doğru yollandım.

“Liddelların şu anda bize ihtiyacı var,” dedi annem arkamdan. “Andy’ye destek ol. Şu anda sana her zamankinden fazla ihtiyaç duyuyor.”

Gözyaşımı silip yürümeye devam ettim. *Anna güçlüdür!* diye anneme bağırarak istiyordum. *Ameliyatı atlatacak ve tekrar kendisi gibi olacak. Bekle de gör!*

O akşam ilerleyen saatlerde Liddelların evinin önünde hâlâ sıcak olan lazanyayla bekledik. Andy kapıyı açıp folyoyla kaplanmış yemeği beklermişçesine aldı.

“Teşekkürler Bayan Smith,” dedi, yemeği tezgâhın üstüne bıraktı ve bana bakmadı bile. “Annem Anna’nın odasında.

Anna'nın saçlarını kazımayı yeni bitirdi. Bowling topu kadar parlak görünüyor!"

Espri yapmaya mı çalışıyordu? Andy'nin sözleri odada yankılandı.

Tanıdık koridor boyunca onu takip ettim. Anna'nın kapısının önünde durakladım. İçeriye giremedim. Andy espri yapmıyormuş. Anna saçsızdı! Güzel bakır rengi saçları olmadan Anna daha da zayıf ve soluktu. Televizyondaki kanser hastaları gibi görünüyordu.

"Merhaba Anna..." Sesim fısıltıya dönüşmüştü.

"Bence saçından dolayı beş kilo kaybetti," dedi Bayan Liddel. Sanırım o da espri yapmaya çalışıyordu. Belki ikisi de olan bitenin fazla önemli olmadığına dair kendilerini kandırmaya çalışıyorlardı. Ama işe yaramıyordu.

Dudaklarımı ufacak bir gülümseme oluşturacak kadar bile kıvıramadım. Montumun cebinden ufak bir paket çıkardım. "Sana bir hediye getirdim Anna," dedim sesimin titremesini engellemeye çalışarak. Andy'ye baktım. Gözleri elimdeki kutudaydı. Bayan Liddel'a baktım. "Onun için açmamı ister misiniz?"

"Lütfen."

Ambalaj kâğıdını koparıırken herkes sessizce beni izledi. Evden çıkmadan hemen önce Anna'ya ameliyat sırasında yanında olması için bir şey vermek geldi aklıma. Kapağı açıp içinden yulaflı ve damla çikolatalı kurabiyeler sayesinde kazandığım yemek yapma rozetini çıkardım.

Anna iyileşince kendi rozetlerini kazanabilirdi. Ama şimdilik benimkini almasını istedim. Böylece değiştiğimi bilecekti.

"Yeleşin için," dedim Anna'ya.

Birinin nefesini tuttuğunu duydum. Bayan Liddel miydi? Yoksa Andy mi?

“Çok incesin, Pansy,” dedi Bayan Liddel. Anna rozeti benden aldı ve elinde sıkıca tuttu. Annem uzanıp elimi sıktı.

Anna bana bakıp gülümsedi. Gözleri ışıltılı parlıyordu. Uzun bir ses çıkardı, ben de güldüm. Diğerleri belki de Anna önümde kazıtılmış kafasıyla kafasını yaracak bir ameliyata hazırlanırken benim gülmemi garipsemişlerdir.

Elimde değildi. Anna güldüğü zaman içimde bir mutluluk oluyordu. Anna onun için ne yaptığımı biliyordu. Bundan emindim.

Hâlâ gözlerime bakarak uzun, neşeli bir ses daha çıkardı.

“Sana teşekkür ediyor,” dedi Bayan Liddel gözleri parlayarak. “Sen iyi bir arkadaşsın Pansy.”

“Teşekkürler,” dedim. “Anna bunu hak ediyor. O birinin sahip olabileceği en iyi arkadaş.”

“Yarın okula gitmek istemiyorum,” dedim annemlere Liddellardan döndüğümüzde. Andy ile aramı düzeltmenin yolunu nihayet bulmuştum. “Günü Andy’yle birlikte hastanede geçirmek istiyorum.”

Annem ve babam birbirine baktı. Sonra annem, “Andy’nin yanında birisinin olmasından hoşlanacağını biliyorum ama...” dedi.

“Anna için de orada olmalıyım.”

“Anna zaten ona ne kadar önem verdiğini biliyor,” dedi annem. “Yarın tüm gün ameliyatta olacak. Ziyaretçiye izin verdikleri anda seni hastaneye götürürüm.”

Başımı iki yana salladım. Sadık bir arkadaş bütün süreç boyunca orada olurdu. Anna'nın bana güvendiğini biliyordum.

"Yarın okula gitmiyorum."

Sessizlik. Annemler birbirini gözleriyle sorguladılar.

"Eminim ki mazeret izni sayılacaktır," dedim.

"Annen de ben de yarın çalışıyoruz." Babam gözlüklerini çıkarıp masaya koydu, sonra da gözlerini ovaladı. "Seninle hastanede kalamayız ve Anna'nın anne babasının da işi başından aşkın olacak. Fazladan bir çocuğa göz kulak olamazlar."

İnledim. "Baba bana göz kulak olmak zorunda değiller. Bebek değilim ki ben." Mükemmel olacaktı. Andy bana bakınca ikimiz de o aptal kavgayı unutup gülümseyecektik. Oyalanmamız için bir sürü şey getirecektim, çizgi romanlar ve oyunlar gibi.

Annem başını hayır anlamında sallıyordu. "Pansy, arkadaşlarına destek olmak için ne kadar gitmek istediğini biliyorum ama hastanede bir gün geçirmene izin vermeyeceğim."

Karşı çıktım. Yalvardım. Mızımızlandım. En sonunda ağlamaya başladım. Anna ameliyat masasında beyni açık bir şekilde yatarken ben tüm günü nasıl okulda geçirecektim?

Annem kollarını bana dolayıp her şeyin yoluna gireceğini söyledi. Ama birkaç saat önce böyle dememişti. Birdenbire vücudumdaki tüm enerji çekilmiş gibi bitkin hissettim. Gözlerimi silip kendimi yukarı gitmeye zorladım. Odama gidince yatağın üzerine kendimi atıp pijamalarımı bile giymeden uykuya daldım.

Sıfır Gün, 2 Aralık

2 Aralık Cuma günü hiç bitmek bilmedi. Normal bir günmüş gibi davranmaya çalıştım. Arkadaşlarıma gülümседim ve sınıftakilerin koltuk değneklerimle oynamasına izin verdim. Sıramda dümdüz oturdum ve anlatılan her şeyi dikkatlice dinlemeye çalıştım. Ama ne zaman yanımdaki boş sıraya baksam aklım başka yerlere kaymaya başlıyordu. Andy bütün gün hastanede ne yapıyordu? Onunla orada olmadığım için üzölmüş müydü?

Bay ve Bayan Liddel'in kâğıt bardaklara kahve koyup içmelerini hayal ettim. Belki evinde hiç bulundurmamalarına rağmen özel bir istisna olarak Andy'nin gazoz içmesine de izin verirlerdi. Arkadaş ve komşuların arada uğrayıp onlarla oturmasını da hayal edebiliyordum. Annem bile öğle yemeği zamanında işlerin nasıl gittiğini görmek için uğrayacağını söylemişti.

Andy'nin yanında muhtemelen bir sürü kitap vardı. *Zeraclop* defterinin yanında olduğuna eminim. Belki anne ve babası onun hastanede gezinmesine, asansörle bir aşağı bir yukarı gitmesine ve hediyelik eşya dükkânında oyalanmasına izin verirlerdi.

Okuldaki günüm bana ne kadar uzun geldiyse de Andy'nin hastanede geçirdiği günün çok daha uzun olduğunu biliyordum.

“Andy bugün nerede?” diye sordu Emma öğle yemeği sırasında. “Genellikle okula birlikte gelmiyor musunuz?”

“Genellikle,” dedim. “Ama bu hafta birlikte gelmedik.”

“Eminim ki okula koltuk değnekleriyle yürüyerek gelmek uzun zaman alır,” dedi Hannah. “Ne kadar süreyle onları kullanman gerekiyor?”

“Bileğim iyileşene kadar,” dedim. Andy’yle neden birlikte gelmediğimizin gerçek sebebini anlatmak zorunda olmadığım için mutluydum. “Doktor birkaç gün sürebileceğini söyledi... Hatta belki de birkaç hafta.”

Madison’ın gözleri açıldı. “Birkaç hafta? Oh, Pansy paten partisinden önce iyileşmek zorundasın!”

“İyileşeceğim,” dedim söylediğim şeye inanıyormuş gibi görünmeye çalışarak.

Öğleden sonra sabaha kıyasla daha da yavaş geçti. Saatin akrep ve yelkovanına bakıp durdum. Zihin gücüyle onları ilerletmeye çalıştım. En sonunda sonuncu zil çaldı ve hepimiz çıkmak için sıraya geçtik.

Annemin beni almasını beklerken değneklerime dayandım. Saat üç buçuktu. Anna’nın ameliyatı bu saate kadar bitmiş olmalıydı, tabii bir aksilik çıkmamışsa.

Dişlerimi sıkıp vücudumdaki tüm kasların gerildiğini hissettim. *Acele et anne... Böyle bir günde zamanında gelememişin?*

Annemin koyu mavi Honda’sını görünce neredeyse değnekleri atıp arabaya koşacaktım.

“Anna nasıl?” diye sordum kapıyı açar açmaz. “Ameliyat bitti mi? İyi mi? Onu ne zaman görebilirim?”

“Dur bir saniye,” dedi annem gülerek ve o zaman midemdeki düğüm açılmaya başladı. Değneklerimi arka koltuğun üstüne yerleştirip içeri geçtim. Annem bana gülümsedi. “Anna çok iyi! Kemerini tak ve sana ayrıntıları anlatayım.”

Kaslarım gevşedi ve sanki tüm gün nefesimi tutuyordum gibi nefes verdim. “Ameliyat ne zaman bitti? Doktor ne dedi? Onu görebildin mi?”

“Uzun bir ameliyattı ve ancak bir saat önce bitti. Öğle yemeği zamanında hastaneye uğra...”

“Andy nasıl? Onunla konuştun mu?”

“Andy iyi. Eminim ki yanında olmanı isterdi-”

“Gitmeme izin vermeliydin anne! Bugün bir şey öğrenebildim sanki. Tek düşünebildiğim Anna’ydı.”

“Biliyorum tatlım.” Annem bana aynadan baktı. “Ama babanla bir karar almamız gerekiyordu ve senin için en iyisinin okula gitmek olduğunu düşündük. Her neyse, iyi haber şu ki ameliyat güzel geçti. Anna birkaç saat için dinlenme odasında olacak.”

“O zaman onu bugün ziyaret edebiliriz!”

Annem başını hayır anlamında salladı. “Kesinlikle bugün olmaz. Andy bile onu görmek için içeri alınmadı. Ağır bir anestezi altında. Bir süre uyanmayacak.”

“Yarın o zaman.”

“Bir süre yoğun bakımda olacak.”

“Anna güçlüdür,” dedim. “Eminim ki herkesin beklediğinden daha önce yoğun bakımdan ve hastaneden çıkacak.”

“Pansy, bu biraz zaman alacak,” dedi annem. Anna’nın iyileşme süreci ile alakalı tıbbi ayrıntıları anlatmaya başladı.

Ama ben dinlemiyordum. Biliyordum! Anna'ya tıpkı bana inandığı gibi inanmıştım, o da ameliyatı başarıyla atlatmıştı! Önümüzdeki birkaç gün içinde Anna iyileşmeye başlayacaktı. Bundan emindim. Tıpkı Anna'nın ne kadar değiştiğini gördüğünde beni affedeceğinden emin olduğum gibi. Bu sefer kendi kolyesini kendi takacak ve bunun ne anlama geldiğini çok iyi bilecekti.

7 Aralık

Hafta sonu Anna'yı ziyaret edemedim. Annem, Anna'nın daha iyi olmasını beklememiz gerektiğini ve büyük ameliyatlar sonrasında her zaman enfeksiyon riskinin olduğunu söyledi. Anna'nın emin ellerde olduğunu ve biraz sabırlı olmanın şart olduğunu da ekledi.

Çarşamba okuldan sonra nihayet beklediğim sözleri duyabildim.

"Bayan Liddel, Anna'nın hayati değerlerinin artık stabil olduğunu söyledi," dedi annem eve vardığımızda. "Bu akşam onu ziyaret etmek ister misin?"

"Şaka mı yapıyorsun!" diye bağırdım. "Yaşasınnnnn!"

Hemen Anna'ya kart yazmaya koyuldum. Kartın önüne gümüş renkli yaldızlı bir kalemle, "Bir An Önce İyileş, Anna!" yazıp içine Anna'nın en sevdiği şeyleri kesip koydum: Yüzme havuzu, gökkuşağı, spor ayakkabıları, salıncakta sallanan bir kız, içi yavru köpek dolu bir sepet, bir tabak kurabiye...

Bir saniye dur. Neden bunu daha önce düşünmedim ki?

"Anna için mükemmel bir hediyem var," diye bağırdım anneme öteki odadan. "Çikolata ve vanilyalı bisküviler."

“Hmm.” Annem yüzünü buruşturdu. “Bayan Liddel Anna’nın pek iştahının olmadığını söyledi. Gerekli besinleri alması için hâlâ beslenme borusu kullanıyorlar.”

“Ama hastane yemeklerinden de yiyor değil mi?”

“Ona günde üç kere yemek yedirmek için çok uğraşıyorlar. Genel olarak yoğurt ve yumuşak peynir tarzı şeyler yiyor.”

“Bisküvileri yiyecektir,” dedim. Anna eskiden her öğle yemeğinden sonra onları yedi. “Oreolar onun favori bisküvisi.”

“Öyle de olsa balon götürmeye ne dersin?”

“Bisküvilerle balon da götürebiliriz.”

Annem gülümsedi. “Nasıl istersen.”

Yemekten sonra markete gidip üzerinde “Geçmiş Olsun” yazan kocaman pembe bir balon ile çikolatalı, vanilyalı bisküvilerden aldık. Hastaneye gidene kadar heyecandan yerimde duramadım.

Hastanenin lobisine girdiğimiz anda midem birdenbire düğümlendi. Asansöre girdiğimizde tekerlekli sandalyede oturan yaşlı bir kadınla karşılaştık. Gözlerimi çevirip ona ve koluna takılmış seruma bakmamaya çalıştım. Önümüzden koşarak geçen hemşireleri görmezden gelmeye çalıştım. Odaların yanından geçerken ağlama seslerini duymamak için kulaklarımı ellerimle kapattım. Kimyasalla hastalığın oluşturduğu o berbat kokuyu hissetmemek için burnumu tıkayıp ağızımdan nefes aldım.

Annemlerin yanında koltuk değneklerimi bırakıp topal-layarak 1103 numaralı odanın kapısını çaldım, Anna’nın odasının.

Bayan Liddel kapıyı açtı ve beni görünce gülümsedi.

“Merhaba, Pansy!” Kafasını çıkarıp annelere selam verdi. “Ben de tam Anna’nın akşam yemeğini yediriyordum. İçeri gelin lütfen.”

Andy yatağın yanındaki sandalyede oturuyordu. Televizyonu kapatıp bana baktı ve el salladı. Fakat bu gerçekten sevdiğiniz bir arkadaşınızı gördüğünüzde hissettiğiniz mutlulukla verdiğiniz türden bir selam değildi. Bu daha çok pek tanımadığınız yabancı birine verilen selamlardandı.

Ben de el sallayıp dikkatimi yatakta yatan Anna’ya verdim.

Hemen bir şeylerin ters gittiğini anladım. Anna o kadar sessiz ve hareketsizdi ki uyuduğunu düşünebilirdim. Fakat uyanıktı ve açık bile olmayan televizyona bakıyordu.

“Selam, Anna.” Sesimi neşeli göstermeye çalıştım ama zorlama ve cansız bir şekilde çıktı. Hiç kendi sesim gibi değildi. Gülümsemeye çalıştım ama ona sarılmak için eğildiğimde dudaklarım titremeye başladı.

Anna bana sarılmadı. Eskiden beni her gördüğünde yaptığı gibi neşeli bir ses çıkarmadı. Gülümsemedi. Gözlerime bile bakmadı.

Orada başı hafifçe öne eğilmiş, gözleri cansız bir şekilde öylece durdu. Orada olup olmamamı umursuyor gibi görünmüyordu.

Yutkundum. Balonu yatağının ucuna bağlarken sesimin titrememesi için çabaladım. “Sana balon getirdim Anna,” dedim. Sonra da favori bisküvilerini örtünün üzerine koydum. “Bisküvi de.” Kâğıdı yırtıp ona gösterdim. “Bak Anna. Çikolatalı ve vanilyalı Oreolar, senin en sevdiğin bisküviler!”

Anna başını çevirdi. Bisküvilerin paketine bakarken gözleri titredi. Sonra da elini kaldırıp paketin üzerine bıraktı. Anna'nın elinin altındaki plastiğin hışırtısını saymazsak odada çıt çıkmadı.

Ses odaya hâkim olup kulaklarımda yankılandı. Doğru gördüğümünden emin olmak için gözlerimi kırıştırdım. Anna bisküvilere vurmak yerine onları yemeliydi!

"Aman Tanrım!" dedi Bayan Liddel. "Bak, Andy! Sağ elini kullanabiliyor!"

Andy sandalyesinden fırladı. "Tekrar yapsana, Anna," dedi. "Yapabilirsin."

Anna tekrar pakete vurunca Bayan Liddel el çırpıp sevinç çığlığı attı. "Ameliyatın Anna'nın sağ tarafını etkilediğinden şüpheleniyorduk," diye açıkladı. "Geçen cumadan beri ilk defa sağ elini hareket ettirdi!"

"Oreo bisküvilerini getirmek Pansy'nin fikriydi," dedi babam. "Görünüşe göre iyi bir fikirmiş."

Adımı duydum ama konuşamadım. Arka plandaki konuşmalar uğultulara, hareketler de ağır çekim götüntülere dönüştü. İnsanlar konuşuyor, gülümsüyor ve kahkaha atıyordu ama ben ne dediklerini anlayamıyordum.

Tek görebildiğim Anna'ydı. İnatla elini kaldırıp tekrar bisküvi paketinin üzerine bırakıyordu. Kafam bir anda geçen nisan ayına gitti. Anna'yı kampa gittikten sonra ilk görüşümdü. Annem, beni beyin hasarının Anna'yı değiştirdiği konusunda uyarmıştı ama ben Anna'yı hastane yatağında görünceye kadar ona inanmamıştım.

"Merhaba Anna," demiştim onun için aldığım pelüş köpeği uzatırken. Anna'nın birkaç ay önce ölen Golden Retriever

cinsi köpeği gibi bej renk kürkü ve kocaman kahverengi gözleri vardı. Boynuna da mavi bir kurdele dolamıştım, çünkü bu Anna'nın favori rengiydi.

Anna bana bakmış ama ifadesi hiç değişmemişti. Kim olduğumu bilmiyormuş gibi bir hali vardı. Bir zamanlar enerjiyle parlayan gözlerinde boş bir bakış vardı.

"Ben Pansy," dedim titrek bir sesle. "Beni hatırlıyor musun?"

"Tabii ki seni hatırlıyor," dedi Bayan Liddel yavaşça. "En iyi arkadaşını daima hatırlayacaktır."

Anılardan sıyrılıp odayı tekrar net bir biçimde görmeye başladım.

"Bu harika bir şey!" dedi Bayan Liddel. "Anna elini hareket ettirdiyse yakında bacağını da hareket ettirebilir!"

Bacaklarım sanki birer ince çubuk makarnalarmış gibi hissettim. Ayakta durabilmek için elimle sandalyeye tutundum.

Hâlâ dikkati bisküvilerde olan Anna'ya baktım. Çok solgundu, ameliyat öncesi onu ziyaret ettiğimden daha beyazdı. Makinelere ve seruma bağlanmıştı ve kazıtılmış kafasında da bandajlar vardı.

Andy'ye baktım. O da Anna'yı süzüyordu. Bir anlığına bana baktı ama göz göze gelince hemen bakışlarını kaçırıldı. Ama görmüştüm, daha önce gözlerinde olmayan bir boşluk görmüştüm.

Hareketsiz durmak ve nefes almaya devam edebilmek için bütün gücümü kullandım. *Nefes al, nefes ver. Nefes al, nefes ver.* Birdenbire hayal etmeye başladım. Anna'nın ona hedeflerimden bahsederken ne dediğimi ve izci rozetine

bakıp bunu onun için kazandığımı anladığını hayal ettim. Anna'nın bunları onun için yaptığımı anlamadığını biliyordum artık.

Anna'nın iyileşmesiyle ilgili kurduğum tüm hayaller yerle bir olmuştu. Bunlar sadece hayaldi. Gerçekleşmeyecek hayaller.

Yanımdaki yatakta yatan kız eski Anna'nın sadece kabuğu gibiydi. Sahilde bulduğumuz içi boş kabuklara benziyordu. İçindeki canlı çoktan gitmiş ve geriye sadece kabuğu kalmıştı.

Anna'nın odasından kaçıp gitmek istedim. On bir katı koşarak inmeyi ve ön kapıdan çıkıp kaçmayı diledim. En iyi arkadaşımı, bana bakıp beni görmeyen en yakın arkadaşım Anna'yı, hastane yatağında görmeyi kesecek kadar koşmayı istedim.

7 Aralık

Hastaneden eve dönene kadar sessizdim. Annem ve babam benim yerime de konuştu. Anna'nın ne kadar iyi olduğundan, ameliyatın nöbetlere yardım edeceğinden, vücudunun güçlü olduğundan ve göz açıp kapayıncaya kadar tekrar yürüyebileceğinden bahsedip durdular.

Ben arka koltukta, göğsümde her nefes alışımında ağrıyan, bir sızıyla oturdum.

Eve vardığımızda hemen odama çıkıp kapıyı kapattım. İlk yaptığım şey dolabımı açıp mor benekli ayakkabılarımı sakladığım yerden çıkarmak oldu. Bütün gücümle onları duvara fırlattım. Sonra *Bağımsız Okuyucu* için seçtiğim kitabı alıp odanın bir köşesine fırlattım. Havada bir kez takla atıp yere açık bir şekilde düştü. Sert kapaklı (bunu seçmemin nedeni puanlarının çok olmasıydı) diğer kitabı da çalışma masamdan alıp fırlattım. Kitap şifonyere çarpıp gürültüyle yere düştü.

Kapıma vuruldu. "Pansy? İyi misin sen?"

"İyiyim anne!" dedim kapalı kapının ardından.

Kız İzci yeleğim sandalyemin arkasında duruyordu. Onu da alıp fırlattım. En sonunda masamın kenarındaki patenler

gözüme çarptı. Tüm gücümle onları da fırlattım. Biri duvara diğeri de yatağa gürültüyle çarptı.

Kapım yine vuruldu. "Pansy! Neler oluyor orada bakalım?"

"Bir şey yok anne," dedim ama sesim bozuk ve titrek çıktı.

"Aç kapıyı Pansy. Seninle konuşmam lazım."

Kapıyı açtım. Annemin kaşları endişeli bir şekilde aşağı kıvrıldı. "İyi misin?" diye sordu sessizce.

"İyiyim." Yatağıma oturup hıçkırığımı sahte bir öksürükle gizlemeye çalıştım.

Annem yanıma oturdu. "Bana iyi görünmüyorsun ama."

Ayağımla yatağa tekme attım. Burkulmuş ayağım olduğu için canım yandı. Ben de öteki ayakla bir tekme daha attım.

Annem sesini alçalttı. Saçımı okşadı. "Tatlım, Anna'yı bugün hastanede öyle görmek zordu, biliyorum."

Gökkuşağı desenli halıma baktım.

"Anna çok şey geçirdi ve ne kadar güçlü olduğunu kanıtladı," diye devam etti annem. "Biraz iyileşmek için zamana ihtiyacı var sadece."

"İyileşmek mi? Hiçbir zaman tekrar Anna olamayacak!" diye haykırdım.

Annem duraksadı. "Ah, güzelim. Bunun senin için ne kadar zor olduğunu biliyorum."

Bir şey demedim. Annem de ne diyeceğini bilmiyormuş gibi içini çekti. Ama yerinden kımıldamayınca bekleme oyununu oynayacağımızı ve yine benim kaybedeceğimi anlamıştım. Annem ben konuşana kadar bütün gece orada oturabilirdi.

“Pes ediyorum,” dedim sonunda gözlerine bakarak. “Anna için sıra dışı bir insan olmaya çalıştım ama başarısız oldum. Onun için bunun pek bir önemi de yok zaten. Ben de bırakıyorum. Bundan sonra sadece eski, sıradan Pansy olacağım.”

Annem bana sert bir bakış atıp, “Ben sana asla sıradan demezdim. Bütün olay bundan mı ibaretti? Paten kaymak? Kız İzcilere katılmak? Okuma yarışması? Anna’nın hatırı için mi sıra dışı olmaya çalışıyordun?”

Başımla onayladım. O kadar fazla çalıştım ki, hem de bir hiç için. En sonunda gerçeği olduğu gibi gördüm. Anna asla iyileşemeyecek. Onun için bir şeyler yaptığımı asla bilemeyecek. Daha önce onu hayal kırıklığına uğrattığım zamanları telafi etmek için çabaladığımı bilemeyecek.

“Kendini geliştirmeye çalışmak çok güzel bir şey,” dedi annem. “Okulda A almaya çalıştığın ve okuma yarışmasında çabaladığın için seninle gurur duyuyorum.”

“Gece gündüz okumaya devam edebilirim ama Daniel Walker yine de benden daha fazla puan kazanacaktır.”

“Daniel Walker’ı kafana takmamalısın. Sen kendi başarılarından dolayı gurur duymalısın, *senin* kazandığın puanlardan dolayı.”

“Eğer en iyisi olmayacaksam bir sürü puan kazanmanın anlamı ne?”

“Kimse en iyi olman gerektiğini söylemedi. Herhangi bir şeyde bir numara olmak çok zordur.”

Gözlerimi devirdim. Birinciliğe yaklaşmamın tek nedeni yazın bitirdiğim kitap ve sonrasında da romanların yanında okuduğum o basit kitaplardı. Bu beni hileci yapardı değil mi? Bunu anlatmaya zahmet bile etmedim.

“Buz pateni derslerin ne olacak peki? Çok iyi gidiyorsun. Ayak bileğin iyileşince kaldığın yerden devam edebilirsin.”

“Onu yapmamın tek nedeni iki hafta sonraki İyi Öğrenciler Partisi’ydi,” dedim. *Ki ona gitmeyecektim. Niye Anna’nın olmadığı aptal bir buz pateni partisine gitmek isteyeyim ki?*

“Ama büyük ilerleme kaydettin. Çok sıkı çalıştın!” Annem Kız İzci yeleğimi yerden aldı. “Umarım Kız İzçileri de bırakmayacaksın?”

“Kız İzçiler kimin umurunda?” dedim. Rozetimi Anna’ya vermiştim ama o ne olduğunu anlamamıştı bile! “Korkutucu kamp gezilerine gitmeyeceğim. Eskiden olduğumdan daha cesur değilim.”

“Ama olmaya çalışıyorsun.” Annem kalkıp yeleği sandalyemin arkasına astı. “Asıl önemli olan da bu. Çabalıyorsun ve yeni arkadaşlar ediniyorsun—”

“Yeni arkadaşlarım yok benim.”

Annem tekrar yanıma, yatağa oturdu. Bir an bir şey söyleyecek gibi oldu ama söylemedi. Konuştuğunda sesi az öncekinden daha alçaktı. “Biliyor musun Pansy, yeni arkadaşlara ihtiyacın var. En yakın arkadaştan daha fazla arkadaşla sahip olmanın bir zararı olmaz.”

Pelüş ayıcığımı alıp sarıldım. Yeni arkadaşları düşünmek için henüz hazır değildim. Tek istediğim yatakta kıvrılıp örtüyü üzerime çekmek ve çektiğim acının dinmesiydi. Anna’yı kaybetmenin verdiği hissiyat gittikçe büyüdü; o kadar ki, en sonunda beni yutacağını düşündüm.

Annem kollarını bana dolayıp sarıldı. “Anna arkadaşlarının olmasını isterdi.”

Bu sözleri duyunca içimde bir şeyler patladı. Annemin kollarından kendimi kurtardım. Pelüş ayı yere düştü. “Yeni arkadaşlar istemiyorum anne, ben Anna’yı istiyorum!”

“Ah tatlım... Annemin sesi kesildi. “Çok üzgünüm. Belki bir gün bir doktor beyin hasarını onarmanın yolunu keşfedecektir. Ama şimdiki hali umabileceğimizin en iyisi.”

“Bunu nasıl söylersin anne?” Sesim kulağımda farklı bir yerden geliyormuş gibi yankılandı. “Anna’yı gördün bugün. Gözlerime bile bakamadı. Gülümseyemedi. Yataktan kalkıp yürüyemiyor. Eskiden çıkardığı sesleri bile çıkaramıyor. Yapabildiği tek şey eliyle bisküvilere vurmak. Bunun Andy, annesi ve babasının umduğu şey olduğunu mu söylüyorsun?”

“Anna bir hafta boyunca ilk defa sağ elini oynattı. Sana söylemiştim, böyle bir ameliyattan çıkıp iyileşmek zaman alıyor...”

Derin bir nefes alıp odaya göz gezdirdim. Keşke atmak için elimde bir yelekten, paten ve kitaplardan fazlası olsaydı. İhtiyacım olan kocaman bir cam vazo ya da sürahiydi. Böylece duvara çarpınca milyonlarca parçaya bölünebilecekti. Ama odamda kırılabilir hiçbir eşya yoktu. Ben de tüm gücümle sağlam ayağımı kullanarak tekrar yatağı tekmeledim. “Yani Anna iyileşirse birkaç haftada ya da birkaç ayda ameliyattan önceki haline mi dönecek? Sence Liddellar bununla mutlu mu olmalılar?”

“Liddellar zaten mutlu...” diye başladı annem, ama bitirmesine fırsat vermedim.

Neredeyse sekiz aydır içimde yuttuğum cümleler içimden bir fıskiye gibi fırladı: “Eski Anna kahkahalar atıp komik hikâyeler anlatırdı. Spor yapıp okulda hep A alırdı. İhtiya-

cı olan herkese yardım ederdi ve herkese karşı iyiydi, ama şimdi o... Öldü. Yeni Anna –ameliyattan sağ çıkan– seninle konuşamaz ve seni anlayamaz. Okuyup yazı yazamaz ya da aptalca oyuncakları elinde çevirmek dışında hiçbir şey yapamaz. Birisinin onun için ne kadar çok çalıştığını ve onun için neler yaptığını bile bilemez! Eskiden herkesle o ilgilenirdi ama şimdi kendisine bile bakamıyor! Sen de hâlâ Liddelların mutlu olduğunu mu söylüyorsun?”

Annem başıyla onayladı ve elimi tuttu. “Ameliyat başarılıydı. Anna henüz hiç nöbet geçirmedi ve daha da önemlisi,” –elimi sıkı– “Anna yaşıyor. Sana ameliyatın risklerinden bahsetmiştim ve o hâlâ hayatta. Liddelların olup biten değişikliklere alışacak zamanları oldu ve sanırım onlar artık Anna’nın bir daha eski–”

“Olabilir, ben alışmıyorum!” Elimi annemden çektim ve En İyi Dostlar kolyemi tuttum. Sertçe çektim. Zincir boynumu acıttı ama en sonunda kopup kucağıma düştü. Alıp odanın diğer köşesine tüm gücümle attım. Şifonyerime çarpıp yere düştü.

“Pansy, çok üzgünüm,” dedi tekrar annem. Kollarını bana sardı ama bu sefer kendimi çekmedim.

Keşke tekrar annemin her şeyi düzelttiği zamanlardaki kadar küçük bir kız olabilsem. Ben omzuna kafamı koyardım, o bana sarılır ve gözyaşlarımı silerdi. Bir sarılma ve tatlı sözlerle her şeyi düzeltebilirdi; kanayan dizleri, bir arkadaşla kavgayı ya da okulda berbat bir günü.

Ama Anna’yı geri getirmek için annemin yapabileceği hiçbir şey yoktu. Kimsenin yapabileceği bir şey yoktu. Anna kimseye kötü bir şey yapmadı ama başına korkunç bir olay

geldi. Bu şekilde olmamalıydı! İyi bir insansan başına iyi şeyler gelmeliydi. Her zaman benim Anna'mın orada bir yerlerde olduğuna, sadece ona ulaşmanın bir yolunu bulmam gerektiğine inanıyordum.

Artık gerçeği biliyordum. Anna gitmişti ve onun yerindeki kız hiçbir şey anlamıyordu. Aramızda sihirli bir bağ yoktu. Mucize diye bir şey de yoktu.

Annemin sarılışını hissedince içimde bir şeyler kırıldı. Sıcak ve öfkeli gözyaşları gözümü yakıyor, zar zor nefes alabiliyordum. Gözlerimi kapatıp kendimi annemin kollarına bıraktım. Hıçkırıklarım bütün odayı sardı.

8 Aralık

“Bu sabah başlamadan önce,” dedi Bayan Quetzel zil çaldıktan sonra, “sizinle paylaşmam gereken bazı haberler var. Bazılarınız Andy’nin birkaç gündür okula gelmediğini fark etmişsinizdir. Bunun nedeni, ikiz kız kardeşi Anna’nın geçen cuma beyin ameliyatı geçirmiş olması.”

Oda birdenbire sessizleşti. Bayan Quetzel’in bitirmesini beklerken nefes alıp yavaşça bıraktım.

“Dün gece Andy’nin annesiyle görüştüm. Anna iyiymiş. Sınıfça Anna için geçmiş olsun kartı yapmanın güzel olacağını düşündüm.” Bayan Quetzel gülümsedi. “Birkaç gün sonra Andy geri döndüğünde, ona ve Anna’ya ne kadar değer verdiğimizizi görmesi hoşuna gidecektir.”

Sınıf Andy ve Anna hakkında konuşmalarla ve kalem, pastel boya gibi şeyler çıkarma sesleriyle doldu. Madison omzuma dokundu. Dönünce bana, “Neden bana ameliyattan bahsetmedin? Andy kimsenin bilmesini istemedi mi?” diye sordu.

Omuz silktim ve hızlıca önüme döndüm. Yanaklarım yanıyordu. Kendimi sıramın üstünde kalemlerimi dizerek meşgul ettim. Madison bana sorular sormaya devam ettiyse de onu duymazdan geldim. Kartı mutlu resimlerle doldurmaya zorladım kendimi. Anna sanki bunun benim tarafımdan ya-

pılmış geçmiş olsun kartı olduğunu anlayacakmış gibi yaptım. Balonlar, güler yüzlü çiçekler ve bir sürü kelebekler çizdim.

Kelebekler. İkinci sınıfta Anna'nın böcek posterinin üzerine kelebek çizmesi gerekmişti. Neredeyse her konuda iyiydi ama kesinlikle kelebek çizemiyordu.

"Senin için bir tane çizebilirim," diye önerdim.

Anna başını iki yana sallamış ve siyah keçeli kalemle çizgilerin üstünden geçmeye devam etmişti. "Teşekkürler, Pansy. Ama kendim yapabilirim. Mükemmel olması gerekmiyor zaten."

Bitirdiğinde, ikimiz de orada öylece oturup çizimini inceledik. Kesinlikle mükemmel değildi ancak *mükemmel bir şekilde berbat* denilebilirdi. Kelebeğin üzerinde tuhaf görünümlü benekleri, yamuk yumuk kanatları ve çarpık bir vücudu vardı.

"Benim çizmeme izin vermeliydin," dedim.

"O kadar da kötü değil," dedi Anna. "Boyadığımda çok daha iyi görünecek."

"Yerinde olsam baştan çizerdim."

"Ama değilsin ve bence hiç de kötü görünmüyor."

Alaycı bir şekilde gülmüştüm ama Anna mutlu bir şekilde kelebeği boyamaya koyulmuş ve beni görmezden gelmişti. İnanamamıştım. Anaokulu öğrencileri çizmiş gibi görünen bu posterini öğretmene vermeye utanmayacak mıydı?

"Keşke senin kadar iyi resim çizebilsem," dedi Anna, Bayan Cunningham onun kelebek posterini benim tırtıl posterimin yanına astığında.

"İyi resim çizmiyorum," dedim ona. "Tırtıl ve kelebekleri çizmek kolay, hepsi bu."

“Herkes için kolay değil ama,” dedi Anna gülerek. “Benim kelebeğime bir baksana!”

Önümdeki karta baktım. Kelebeğim mavi, lavanta, sarı ve pembe renklerin karışımıydı. Anna benim kelebeğime bakınca ikinci sınıfta çizdiği kelebeği ve konuşmamızı hatırlamayacaktı. Glen suratları görünce üçüncü sınıfın yaz tatilinde sahilden satın aldığımız mavi, ortası sarı glen suratlı tişörtleri hatırlamayacaktı. ieklere bakıp odasının duvarlarına yapıştırdığımız iek motifli çıkartmaları hatırlamayacaktı.

Anna kartın benden, dünya üzerindeki en yakın arkadaşı Pansy Smith’ten geldiğini ne bilecek ne de umursayacaktı.

“Eee, ne oldu?” diye sordu Madison ğle yemeği için kafeteryada oturduğumuzda. “Annem beyin hasarının tedavisi olmadığını söyledi.”

“Yok,” dedi Hannah.

“Ama Anna bir beyin ameliyatı geçirdi!” dedi Madison. “Doktorlar Anna’nın beynini düzeltti mi?”

“Evet,” dedi Emma. “Bütün sabah bunu öğrenmek için bekledim. Anna iyi olacak mı? Okula geri gelecek mi? Eminim ki Andy çok heyecanlıdır.”

“Hayır,” dedim en sonunda. Mor lekeli ayakkabılarıma baktım. “Demek istediğim Anna iyi olacak ama beyin hasarı için yapabilecekleri bir şey yok. Sadece nöbetleri durdurmaya çalışıyorlardı.”

“Ah,” dedi Madison ve masaya sessizlik çöktü. Hannah bile ağızını açmadı.

Bir süre sonra Madison elini omzuma koydu. “Çok üzgünüm, Pansy,” dedi hafifçe.

Başımı salladım, söyleyecek bir şey bulamadım. Biraz sonra kızlar başka konular hakkında konuşmaya başladı ama ben onların sohbetine katılmadım. Sessizce oturup hiçbir lokmasından tat almasam da yemeğimi yedim.

Günün sonunda annesinin tembih ettiği gibi Bayan Quetzel’in yanına Andy’nin ödevini almak için gittim. “Kartları da alabilir miyim?” diye sordum. “Nasıl olsa ödevini de götüreceğim?”

Bayan Quetzel gülümsedi. “Bu çok iyi olur Pansy,” dedi ve bana zarf içinde kartları uzattı.

Eve gidince zarfı odama götürdüm. Kartlar tıpkı Bayan Quetzel’in istediği gibi renkli ve ışıltılıydı. Zach’ten gelen bir kart olmadığını fark ettim ki bu benim için sorun değildi. Anna’nın ondan gelecek bir karta ihtiyacı yoktu.

Biraz sonra aşağı indim. Son birkaç gündür koltuk değneği kullanmıyordum. Belki de yürüyüş zamanı gelmişti. Andy’yi ziyaret zamanı ise kesinlikle gelmişti. Ona kartları ve ev ödevlerini verirdim ki bu da aramızda tekrar barış imzalanmasına neden olurdu.

“Anne! Sınıfımız bugün Anna için bazı kartlar hazırladı. Gidip bunları Andy’lere götürebilir miyim?”

Annem elinde havluyla mutfaktan çıktı. “Tatlım, Andy evde değil ki.”

Elim ön kapıda duruverdim. “Ah, tekrar hastanede olmalılar o zaman.” İç çektim. Andy ile aramızdaki uçurum zaman geçtikçe daha da büyüyordu. Çok geç olmadan ara-

mızı düzeltmek istedim. “Ev ödevlerini de kartlarla birlikte verandada bırakabilirim.”

Annem başını hayır anlamında salladı. “Andy bu hafta büyükannesinde kalacak. Birkaç dakika önce annesiyle telefonda konuştum.”

Kitapları ve zarfı sandalyeye bıraktım. “Neden? Ayrıca ne zaman okula geri gelecek?”

“Andy’nin annesi bu aralar çok meşgul olduklarını söyledi. Kendisi geceleri hastanede Anna ile kaldığı için Andy’nin büyükannesinde kalmasının daha iyi olacağını düşünmüş. Ama hafta sonu Anna’yı taburcu etmeyi düşünüyorlar. Yani Andy de evine dönüp pazartesi okuluna gidebilir.”

Yanaklarımın içini ısırdım. Anna’nın hastaneden taburcu olacak kadar güçlü olmasına sevinmek istedim. Ama onun yerine içimde hafif bir ağrı hissettim. Hiç gitmeyen bir ağrıydı bu.

“Andylere kadar yürümeyi istediysen ayağın daha iyi olmalı.”

Başımla onayladım. “Sanırım nerdeyse iyileşti.”

“Yürüyüşe gidelim öyleyse,” diye önerdi annem. “Hava çok güzel. Bize de güzel bir egzersiz olur. İzin ver sadece üstümü...”

“Hayır, gerek yok,” dedim kapıya yönelirken. “Sanırım tek başıma yürüyüşe çıkacağım.”

“Emin misin? Spor ayakkabılarımı giymek sadece bir dakikamı alır.”

“Gerek yok anne,” dedim gözlerinden ne kadar benimle gelmek istediğini anlasam da. “Tek başıma yürümeyi tercih ederim.”

9 Aralık

Bu sabah *Bağımsız Okuyucu* yarışmasının son puanları panoya asılmıştı. Bir gece öncesi kalın bir fantastik kitap bitirmiş olan Daniel'ın yirmi puan gerisindeydim artık. Anna'nın ameliyatından beri bir teste bile girmemiştim.

"Listeyi gördün mü?" diye sordu Hannah kütüphaneye gitmek için sıraya dizildiğimizde. "Üzülme, Pansy. Çok iyi gidiyorsun. Daniel'la yarışmak imkânsız, o bir dâhi."

"Kimseyle yarışmıyorum," dedim ona.

"Çünkü yapamazsın zaten," Zach Turansky sohbete daldı. "Daniel bir süre işi ağırdan aldı. Şimdi uçmasını izle. Seni çooook gerilerde bırakacak! Püüüüühhhh!"

"Önemli değil. Birinci sırada olmamak umurumda değil," dedim. Anna umursamıyordu, ben neden umursamalıyım? Zach ses efekti yapmakla meşgul olduğu için dediklerimi duymadı. Bazı çocuklar güldü. Zach'le yüzleşmek şu anda istediğim son şeydi. Gözüm Bayan Quetzel'ı aradı ama o başka bir beşinci sınıf öğretmeniyle konuşmak için kordondan çıkmıştı.

"Baksana Pansy, belki sen de bir beyin ameliyatı geçir-melisin," dedi Zach. "Beyin nakli olmalısın. Daniel Walker'ı geçecek kadar zeki olmanı sağlayacak tek çözüm bu."

Dönüp direkt gözünün içine baktım. “Beyin ameliyatı? Beyin ameliyatıyla ilgili dalga mı geçiyorsun sen?”

“Evet,” diye ukala ukala devam etti. “Bence ameliyat senin faydana olur.”

Gözlerimi küçülttüm. “Sen en yakın arkadaşının ya da ikizinin beyin hasarının olmasının ne demek olduğunu biliyor musun?”

Zach ellerini önünde kaldırıp salladı. “Dur bakalım... Ben beyin hasarı hakkında bir şey söylemedim ki. Anna hakkında bir şey söylemedim...”

“Bu sefer değil. Ama önceden söylemişliğin var.” Sesimi alçalttım. “Anna geri zekâlı değil. Hastalandı ve hastalığı da beyin hasarına neden oldu. Herkesin başına gelebilirdi. Senin başına da gelebilirdi!”

“Tamam, tamam. Anladım,” dedi Zach benden uzaklaşarak.

“Hayır, hiç anlamıyorsun!” dedim ve bu sefer kimse, Zach bile, sözümü kesmedi. “Beyin hasarının bir tedavisi yok. Sıfırdan başlamak gibi bir şey ama iyileşme ihtimalin olmadan olduğun yerde sayıyorsun. Eskiden ne kadar zeki olduğunun ve yaptığın her şeyde ne kadar iyi olduğunun bir önemi yok. Kimsenin bu konuda yapabileceği bir şey yok. Sonra da nöbetler geçirmeye başlıyorsun ve sana beyin ameliyatı yapmaları gerekiyor. Beyin ameliyatı sırasında ne olduğunu biliyor musun? Saçlarının tamamını kazıyorlar. Sonra başını yarıp saatlerce ameliyat ediyorlar. Bir sürü kan kaybediyorsun. Enfeksiyon kapabilirsin. Ailen bekleme odasında oturup senin için sadece dua ediyor.” Durup derin bir nefes aldım.

Bir grup çocuk etrafımızda toplanmıştı. Sessizce durup bizi dinliyorlardı.

“Beyin ameliyatında ölebilirsin,” diye fısıldadım. “Kim-senin başına gelmesini dilemem, senin bile Zach Turansky.”

İlk defa Zach ne söyleyeceğini bilmiyormuş gibi görünüyordu. Ağzını açtı, kapattı ve tekrar açtı. Konuştuğunda sesindeki acımasızlık azalmıştı. Çok değil, biraz azalmıştı. Bazı insanlar fark bile etmeyebilirdi ama ben etmiştim.

“Sadece şaka yapıyordum,” dedi en sonunda. “O kadar abartma, tamam mı?”

Yumruklarım titremeye başladı.

“Zach’in ne düşündüğü kimin umurunda?” diye kulağıma fısıldadı Madison. Kolunu omzuma atıp beni sıranın sonuna götürdü. “Bağımsız Okuyucu yarışmasının bir önemi yok zaten. Ben onuncu sıradayım!”

Bütün olayın *Bağımsız Okuyucu* yarışmasından çıktığını tamamen unutmuştum. Kalbim deli gibi çarpıyordu. Zach Turansky’ye kafa tutmuştum. Anna’yı savunmuş ve aylar önce söylemem gereken şeyleri söylemiştim.

Daniel benim arkamda sıraya geçti. Omzumda hafif bir vuruş hissettim. “Aferin sana,” dedi sessizce.

Derin bir nefes daha alıp omuzlarımı hareket ettirdim.

Anna okuma yarışması için bu kadar çabalamamdan gurur duyardı. Fakat en sonunda Zach’e söylediğim şeyleri duysa, benimle daha çok gurur duyardı.

Teneffüse çıkmadan önce Bayan Quetzel'in masasına uğradım.

"Size bir şey söylemem gerekiyor," dedim, "Bağımsız Okuyucu hakkında."

Bayan Quetzel kâğıtları düzenlemeyi bırakıp bana baktı.

Derin bir nefes alıp gözlerine baktım. "Bir süre boyunca listede en üst sıradaydım ya...

Bayan Quetzel başıyla onayladı. "Okuma konusunda gerçekten çok sıkı çalıştın. Seninle gurur duyuyorum Pansy. Daniel'in puanlarının seninkileri geçmiş olmasının bir önemi yok."

Başımı hayır anlamında salladım, "Hayır bahsettiğim şey bu değil. Ben bir süre boyunca onun ilerisinde olmamın nedeni..." Boğazımı temizledim, "Nedeni, biraz hile yapmış olmam." Bayan Quetzel'in gözleri açıldı. Sonra herkesin sıralandığı sınıfın ön tarafına doğru baktı. "Sınıf siz çıkıp Bay Shannon'ın sınıfının önünde bekleyebilirsiniz. Lütfen onun sınıfıyla dışarı çıkın."

Herkesin sınıftan çıkmasını bekledik. Sonra Bayan Quetzel dikkatini tekrar bana verdi. "Şimdi, ne diyordun..."

"Hile yaptığımı. Senenin başında üç puanlık bir kitap üzerinden teste girdim. Ama bu kitabı yaz tatilinde okuyup bitirmiştım, halbuki sadece sene içinde okunan kitaplardan teste girmeliydik. Sonra da hızlı bir şekilde puan toplayabilmek için bir sürü kolay kitap okudum. Daniel Walker'ı başka türlü yenemeyeceğimi biliyordum. Ve... Ve ben gerçekten bu seneki ödülü kazanmak istiyordum, hepsi bu."

Bayan Quetzel'in yüzüne bakmadığım için başımı öne eğdim. Onu da kendimi de hayal kırıklığına uğratmışım.

Bir süre sessizlik oldu. Sonra omzumda bir el hissettim.

“Sorun yok Pansy,” dedi Bayan Quetzel yavaşça. “Kazanmayı istemenin nasıl bir his olduğunu biliyorum.”

Gözyaşlarıma hâkim olarak ona baktım. “Biliyor musunuz?”

“Tabii ki. Okuldayken her konuda ümitsizce ortalamaydım. Sporda fena değildim, müzikte ve sanat dersinde de fena değildim... Diğer derslerdeyse fazlasıyla sıkı bir şekilde çalışmam gerekiyordu. Hiçbir zaman bir konuda bir numara olmadım! Bundan dolayı öğretmen olunca en ufak başarıları bile kutlamak istedim. Bundan dolayı sıralamadaki ilk üç kişi yerine herkese okuma paraları vermek istedim. Ben beşinci sınıftayken sadece takdir ve teşekkür belgesi alan öğrenciler okulun özel gezisine gitmeye hak kazandı. Bense matematikteki notlarımdan dolayı bunların ikisini de alamamıştım.”

“Alamadınız mı?” İnanamıyordum. Müthiş öğretmenimin çocukluğunda matematikle ilgili sıkıntıları varmış, tıpkı benim gibi!

“Aynen öyle ve hiçbir zaman paten gezisini kaçırmamanın nasıl bir his olduğunu unutamam. Ben de öğretmen olunca herkesin gitmeye hak kazanabileceği bir parti yapmaya karar verdim. Çarpım tablosuyla başı dertte olanların bile,” dedi bana göz kırparak. “Dinle, ilk okuma puanları sonuçlarının aramızda sır olarak kalmasına ne dersin? Kitabı okumuşsun öyle değil mi?”

“Evet,” dedim. “Yaz boyunca okuduğum en iyi kitaptı.”

“Öyleyse,” dedi Bayan Quetzel, ceketini alıp beni kapıya kadar götürürken, “neden okumaktan hoşlandığın kitapları

okumaya devam edip puanlar hakkında kafa yormaktan vazgeçmiyorsun? Bunu yapabilir misin?"

Başım la onayladım.

"Ayrıca resimli kitaplar okumak hile olarak sayılmaz. Endişelenmen gereken bir şey yok tamam mı?"

Yine başımı salladım. "Teşekkür ederim Bayan Quetzel." Arkadaşlarıma katılmak için dışarıya koştum. Omuzlarımdan ağır bir yük kalkmış gibi hissettim. Bayan Quetzel okuma ödülünü neden kazanmam gerektiğini bilmiyordu. Fakat kendime itiraf etmek istemediğim başka bir konuya değinmişti. Hayatımda ilk kez kazanmak gerçekten güzel bir histi.

"Eee, ne düşünüyorsun?" diye sordu Madison ben oyun parkına vardığımda. Parmak ucunda hafifçe dans etti, biz de boya damlatılmış spor ayakkabılarını gördük.

"Süper!" dedi Emma. "Kendin mi yaptın?"

"Evet. Dükkândan kumaş boya satın aldım ve eski ayakkabılarımı boyadım böylece annem görünce söylenmez."

"Vay canına," dedim. "Harika görünüyorlar."

"Ayakkabılarını beğendiğimi söylediğimde içten olduğumu görmeni istedim. Seninkileri kazara yapmış olsan da..."

"Aaaa!" Madison ayaklarıma baktı. "Neden aynı çift ayakkabı giydin ki?"

Kızlar eski beyaz spor ayakkabılarıma baktılar. Sıkıcı ve sıradandılar, tıpkı benim gibi.

Madison kıkırdadı.

"Sen kesinlikle herkesle aynı şeyi yapmayanlardansın," dedi Emma. "Ayakkabılarına ne oldu?"

Omuz silktim. “Fikrimi değiştirdim sanırım.”

“Seni suçlayamam,” dedi Madison. “Ben de hep aynı şeyi yapmaktan sıkılıyorum.”

Fakat Madison bana gülümsemeye devam etti. Ben de ayakkabıların sonunda bir önemi olmadığını anladım.

“Haydi bakalım,” dedi. Elimi tuttu ve oyun alanına yö-neldik. Aralık rüzgârı birkaç dakika öncesine göre daha ılık esiyordu artık.

15 Aralık

Bayan Liddel bizi İyi Öğrenciler Partisi'nden bir gece önce arayıp Andy'nin evde kalacağı haberini verdi. Bu aradığım mükemmel bahaneydi. "Andy yarınki İyi Öğrenciler Partisine gitmeyeceğine göre," dedim annemlere akşam yemeği sırasında, "ben de gitmeyeceğim."

Annem gözlerini ton balığı güvecinden bana çevirdi. "Ama sen aylardır bu partiyi bekliyordun!"

"Andy'nin evde kalmak istemesi gayet anlaşılabilir bir durum," dedi babam, "Ama sen bunun gitmene engel olmasına izin vermemelisin."

"Partiye gidemem," dedim. Andy'yi bahane ettiğim için pişman olmuştum. "Ayak bileğim buz pateni yapacak kadar iyileşmedi."

Annem çatalını masaya bıraktı. "Bileğin hâlâ ağrıyor mu? Çünkü ağrıyorsa seni bir göz atması için tekrar Doktor Viera'ya götürmeliyiz."

"Ağrıtmıyor. Ama buz pateni için güçlü ayak bileklerine sahip olman gerekiyor. Her neyse, sadece size yarın gitmeyeceğimi söylemek istedim. Yarın sabah beni uyandırmaya çalışmamanız için."

Güvecimden biraz yemeye çalıştım ama annemlerin birbirine gözleriyle sorular sorduğunu görebiliyordum. Sessiz iletişim konusunda gerçekten çok iyidiler çünkü biraz sonra annem, “Babanla ikimiz kaymasan bile sınıf partisine gitmenin senin için iyi olacağını düşünüyoruz,” dedi.

“Kim paten partisine gidip sadece kenarda oturur? Hayır,” Başımı hayır anlamında salladım, “Size dedim, gitmiyorum. Ev ödevi falan kaçırıyor değilim ya.”

Tabii ki annemler her zamanki gibi beni ikna etmeye çalıştı. Arkadaşlarımı kayarken izlemekten ne kadar keyif alacağımdan, bir yandan sıcak çikolata ve patlamış mısır yiyebileceğimden ve kaymaya mola verip dinlenmeye gelen arkadaşlarımla sohbet edebileceğimden bahsettiler. Grubun bir parçası olmanın ne kadar önemli olduğunu vurguladılar. En sonunda da gitmemi ne kadar istediklerini söylediler.

“Sadece aptal bir paten partisi,” dedim tabakları toplamaya yardım ederken. “Ve fikrimi değiştirmek için yapabileceğiniz hiçbir şey yok.”

Toparlamayı bitirince odama çıkıp kapıyı kapattım. Annemlerin alçak ve endişeli bir sesle benden bahsettiklerini biliyordum. Onlar eski sıra dışı Pansy’yi istiyorlardı, ama o geri gelmemek üzere gitmişti.

Yatağa uzanıp, *Bağımsız Okuyucu* listesinde olmayan, Andy’nin bana senenin başında verdiği bir kitabı okumaya başladım. Geç saate kadar okuyup ertesi gün de öğlene kadar uyuyacaktım. Ama içimde bir şeyler beni kemiriyordu ve kitabın kapağını bile açmadan ne yapmam gerektiğini biliyordum.

Fotoğraf kutusu –benim Anna kutum– şifonyerimin çekmecesinde duruyordu. Bahçe küreğini, eldivenlerimi ve bir

fener kaptım. Kutuyu alınca üzerime bir mont geçirip sessizce aşağıya indim. Merdivenlerin sonuna gelince durup etrafıma baktım. Annem ve babam, odada televizyon izliyordu; arka kapıyı sessizce açınca beni duymayacaklardı.

Arkamdan sessizce kapıyı kapatıp bahçeye çıktım. Yıldızların gökyüzünü aydınlattığı berrak bir geceydi. Fenerle bahçeyi taradım. Işık manolya ağacının üzerine gelince durdum.

Bizim manolya ağacımız.

Anna ve ben bu ağacın dalları üzerinde, yapraklar tarafından görünmekten korunarak saatler geçirmiştik. Casusluk yapmak için mükemmel bir ağaçtı. Konuşarak, kıkırdayarak, kitap okuyarak ve insanları gözlemleyerek zaman geçirirdik. Bu bizim, sadece ikimizin, özel yeri idi.

Kutuyu gömmek için en uygun yerdi.

Işığı yerde tutarak tanıdık yolu arşınladım. Altında oturup kazmaya başlayınca soğuk toprağı hissettim. Güzel, yuvarlak bir delik açtım. Kutuyu gömmek için yeterliydi.

Işığı kutunun üzerine tutup nazikçe deliğe koymadan önce son bir kez baktım. Simli harfler gözlerimin önünde dans ediyordu: Anna. *Bakma artık*, dedim kendi kendime. *Yeterince bekledin. Geçmişe takılı kalmaktan kurtulmak istiyor- san hayatına devam etmelisin.*

Ama bakmak zorundaydım, sadece son bir kez. Parmağımı kapağın altına koyarak kapağı açtım.

Sadece bir fotoğraf. Daha fazlası yok. Gözlerini kapa ve aralarından seç.

Öyle de yaptım. Işığı seçtiğim fotoğrafın üzerine doğrulttum. İkimiz bir parkın bankına oturmuştuk. Anna yazlık

bir elbise ve aynı renkte şapka giymiş, bense eski bir şort ve tişört giymiştim. Elimizde kocaman birer karpuz dilimi tutup sırtıtmıştık.

Fotoğrafı bırak. Bu konuda düşünmeyi bırak artık!

Karşı koymaya çalıştım ama gözkapaklarım kapandı ve o güne doğru zihnimde bir yolculuk yaptım. Hava artık soğuk bir kış günü değildi. Ben de kutu gömdüğüm bahçemde değildim.

Ilık bir rüzgâr yüzüme vurdu, güneş ışınları da omuzlarımı ısıttı. Anna ve ben karpuz çekirdeği tükürme yarışması yapıyorduk.

“Senin sıran,” dedim kıkırdayarak. Anna büyük bir dilim karpuzu kaldırdı, ısırık aldı ve gözlerini kapatıp tükürdü. Çekirdek bir tırtıl mesafesi uzaklığına düştü. Yapışkan karpuz suyu çenesinden akıp beyaz yazlık elbisesini lekelemişti. Gözlerini açıp kahkahayı bastı.

“Benim sıram!” dedim. “Sana nasıl yapılacağını göstereyim.” Göğsümü havayla şişirip gerindim. Sonra ısırık aldım, meyve kısmını emdim ve dudaklarımı ıslık çalacakmış gibi yapıp tükürdüm... O çekirdek bahçenin diğer ucuna kadar gitti.

“Vay canına!” diye bağırdı Anna. Ellerini havaya kaldırıp bir aşağı bir yukarı zıplamaya başladı. “Başardın! Şimdiye kadar en uzağa giden buydu!” Sonra da koşup bana sarıldı.

O anı beynimde dondurdum. Orada öylece durmak, sarılışını hissetmek ve yanımda konuşup beni kutlayan heyecanlı sesini dinlemek...

Anna bu konuda her zaman çok iyiydi.

Yüzmeyi öğrendiğim zaman Anna beni alkışlayıp teza-hürat yaptı. Kendisinin havuzda turlar atacak kadar yüze-bilmesinin bir önemi yoktu. İki tekerlekli bisikleti sürmeyi öğrendiğimde, kendisi benden iki sene önce öğrenmiş ol-masına rağmen, yanımda benimle koşuşturdu. Daha da iyisi, ne zaman birlikte oyun oynasak bana her zaman müthiş fikirlerim olduğunu söylerdi. “Nerden aklına geliyor bunlar?” derdi. “Mükemmel olacak!”

Gözlerimi açıp birdenbire elimdeki fotoğrafı hissettim. Bir dakika boyunca bakıp dikkatlice kutuya geri koydum.

Karpuz çekirdeği tüküren Anna artık benimle değildi ama elimdeki bu fotoğraf bir zamanlar var olduğunun kanıtıydı. Kafamda her an bulup yeniden yaşatabileceğim anılarım var-dı. Anna ve karpuz çekirdeklerini düşünürken onun hakkın-da önemli bir şey hatırladım. Bana elinden gelenin en iyisini yapmayı öğretti. Onun çekirdekleri sadece birkaç santim uzağa gidiyordu ama bu onu denemekten alıkoymuyordu.

Hastalığı bile onu denemekten alıkoymuyordu.

Anna'nın beyni eskisi gibi çalışmıyordu ve yatağında yatarak ameliyattan sonra iyileşmeye çalışıyordu. Yine de her gün bana güçlü olmanın nasıl bir şey olduğunu gösteriyordu. Bir savaşçıydı. Doktorlar bir daha yürüyemeyeceğini söyledi-ğinde o yürümeyi, hatta koşmayı bile öğrendi. Boğulmasını önlemek için can yeleği giymiş olsa da yüzme havuzunda kafasını suyun altına sokup elinden gelen tüm kuvvetle suyu tekmelemişti. Enfeksiyonlarla peşi sıra savaşmış ve onu öldürebilecek bir ameliyattan sağ çıkmıştı.

En son konuşmamız, kavga ettiğimiz zamandı. Ama Anna sayesinde beşinci sınıfta daha önce hiç yapamadığım şeyler

yaptım. Korksam da, her şey beni zorlasa da vazgeçmemiş ve elimden geleni fazlasıyla yapmıştım.

Şimdiye kadar...

Anna'nın sesi kulağımda yankılandı: *Mükemmel olması gerekmiyor zaten. Sadece kendi başına yapsan yeter.*

Belki de o kadar da başarısız olmuş sayılmazdım.

Farklı ayakkabılar giymiş ve yamuk bir saç kesimine sahip olmuş olsam da en sonunda saçımı Sevgi Lüleleri'ne bağışlamıştım. *Bağımsız Okuyucu* yarışmasını kazanamamıştım ama bir süre listenin başında yer almıştım. Sınıf yarışmasını kazanacak kadar hızlı olmasam da düşmeden paten kaymasını öğrendim. Kulüplere katılmayan biri olarak Kız İzcilere katılmış ve sayesinde kurabiye pişirmeyi öğrenmiştim. En sonunda Zach Turansky'ye kafa tutmuştum; bu belki de başka birileriyle dalga geçmesine engel olacaktı.

Ayrıca kendimi insanlara açmış ve yeni arkadaşlar edinmiştim... Onları istemediğimi sansam bile.

Kutunun kapağını kapadım.

Anna hâlâ benim en büyük destekçimdi.

Annem, Anna'nın benim yeni arkadaşlar edinmemi isteyeceğini söyledi. Kürekle toprağı alıp deliğı doldururken annemin haklı olduğunu biliyordum.

Yarın sabah İyi Öğrenciler Partisi'ne gidecektim. Yolun üstünde uğramam gereken sadece tek bir yer vardı.

Feneri söndürdüm. Sonra da kutuya sarılıp eve doğru yürüdüm. Anna'yı kalbimin yakınlarında tuttum.

16 Aralık

Ertesi sabah uyandığımda güneş ışıkları panjurlarımın arasından süzülüyordu. Ev sessizdi. Fazla sessiz. Annemlerin sabahları duyduğum mırıldanmaları duyulmuyordu. Çatal tabak ya da çayın kaynama sesi duyulmuyordu. Kısık gözle-rimle saatin kaç olduğunu anlamaya çalıştım: 8.27! Örtüyü üzerimden fırlatıp aşağı koştum.

“Anne!” diye bağırdım onu bilgisayarının önünde bulunca. “Saat kaç biliyor musun?”

“Nerdeyse sekiz buçuk.” Annem bana baktı. “Bu sabah geç saatlere kadar uyumak istediğini sanıyordum.”

“Öyleydi ama fikrimi değiştirdim. Beni buz pistine götürebilir misin? Onlar 9.00’da okuldan çıkacaklar, ama biz direkt Buz Şatosu’nda onlarla buluşabiliriz.”

Sandalyesinden kalkarken annemin yüzüne bir gülümseme geldi. “Tabii ki seni götürebilirim Pansy. Şimdi söyle bakalım, kahvaltıda ne istiyorsun?”

“Ne olursa yerim,” dedim ve haftalardan beri ilk defa merdivenleri koşarak çıktım. “Açlıktan ölüyorum!”

Giyinir giyinmez Andylere kadar yürüdüm. Beni görünce ne diyeceğini bilmiyordum ama partiye onu görmeden gidemezdim.

Her zamanki çalışımla kapıya vurdum. *İki güçlü, bir hafif vuruş.*

“Merhaba Pansy,” dedi Bayan Liddel kapıyı bana açtığında. Beni gördüğüne şaşırılmış gibi görünmüyordu ki bunun tek bir açıklaması vardı: Annem geldiğimi haber vermek için onları aramıştı. “Andy bir dakikaya burada olur.”

“İlk önce Anna’yı görebilir miyim?” diye sordum. “Hastaneden taburcu olduğundan beri onunla konuşamadım.”

Bayan Liddel gülümsedi. “Tabii ki. Hâlâ ameliyattan dolayı halsiz,” dedi onu koridorda takip ederken. “Ama dün tekerlekli sandalyesinden kalkmak istedi, ben de evde gezinmesine yardımcı oldum.”

“Gerçekten mi? Bu harika!” Anna’nın odasına bir göz attım. Yattığı yerden televizyon izliyordu. Gökkuşağı rengindeki şapkayı görünce birkaç hafta önce saçlarının kazındığını hatırladım. Son gördüğümünden daha da solgun ve zayıf görünüyordu. Ama dönüp bana baktığında gözlerinde o eski pırıltı vardı. Sanki beni tanımış gibiydi. Ağzının bir kenarı gülümseyecek gibi yukarı kalktı. Gerçek bir gülümseme. Sadece benim için.

“Merhaba, Anna.” Yanındaki sandalyeye oturup elini tuttum. “Eve dönmene sevindim.”

“Annem bana geldiğini söyledi,” dedi Andy birkaç dakika sonra. Anna’nın yanına oturmuş, ona hastaneye gittiğinden

beri kaçırdığı her şeyi tek tek anlatmıştım. Kapının eşiğinde elleri cebinde duran Andy'ye baktım.

“Daha sonra devam ederiz tamam mı?” dedim Anna’ya. Sonra Andy ile koridora çıktım. Girişte durduk. Dönüp ona baktım. “Annen, İyi Öğrenciler Partisi’ne gelmeyeceğini söyledi.”

“Evet.” Andy omuz silkti. “Buz pateni yapmak beni pek açmıyor.”

“Beni de. Ama son aylarda çok fazla çalıştık. Eğlenceli olacak.”

Andy haliya ayağıyla vurdu. “Parti havamda değilim.”

Duraksadım. Ellerimi cebimden çıkardım. “Ben de parti havasında değildim. Ben de senin gibi evde kalmayı planlıyordum.”

Andy bana baktı. “Neden fikrini değiştirdin?”

Derin bir nefes aldım. “Çünkü Anna bunu kaçırmamı istemezdi.”

Andy bir şey söylemedi. Gözlerini başka yere çevirdi, sonra da, “Arka bahçeye çıkmak ister misin?” dedi.

“Tabii,” dedim. Arka kapıdan çıktık ve onu ağaç evin merdivenine kadar takip ettim. Onunla burada takılmayalı bayağı bir zaman olmuştu. Her şeyin hâlâ aynı olduğunu görmek beni mutlu etmişti. İki tane minder koltuk yere atılmıştı. Raflar bir sürü çizgi roman, defter ve LEGO ile doluydu. Son olarak da iki tane buruşmuş abur cubur poşeti masanın üstünde duruyordu.

“Daniel size geldiğinde buraya çıkıyor musunuz?” diye sordum ona.

“Bazen. Çoğunlukla burada kendim takılmayı seviyorum ama.”

En son buraya geldiğimde sonbahar yaprakları etrafımızda uçuşuyordu. Şimdi çıplak ağaç dalları aralık rüzgârında sallanıyordu. Andy döndü ve geniş pencereye yaslandı. Yanına gittim ve ikimiz de uzunca bir süre ağaç dallarına baktık.

“Kavga ettiğimiz için üzgünüm,” dedim sonunda.

“Ben de öyle.” Sırtını pencereye verip raftan biraz LEGO parçaları aldı.

“Anna’nın senden daha iyi bir sporcu olduğunu söylememeliydim, beni herkesin içinde rezil ettiğin için sana kızmıştım. O gün parkta olanları kimseye söylemeyeceğine dair bana söz vermiştin.”

Andy omuz silkti. “Sanırım neden söylediğime tam olarak emin değilim. Ama bu sene o kadar farklı davranıyorsun ki.”

Tek kaşımını kaldırıp ona baktım.

“Demek istediğim, son aylarda sana ne oldu böyle? Eğer paten kaymayı sevmiyorsan o kadar pratiği neden yapıyorsun? Neden o kadar zamanı eğlenceli bir şeyler yapabilecekken sıkıcı kitaplar okuyarak harcıyorsun?”

“Seninle *Zeraclop* şehrini inşa etmek gibi mi? Bu yüzden mi Daniel ile yapmaya başladın? Sürekli meşgul olduğum için bana sinirlendiğinden mi?”

Andy birkaç LEGO parçasını birleştirdi. “Öyle bir şey.”

“Ama sana söylemiştim unuttun mu? Bunları Anna için yapıyordum.”

Bana sanki konuşmamızı hiç hatırlamıyormuş gibi garip bir bakış attı. “Anna?”

“Evet. Ameliyatın onu iyileştireceğini umut ediyordum. Böylece iyileşince her zaman ihtiyacını hissettiği arkadaş olabilecektim. Onu hayal kırıklığına uğratmayacak bir arkadaş. Sanırım ameliyatın onu eski haline döndüreceğini düşünmek çok aptalca.”

“Hayır,” dedi Andy yavaşça. “Hiç de aptalca değil.”

Gözlerine baktım ve o zaman anladım. Hastanede Anna’nın odasında gözlerinde gördüğüm bulutların aynısını şimdi de gördüm. Andy de bir mucize olmasını umuyormuş.

“Bu yüzden mi hiç bu konudan bahsetmedin?” diye sordum. “Uğursuzluk olmasından mı korktun?”

Andy omuz silkti. “Ne olacağını bilmiyordum. Çok iyi şeyler olabilirdi ya da çok kötü.”

Başımı salladım. “Annem bana riskleri anlatmaya çalıştı ama ben bunu düşünmek istemiyordum.”

“Evet.”

Bir an için sessiz kaldık. En sonunda Andy, “Ama hâlâ anlamıyorum. Neden değişmek isteyesin ki? Anna seni olduğun gibi seviyordu.”

“Eskiden öyleydi evet. Ama hastalanmadan önce büyük bir kavga ettik. Biliyorsun yatılı kamp hakkında.”

“Ah evet...” Andy’nin gözlerindeki bakıştan birdenbire hatırladığını anladım.

“Bunun telafisini yapmaya çalışıyordum. Son anda bir şeylerden korkmayan ve sözlerinden dönmeyen bir insan olmalıydım.”

“Ama yatılı kampın patenle alakası nedir? Ya da *Bağımsız Okuyucu* ile?”

“Anna’ya geçen sene buz pateni dersi alacağımıza söz verdim ama bir ders sonra vazgeçtim.”

Andy omuz silkti. “Anna onu çabuk atlattı. O paten yapmaya bayılıyordu, sen de nefret ediyordun.”

“Yine de tutmadığım bir sözdü. Tıpkı yatılı kamp gibi. Bu yüzden de Kız İzcilere katıldım. Böylece bir sonraki sefere beni kampa davet ettiğinde gitmeye hazır olabilecektim. Ayrıca saçımı da kestim,” dedim elimi saçımda gezdirerek. Saçım şimdi omuzlarıma yetişmişti. “Çünkü birlikte yapacağımıza dair söz vermiştim.”

Andy en sonunda bulmacanın parçalarını birleştirmeye başlıyormuş gibi bana baktı. Sonra da aklına bir şey gelmiş gibi kaşlarını çatı. “Yine de *Bağımsız Okuyucu*’nun bütün bunlarla ne ilgisi var? Neden beğenmediğin kitaplar okuyordun?”

Bir anlığına düşündüm. *Bağımsız Okuyucu* yarışmasını kazanmak Anna’ya sözünü verip döndüğüm bir şey değildi. Bunun Anna ile alakası yoktu aslında. Sadece kendim için mi bunu yapmıştım? “Ben bunu başarabileceğimi düşündüm, hepsi bu. Anna bu kadar emek verip vazgeçmediğim için benimle gurur duyardı.”

“Sanırım.” Andy duraksadı. Hayır anlamında başını sallayıp yine kafası karışmış gibi göründü. “Ama, bütün bunlar çok saçma! Bunları Anna’nın seni affetmesini istediğin için yapmışsan zamanını boşuna harcamışsın. Artık sana kızgın değildi ki. Eve dönecekti ve her şey eskiden olduğu gibi devam edecekti.”

“Neden bahsediyorsun sen? Beni affettiye bile bunu asla öğrenemeyeceğim.”

Andy yine başını salladı. “Hayır, seni gerçekten affetti. Mektubu hatırlamıyor musun?”

Kalbim bir an durdu. “Ne mektubu?”

“Biliyorsun işte, kamptayken yazdığı.”

“Andy!” Ellerim belimde ona baktım. “Bana mektuptan hiç bahsetmedin.”

“Evet ettim. Yanına almayı unuttuğu için bana senin adresini sordu.”

“Bana kamptan hiç yazmadı.”

“Hastalanmıştı. Bana bir mektup gönderdiğinin ertesi günü hem de. Sanırım sana yazma fırsatı olmamıştır.”

İnanamıyordum. Andy bana Anna’nın beni affettiğini söylemeyi mi unutmuştu? Bu doğru muydu yoksa Andy olayları mı karıştırıyordu?

“Bana mektup olayından hiç bahsetmedin,” dedim yine.

“Haydi, gel,” dedi bana eliyle işaret ederek. “Sana göstereceğim.”

Onun peşinde ağaç evden inip evin merdivenlerini koşarak çıktım. Bütün bu zaman boyunca bunu merak ediyordum... Ve ortada bir mektup mu varmış? Çalışma masasının çekmecesini açıp orayı karıştırmaya başladı. En sonunda bir zarf çıkarıp bana verdi.

Bir anlığına sadece zarfa baktım. Anna’nın düzgün yuvarlak yazısına, balonun üzerinde çizdiği komik surata ve mavi ile mor kalemle yazılmış ev adresine baktım.

“Hadi aç,” dedi Andy. “Mektubu oku.”

Mektubu zarftan çıkarıp okumaya başladım. Anna’nın sesini kulaklarımda duyabiliyordum.

Sevgili Andy,

Kamp MUHTEŞEM. Gerçekten öyle! O kadar eğlenceli ve heyecanlı şeyler yaptık ki. Mağaranın içinde yürüyüş yaptık ve ayaklarımız tamamen ıslanıp çamur oldular. Her gün küçük balıkların olduğu bir gölde yüzdük. Kanoya bindik (iki kişi düştü ama ben değil!) ve hatta kaya tırmanışı bile yaptık. Ama şimdiye kadar yaptığımız en güzel şey nehir üzerinde tekli şişme botlara binmekti. Carowinds'te muza binmekten çokook daha eğlenceli ve harika bir şeydi.

Yemek bile normalde kampta yenilen yemeklerden daha güzel. Pizze ve fırında makarna gibi şeyler yiyoruz. Her akşam da turta, pasta ve karpuz tarzı tatlılar yiyoruz.

“Karanlık ve Ürkütücü Kale” serisinin ikinci kitabını bitirmişsen bana ne olduğunu SÖYLEME! Birinci kitabı yeni bitirdim ve dönünce ikincisine başlamayı dört gözle bekliyorum. Yani bitirmemişsen acele edip ben gelmeden bitir.

Pansy benimle gelmeliydi. Çünkü birlikte efsane zaman geçirecektik!

Gidip mutfakta yardım etmeliyim. Bu akşam yemek pişirme görevim var ve elmalı turta yapacağız.

Harika ikizin, Anna...

Not: Pansy'nin adresini unuttum; onu görürsen, hâlâ sonsuza kadar en iyi arkadaşım olduğunu söyler misin lütfen?

Mektubu baştan sona iki kez okudum. Sonra da Andy'ye baktım.

“Bildiğini sanıyordum,” dedi Andy. “Yani gerçekten sana hâlâ kızgın olacağını mı düşündün?”

Ağzımın kenarında bir gülümsemenin oluştuğunu hissettim.

Anna, Andy'nin bana bunu söylemeyi unutmasına şaşır-mazdı. Bu yüzden ben de şaşır-mamalıyım.

"İstersen sende kalabilir," dedi.

Başımı hayır anlamında sallayıp Anna'nın yazdığı harfleri okudum. "Bu senin mektubun, Andy."

"Sakıncası yok. Biliyorsun ki ben eşyaları falan kızların sakladığı gibi saklamıyorum."

Bu sefer yüzümdeki gülümseme kocaman oldu. "Teşek-kürler," dedim mektuba sarılarak. "Sanırım saklayacağım. Bana mesajını iletmemenin karşılığı olarak."

Andy omuz silkti. "Kavganızı tamamen unutmuştum. Senin de unuttuğunu düşünmüştüm."

Gözlerimi devirdim. *Erkekler*. Andy'ye tipik bir erkek gibi düşündüğü için kızmanın bir anlamı yoktu. Sonra birdenbire aklıma İyi Öğrenciler Partisi geldi. "Baksana, ben koşarak eve gideceğim, annem de beni buz pistine götürecektir. İstersen uğrayıp seni de alabiliriz."

Andy gözlüklerini düzelterip ağırlığını diğer bacağına verdi. "Dediğin gibi ben pek kayamıyorum."

"Ciddi değildim! Köpekler tarafından sürüklenip neredey-se gölete düşmemi anlattığın için senden intikam alıyordum."

Andy sırtıttı. "Hatırlıyor musun?"

"Nasıl unutabilirim ki?" Kıkırdadım. "Geliyor musun gelmiyor musun?"

Andy bir an tereddüt etti. Sonra, "Gidip eldivenlerimi alsam iyi olacak." dedi.

"Harika, Andy! Koordinasyonun zayıf olması konusunda seninle dalga geçmeyeceğim. Tabii sen de benimle geçmezsen."

"Anlaştık."

16 Aralık

Herkesin buz pistinin önünde toplanması saat onu buldu. Otoparkta, Carvin İlçe Okulu'nun otobüsünü görünce sınıfımın içeride olduğunu anladım. Patenlerimi bağlayıp kayacağımı düşündükçe midemin içinde fırtınalar koptu.

"Seninle içeri girmemi ister misin?" diye sordu annem. "Sana patenlerini giymene yardım edebilirim."

Başımı olumsuz anlamda salladım. "Anne bunu defalarca yaptım zaten, ders alıyorum unuttun mu?"

Annem gülümsedi. "Tamam. Eldivenlerin yanında mı? Kalın çorapların? Montun var mı?"

Hepsini kaldırıp gösterdim.

"Öyleyse harika zaman geçir!" Annem eğilip yanağımdan öptü. "Gitmeye karar vermene çok sevindim."

"Teşekkürler Bayan Smith," dedi Andy arabadan inerken.

"Bir dakikaya gelirim," dedim Andy'ye. Kapıyı kapatıp girişe doğru yürümesini seyrettim. Elimi cebime sokup *En İyi Arkadaşlar* kolyesini çıkarıp annemin eline verdim.

"Kırıldı," dedim. "Tamir edebilir misin?"

Annem elindeki kolyeye bakıp avucunu sıkıca kapattı. "Pansy," dedi, sonra da bana baktı. "Bu kolyeyi ne yapıp edip tamir edeceğim."

Hızlıca el sallayıp arabadan indim. Buz pateni sahasının kapısını açarken soğuk bir rüzgâr yüzüme vurdu. Andy'yi gişede bulup patenlerimi almak için yanına gittim. İkimiz de banka oturup patenlerimizi giydik.

Patenlerimizin bağcıklarını bağlarken en son görmek isteyeceğim insanı tam karşımda buldum.

"Arkadaşlarınız nerede kaldığınızı merak etti," dedi Zach ikimize de.

"Gerçekten mi?" diye sordum. "Kim?"

"Biliyorsun işte; Madison, Emma, Daniel, Hannah."

"Ah." Zach'ın kabaca bir şey söylemesini bekliyordum. Bunun yerine bağcıklarını sıkılaştırıp bize el salladı ve pistin diğer ucuna gitti.

Neredeyse *arkadaşça* bir el sallamayıdı.

Andy ve ben birbirimize baktık. Onunla o gün konuşmak gerçekten işe yaramış mıydı? Bundan sonra bana ve Andy'ye karşı acımasız olmayı bırakacak mıydı? Zach gerçekten değişmiş miydi?

Andy sallanan bacaklarla ayağa kalktı. "Hazır mısınız?" diye sordu bana elini uzatarak.

Ne yapmam gerektiğine yoğunlaşarak Zach'i kafamdan çıkardım. En üst bağcığı çektim ve elimde kaldı. İnledim. "Başka bir çift almam gerekecek. Buzda görüşürüz tamam mı?"

Andy başını sallayıp girişe yöneldi. Ben de patenlerimi değiştirmek için gişeye döndüm. Birkaç dakika sonra yeni çift patenimle hazır bir şekilde buzun üzerine çıktım.

Ya şimdi ya da hiç. Girişe doğru yürüyüp buz pistine çıktım ve titrek bir adım attım. Hemen tutundum.

Haftalarca aldığım o derslere ne olmuştu? Ayak bileklerim iki hafta buza çıkmadığım için tekrar titremeye başlamıştı ve sanki ilk defa paten kayıyormuş gibi hissettim.

Kafayı mı yemiştin? Altıncı hissimi dinlemeliydim. Paten kaymayı bile sevmeyenken buraya gelip, yeni iyileşmiş ayağımla, bütün sınıfın önünde paten kaymaya çalışıyordum.

Birdenbire kafamda bir ses duydum. *Haydi ama Pansy!* Gözlerimi sıkıca kapattım. Anna'nın parıldayan gözlerini ve gülümseyen yüzünü gördüm. *Başarabilirsin!* Bir elimi bardan çektim ve Anna'nın elimi tuttuğunu hissettim.

Başımı kaldırıp dümdüz durdum ve duruşumu sağlamlaştırdım. Trina'nın öğrettiği gibi dizlerimi kırıp bir elimi yana açtım. Sonra gözlerimi açıp yere baktım. Anna yanımda değildi, sadece yanağıma vuran soğuk hava vardı. Hava gözlerimi acıttığı için onları kırptım.

"Pansy!" Adımı duydum. "Selam, Pansy!"

Karşıya bakınca arkadaşlarımı gördüm; Madison, Emma, Daniel. Hannah bile kenarda duruyordu. Andy barlardan tutunarak karşıya kadar ulaşmıştı. Madison iki kolunu da havaya kaldırıp bana el salladı. Önce bir ayağı sonra da diğeri kaydı ve popo üstü bir güzel düştü. Madison gülmeye başladı. Yanındakiler de ona katıldı.

Dudaklarımın kenarlarında bir gülümseme belirdi.

Başarabilirsin, Pansy. Bir fısıltı duydum ama bu sefer konuşan benim sesimdi. "Yapabilirsin!"

Ne kadar titrek olurlarsa olsunlar bacaklarımı test etmemin zamanı gelmişti. Arkadaşlarıma el salladım. Sonra da tek ayakla buzun üzerinde kayarak ilerledim.

Teşekkürler

Birçok insanın yardımı olmasaydı *Sıra Dışı* kitabı şu anda bir sürü taslağın bulunduğu bilgisayarımın dosyasında *Pansy* adıyla kayıtlı duruyor olacaktı.

Sıra Dışı'nın şekillenmesi ve bugünkü hale gelmesi on seneden fazla sürdü. Kafamdaki bir fikirden, rafımdaki bir kitap haline gelmesine yardımcı olan tüm harika insanlara teşekkür ederim.

Şahane editörüm Julie Matysik: *Pansy*'ye âşık olduğun için. Senin bilgi ve deneyimin basıma doğru yolculuk ederken daha derinlere inip yeni yönlerle yönelmeme sebep oldu.

Mandy Hubbard, bu uzun süreçteki desteğin ve tavsiyelerin için teşekkürler! Senin profesyonel yorumların kitabı bugünkü hale getirmeye yardımcı oldu. Bana ve *Sıra Dışı*'na inandığın için teşekkürler. Seninle çalışma imkânına sahip olduğum için kendimi şanslı hissediyorum.

Efsanevi eleştiri partnerlerim: Karen Bly, Eileen Feldsott, Marilou Reeder ve Yolanda Ridge. Yapıcı eleştirileriniz yazar olarak birçok yönde büyümeme neden oldu. Pozitif sözleriniz ve kucaklamalarınız ise bu inişli çıkışlı yolculuğun en dip noktasında bile devam etmemi sağlayan şey oldu. *Sıra Dışı*'nı tekrar ve tekrar okuyup, teşvik ve tavsiyelerde bulunan, Stephanie Gorin'e özel bir teşekkür. Öpüldün!

Blue Boards'ta *Sıra Dışı* kitabı için farklı versiyonlar öneren, diğer tüm eleştirmenlere teşekkürler.

Anneme: Evi kitapla doldurup beni edebiyatla tanıştırdığı için.

Varlığıyla bana ilham veren ve *kitaplarımı* çoğaltarak küçük yaşta kendimi yazar gibi hissetmeme neden olan babama teşekkürler.

Kardeşim Naomi Moore'a, benim ilk destekçim olup –genç yetişkin– roman yazma çabalarımın ilk denemelerinin hepsini okuduğu için (yüz sayfadan fazla olup çöpe atılanları bile) teşekkürler.

Görümcem Hope Franklin ve yeğenim Anna'ya, bana sıra dışı olmanın gerçek anlamını öğrettikleri için.

Kayınpederim ve kayınvalidem Tom ve Margaret Franklin'e, benim de dâhil olmak üzere herkesin başarılarını kutladıkları için.

En iyi dostum Liz Neron'a, her zaman yanımda olduğu için.

Harika çocuklarım Eliana ve Carissa. Siz benim hayat-taki neşemsiniz. Sizi dünyalar kadar çok seviyorum... Hatta galaksiler kadar.

Eşim Scott, yirmi senelik evliliğimiz boyunca tüm desteğin, yüreklendirmen ve küçük başarılarımı kutlamandan dolayı teşekkürler. Sparkly Notes'un çıktısını alıp ofisinin duvarına astığın ve haberler umduğum gibi çıkmadığı zamanlarda bana katlandığın için de. *Sıra Dışı* sen olmadan olamazdı. Seni daima ve sonsuza kadar seveceğim.

Geçmişteki ve şu anki tüm öğrencilerime; metanetinize bana ilham verip en zor günlerde bile yüzümü güldürdüğünüz ve bana tahmin edemeyeceğiniz kadar çok şey öğrettiğiniz için teşekkürler.

**"Cesur yürekli, akıllı ve yetenekli.
Her açıdan sıra dışı; tıpkı Anna gibi!"**

Pansy, önceki yaz en yakın arkadaşı Anna'ya söz vermesine rağmen bahar kampına katılmaktan son anda vazgeçti. Bir yardım kampanyası için saçlarını kestirmeye gittiklerinde de durum farklı değildi.

Aralarından sadece birisi oradan yeni saçlarıyla ayrılmıştı ve bu kişi Pansy değildi. Fakat Pansy asla bu durumu telafi etme şansı bulamamıştı.

Kamptayken, Anna yüksek ateş sonucu menenjit geçirdi ve o günden sonra eskisi gibi olamadı.

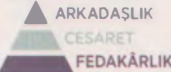
Artık Pansy'nin tek isteği, tekerlekli sandalyede sesini çıkarmadan oturan, özel eğitim görmesi gereken bir okula giden arkadaşının geri gelmesi. Pansy bu sürecin

Anna'nın her zaman olmasını istediği arkadaşına dönüşebilmek için bir fırsat olduğunu fark eder. Bazı riskler almak, yeni şeyler denemek pahasına da olsa, en yakın arkadaşının muhteşem dönüşü için sıra dışı olmanın peşine düşer. Fakat Pansy'nin yolculuğunun sonunda karşısına çıkan şey, tam olarak umduğu veya istediği şey olmayabilir...

ROMAN

İÇİNDE NE VAR?

ISBN 978-605-08-2899-3

genctimas.com

genctimas

genc_timas

genctimas